

ЛЮБОМИР НИКОЛОВ

СЯНКАТА НА САТАНАТА

chitanka.info

Драги читателю,

Тази книга-игра е продължение на „[Конникът на Апокалипсиса](#)“. Ако си играл първата, можеш да продължиш направо с онова, което имаш — а то включва (ако греша — поправи ме!) 10 точки престиж пред прислугата и войниците в замъка ти, 10 точки престиж пред църквата и 10 точки — пред четиримата барони в графството. Освен това, трябва да си припомниш дали си наел отряда английски стрелци, колко пари си дал на брат Доминик (ако изобщо си му дал), и колко пари са ти останали. След това мини на [1](#).

Ако не си играл „[Конникът на Апокалипсиса](#)“, ще трябва да се запознаеш с развитието на сюжета в нея, а също ще е необходимо да избереш някои неща, с които да продължиш играта. Мини на [79](#).

ЕПІЗОДИ

1

— Това просто не е възможно — клати глава за кой ли път Хуан. — Баща ми често се увличаше по най-странни идеи, но не беше убиец! Не мога и не желая да го повярвам!

Неволно въздъхваш, като си припомняш онази жестока схватка с маврите в деня на вашето пристигане и последните думи на умирация барон Валамирас: „Простете ми за баща си... виновен съм... всичко стана заради съкровището“. Той издъхна преди да изрече още нещо и така смъртта на баща ти остана загадка. И до днес не знаеш нищо друго, освен това, че една сутрин слугите са намерили плаща му — окървавен и пронизан на няколко места — близо до стръмните скали на Пеня алта. От самото тяло нямало и следа. Вероятно убиецът го е хвърлил оттам в морската бездна. Но вече едва ли някога ще узнаеш дали този убиец е бил бащата на Хуан.

— Никой и не твърди, че е убиец, приятелю — казваш ти. — Това, че пое върху себе си вината за изчезването на баща ми, още не значи нищо. Може би се смяташе за виновен, че не го е предупредил за нещо? Или че не го е придружил донякъде? Знаеш, Пеня алта едно време е била ориентир на разбойници и пирати. Ами ако баща ми е бил нападнат и отвлечен от тях?

Каквото и да говориш, вътре в себе си ти си почти твърдо убеден, че все пак старият барон Валамирас е убил баща ти. Може би в честен дуел, но го е убил — човек не поема току-така вината за смъртта на друг, особено когато си отива от този свят. Каквото и да е станало обаче, по-добре злото да бъде забравено. Хуан е най-добрият ти приятел, весел, съобразителен, умен, и неведнъж е рискувал живота си, за да ти помогне.

— Стига си се тормозил, Хуан — продължаваш ти. — Всичко е наред, баща ти беше погребан като невинен пред Бога, и смятам, че това е справедливо... Какво ще кажеш да идем на лов, а? Селяните се оплакват, че глигани разравяли нощем нивите им.

— Добра идея! — Помръкналото лице на Хуан просветва. — Само че да вземем и Родриго. Той обожава лова, ще ни се обиди

здравата, ако не го поканим!

— Става! Ще пратя Естебан до замъка Рохалор, и утре по изгрев среща пред манастирската гора, където пътят навлиза в нея!

Мини на **170**.

— Погледнете, млади графе! — Абатът посочва с победоносен жест оставения на пода леген. — Прав ли бях?

Гледаш и нищо не разбираш. Какво толкова? Леген като леген, пълен с вода.

— Простете невежеството ми, уважаеми отче, но не разбирам. Какво трябва да видя в тази вода?

— Самата вода. Забелязвате ли, че леко трепка от време на време?

Привеждаш се. Прав е — водата трепти, макар че от това не ти става по-ясно.

— Е, да. И от какво мислите, че може да е това?

— Тропнете с крак!

Щом тропваш, водната повърхност леко трепва, само че отказва да се успокои, колкото и да чакаш. Поглеждаш свещеника с недоумение.

— Но тя трепти и сама, без никой да тропа... Момент! Искате да кажете, че някой тропа, но ние не го виждаме?... Естебан, Естебан, бързо ела тук! Маврите правят подкоп!

На вратата изниква смаяното лице на Естебан.

— Какво става, господарю? Какъв подкоп?

— Маврите копаят тунел под стените на замъка, и до няколко часа ще излязат тук, най-вероятно през нощта.

— По легена ли го разбрахте, господарю? — пита Естебан и предпазливо опипва дръжката на меча.

— Не съм полудял, стар глупако! Не ме е прихванало от отец Фиделиус, нито пък той е луд. Погледни как водата в легена трепка леко при всеки техен удар под земята!

Естебан ви оглежда със съмнение, след това ляга и прилепва плътно ухо до плочите. Остава така неподвижен минута-две, сетне трескаво скача.

— Чух ги как копаят и дори как разговарят нещо! Стража, на крак! Бързо!

Мини на 58.

Имаш правото — или по-скоро трудната задача — да избереш как ще се проведе двубоят.

Дали да предпочетеш дуел с мечове? Чувал си слухове, че Абдула ибн Таруми е по-добър с меча от всеки друг правоверен воин, но не изключваш възможността това да е пресилено и да се дължи само на славата му като светец. Ако смяташ, че силата ти дава добри изгледи да спечелиш двубоя, мини на [40](#).

Друга възможност, която ти предложи проповедникът, е да се състезаваш с ум. И в това се носи славата му (то пък в какво ли не се носи?), но може би тук ще имаш известни шансове. Ако решиш да избереш ума като оръжие, продължи на [124](#).

Най-сетне, третата възможност е да избереш за оръжие вярата. Истина е, добър християнин си, но никога не си бил особено фанатичен. Е, кой знае, може би точно тук е предимството ти пред религиозния фанатик. Освен това, ако не друго, поне си твърдо убеден, че твоята вяра е по-добра от всякоя друга — нали си се сражавал на кръстоносни походи заради нея. Ако избереш като оръжие вярата, прехвърли се на [222](#).

В момента на удара Абдула ибн Таруми се привежда и рязко блъсва настрани щита на Родриго със своя. За момент отляво се разкрива пролуката между предната и задната броня. От гърдите ти се изтръгва предупредителен вик. Късно! Само след миг ятаганът на Абдула ибн Таруми хлътва в цепнатината. Родриго изхърква и когато проповедникът изтегля оръжието си, огромният брониран труп рухва на тревата.

— Е, графе, аз победих — провиква се Абдула ибн Таруми към теб. — Сега изпълни думата си на благородник и напусни замъка! Тръгнете ли си с добро, няма да пипна никого. Нужно ми е графството, а не графът му!

Нямаш друг изход, освен да изпълниш обещанието. Нарушиш ли дадената дума, маврите ще се бият сто пъти по-свирепо, а бойният дух в замъка ще падне до нула — никой не вярва на безчестен командир.

Мини на **83**.

— Съжалявам, отче — отсичаш ти. — Нямам какво друго да ви кажа.

Очите на отец Фиделиус проблясват с фанатичен пламък.

— Граф Диего де Алтасар, вие излъгахте пред лицето на Всевишния! Разбирам, че го правите, за да спасите доброто име на баща си. Но не може да има добро име човек, който се е съгласил да премине на страната на неверниците! Добър ви ден, и дано Господ ви върне към пътя на истинската вяра!

С тези думи той напуска стаята, оставяйки без внимание опитите ти да протестираш. Разбираш, че вече някой е бил на изповед при него и отец Фиделиус е узнал онова, което се опитваше да скриеш. Макар и обвързан от строгите закони на църквата с мълчание върху тайната на изповедта, той не е могъл да не използва наученото в преценката си за хората — в случая за теб.

Отбележи си, че губиш 30 точки престиж пред църквата. Освен това губиш и 5 точки престиж пред гарнизона и прислугата на замъка, тъй като разгневеният абат отказва да извърши църковна служба.

Мини на [21](#).

6

Продължаваш ръководството на подготовката за обсада, но само след няколко часа си прекъснат от нов посетител. Пристигнал е да те види отец Фиделиус, абатът на „Санто камино“.

Ако престижът ти пред църквата е минус 20 или още по-нисък, мини на [42](#).

В противен случай продължи на [118](#).

Абдула ибн Таруми се замисля все по-дълбоко. Започва да пресмята нещо на пръсти, но на няколко пъти се обърква и започва отначало. Накрая изръмжава:

— Това е някаква проклета логическа загадка, която няма нищо общо с вярата!

— Тогава е толкова по-срамно за теб да не можеш да отговориш — мигновено го срязва отец Фиделиус. — Аз не разбирам от логика, разбирам само от вяра. И ако те бия по логика даже без да искам, то какво ли остава за вярата?...

— Но това не значи, че си разколебал вярата ми!

— Ти искаше да те убедя в съществуването на Бог. Ето ти доказателство, което не можеш да обориш. Доволен ли си?

Абдула ибн Таруми измучава в отговор нещо нечленоразделно и захапва ръба на плаща си от яд. Не намира отговор, с който да се противопостави на логиката на абата, и малко по малко всички наоколо разбират, че той е изгубил дуела по вяра.

Мини на [47](#).

— Отче Фиделиус, не очаквах това от вас! — започваш още щом вратата на стаята се затваря зад гърба ти. — Да се нахвърлите върху един от хората ми, пък бил той и не измежду най-достоините, точно в момента, когато маврите идват да ни обсаждат и всеки човек ще е нужен!

— По-добре без човек, отколкото с такъв! — пламва още по-силно фанатичният блясък в тъмния поглед на отец Фиделиус. — Антихрист е той, и който е с него, значи върви против Бога!

От отчаяние ти идва да се разплачеш. Този абат е упорит като муле. Защо не беше сега на твое място хитрият Хуан? Никога не си бил особено сладкодумен, а трябва да надвиеш в спор един стар майстор на словото. С какъв аргумент ще се опиташ да разубедиш отец Фиделиус?

Че брат Доминик много пъти се е оказвал извънредно полезен и дори ти е спасил живота — мини на [173](#).

Че той не е чак такъв антихрист и това ще проличи в предстоящата битка — продължи на [88](#).

9

За щастие с това веригата от вълнения и загадки приключва. Времето тече лениво, ден след ден. Замъкът иска ремонт, трябва да поддържаш правосъдие по земите си, струпват се и грижи по реколтата, изобщо — има с какво да се занимава един граф.

Изпрацал ли си Пако да потърси шейх Ахмед бен Джубеир?

Да — мини на **147**.

Не — мини на **198**.

Високият те оглежда с безумни очи. Разбираш, че си улучил слабо място — та има ли за един истински вярващ испанец-християнин по-страшно нещо от това, да бъде погребан като езичник?

Внезапно човекът потреперва с цялото си тяло и рухва на една страна. Очите му се извъртат навътре и той успява само да изхърка:

— Погребете ме... като християнин!

Мини на [114](#).

11

С кого би желал да се посъветваш?

С отец Фиделиус — мини на **122**.

С брат Доминик — продължи на **50**.

С Естебан — прехвърли се на **69**.

С шейх Ахмед бен Джубеир — попадаш на **25**.

С никого — мини на **155**.

— Какво да ги правим тези, господарю? — притичва към теб Естебан. — Ако бият по тоя начин още няколко денонощия, ще съсипят и най-здравата стена!

Надникваш с усмивка през ръба на стената, после се обръщаш към стария войник.

— Така е, Естебан, съгласен съм. Само че ако бият няколко денонощия. А това са примитивни съоръжения, сглобени от обикновени дърводелци в полеви условия. Виждал съм истински обсадни машини — нямат нищо общо с тия тук. Надали някоя от тях ще издържи повече от ден, без да се разпадне при такъв яростен напън. Просто стойте и ги оставете да блъскат.

След няколко непредпазливи показвания изпод навесите и няколко точни стрели, маврите бързо се научават да не си подават дори носовете. Налага се другарите им от станове да сглобят малък навес на колела, с който да докарват свежи сили. Още по обяд засилващото се скърцане на машините и морното пъхтене на неверниците около тях, ви подсказват, че работата върви все по-зле за противника. Между стената и навесите започват да се разменят закачки на смесен арабско-испански език, за чиято колоритност съществено е допринесъл и Родриго.

— Хей, вие там, долу! Да слезем да ви помагаме, а?

— Не се безпокойте, след малко ние ще се качим горе!

— Да, ама нещо много ви скърцат машините! Да не вземат да засекаат по средата на работата, та ни напред, ни назад? Ще трябва да дойде лично оня, черния, да напъва!

— Ти неговото име го не цапай. Той е Махди!

— Това пък що ще рече? (Подсказване отзад.) Светец? Че къде му е ореолът? Май не се вижда от рогата! (Бурен смях отгоре и ядосано сумтене изпод навесите.)

Към вечерта лявата стенобитна машина се разпада със силен трясък, събаряйки и навеса. Стрелците с лъкове не пропускат възможността и едва една трета от маврите долу успяват да се доберат

живи до някое укритие. С оставащите две съоръжения врагът продължава работата си и през нощта, но по първи петли таранът също се сцепва, а призори се разпада и другата стенобитна машина. Мислено благодариш на зидарите, които стегнаха стените и вратите ти така, че да устоят на вражеския напън.

Мини на **199**.

— Що е туй, в което влизаш от една врата, а излизаш от него през три? — усмихва се Хуан.

Абдула ибн Таруми прехапва устни и очите му заприличват на цепки. Добра гатанка, мислиш си ти. Всяко дете знае, че това е ризата — но маврите не носят ризи, а техните бели наметала, и сигурно не са я чували! Какво ли ще отвърне Абдула ибн Таруми? Ще налучка ли отговора?

Провери късмета си. Мини по свой избор на **98** или **78**.

Подивелите маври са домъкнали огромен дънер и блъскат с него по портата, без да обръщат внимание на дъжда от стрели и копия. Падне ли някой, мигновено го замества друг. Наоколо им десетки пехотинци бясно дълбаят дървото с ятагани и кинжали. И онова, което не успя да стори таранът, сега го вършат обикновени човешки ръце — яката врата почва да се пропуква.

Вече всички започват да разбират, че ще загубите битката. Мечовете и копията натежават в ръцете на войниците. Дори и в твоето сърце чезнат последните надежди.

Дал ли си на брат Доминик пари, за да разкрие тайната на черния прах?

Да — мини на **71**.

Не — продължи на **150**.

Рязко тръсваш глава. В края на краищата, казаното от двамата маври доста добре се връзва с твърденията на баща ти. Никога не си се съмнявал, че още в мига, когато на испанския трон се възкачи нов, силен крал, баща ти би преминал на негова страна — и сега смяташ да направиш точно същото.

— Съгласен съм — отсичаш ти. — Ще изпълня обещанията на баща си.

По-ниският изважда от пазвата си навит на руло пергамент и го разгръща пред теб.

— Нека тогава сключим този тържествен договор. Бяхме приготвили такъв документ с името на баща ви и при това идване трябваше да го подпишем, ала уви, наложи се да променим името.

Навеждаш глава и хвърляш поглед към текста. На испански език е написано, че ти, граф Диего де Алтасар, доброволно преминаваш на страната на халиф Ал Акбар и се наемаш да му служиш с всички сили и средства в битката против испанския крал, срещу което получаваш титлата шейх на земите, наречени херцогство Алма, отсега и завинаги. Следва текст на арабски — вероятно превод. А най-долу стоят имената на халиф Ал Акбар и твоето. Срещу името на халифа се къдри подпис с арабски букви.

Ще подпишеш ли? Ако си съгласен с договора, мини на [138](#).

Ако си се разколебал в последния момент и решиш да откажеш, продължи на [26](#).

— Ето че сбърка! — ухилва се самодоволно Абдула ибн Таруми.
— На хармана ще останат само пронизаните два гълъба, защото другите ще се уплашат и ще отлетят! Виждаш ли колко сте глупави вие, християните?

Отбележи си една точка в полза на Абдула ибн Таруми.

— Всеки може да сбърка — отговаря Хуан. — Ти например все още не си отговорил на нито една моя задача. Да видим дали ще си толкова умен!

— Добре. Кажете си задачата, да я чуем!

— Моят е много проста. Кажете, кое е най-бързото нещо на този свят?

Ами сега? Какво ли ще каже Абдула ибн Таруми? Ще отгатне ли отговора?

Изпробвай късмета си. Премини по свой избор на [162](#) или [149](#).

Навярно те закриля Божията десница. Рискованият план завършва с успех — след четвърт час почти цялата група маври около обсадните съоръжения е избита, а самите машини са насечени на парчета. Преди вражеската войска да се организира за атака, ти прибираш хората си зад портата и заповядваш отново да натрупат камъните.

Това обаче ти донася само един ден отсрочка. На разсъмване три нови машини заемат мястото на старите, а около замъка кръстосват въоръжени отряди, готови да предотвратят всеки опит за нападение срещу тях. Какво ще предприемеш сега?

Ще се опиташ да подпалиш машините от стената на замъка — продължи на **59**.

Ще се допиташ за съвет до брат Доминик — прехвърли се на **153**.

Просто ще изчакаш да видиш какво ще стане — попадаш на **211**.

Старателно извърнали глави един от друг, двамата се изнизват през вратата на замъка, а ти оставаш да гледаш след тях и се питаш правилно ли си постъпил.

Времето те убеждава в обратното. Когато маврите обсаждат замъка — без брат Доминик, който да лекува ранените, и без отец Фиделиус, който да повдига духа на здравите — силите ви бързо се изчерпват. В края на втората седмица крепостта е превзета и ти намиращ смъртта си след зверски мъчения, ръководени лично от Абдула ибн Таруми.

Още по пладне гръмогласният Родриго се провиква от крепостната стена:

— Абдула ибн Таруми, моят господар получи писмото ти, но не желае да чака до вечерта. Ела пред стените на замъка и ще получиш отговор!

Преди да са минали и пет минути, черният кон на ибн Таруми бясно препуска към Алтасар. Пред портата проповедникът спира и вдига глава нагоре.

— Какво ще ми кажеш, графе? И защо не пожела да говорим насаме? Нима не разбра писмото ми?

— Разбрах го — отвърщаш ти. — Но тайната среща е излишна, защото онова, което ще кажем и извършим, трябва да стане известно на всички. Ваш ред е, отче Фиделиус.

По лицето на абата се изписва дива радост.

— Невернико! — извиква той с изтънял от вълнение глас. — Вече никой не ще получи сатанинските ръкописи, защото отиват там, където отдавна им е мястото — в огъня! Дори и да умра сега, до последния си миг ще благославям Всевишния, че ми позволи да извърша това свято дело.

Челюстта на ибн Таруми провисва. По лицето му избиват едри капки пот.

— Лъжеш! — едва смогва да изрече той.

Вместо отговор, отец Фиделиус поема от ръцете на един войник запалена факла и я свежда към струпаните пред него пергаменти, обилно заляти с катран. Лумват пламъци. Когато ръкописът се разгаря както трябва, абатът го изблъсква отвъд ръба.

— Ето ти гнусните писания! Къде е сега твоят Аллах, та не ги спаси?

С див рев черният проповедник се хвърля върху горящите пергаменти, опитвайки да ги изгаси с тялото си. Но вече нищо не може да спаси древния ръкопис. Най-сетне, обгорял и стенещ от болка,

Абдула ибн Таруми яхва коня си и поема обратно. Само след четвърт час над целия вражески лагер се надига воят на хиляди хора.

Мини на [182](#).

Дните отново се нижат един подир друг и владетелските грижи поглъщат цялото ти внимание. След сушавата пролет реколтата на жито е слаба. Когато пристига дон Мигел, старият търговец на зърно, комуто винаги си продавал излишъците си, трябва да го посрещнеш с празни ръце.

— Съжалявам искрено, дон Мигел. Зърното, което събрах, едва ще ми стигне да изкарам до следващата реколта. Годината е лоша.

— Зная, господарю. По цяла Испания няма зърно и тази година съм внесъл от чужбина, вместо да изнасям натам — печално се усмихва дон Мигел. — Не го продавам евтино, но вие от години сте ми добър клиент и за вас ще направя отстъпка. Какво ще речете за по пет пиастри на товар жито?

Цената наистина не е от най-скъпите, особено за гладна година. А петдесетина товара жито биха се отразили доста добре на празния ти хамбар. Никога не е зле човек да има малко запас за черни дни.

— Много разумно е да купите, господарю. Маврите също са изгладнели и слушат охотно призивите на някакъв нов техен проповедник, Абдула ибн... ибн...

— Ибн Таруми? — подсказваш ти.

— Точно така — кимва търговецът. — А пък той ги призовава на свещена война срещу християните, да си вземат със сила от тях и земи, и храна. Та кой знае дали един ден няма замъкът ви да бъде обсаден и тогава храната ще е от полза.

Ще купиш ли от дон Мигел петдесет товара жито за двеста и петдесет пиастри? Ако вземеш такова решение, отбележи си загубата на пиастрите и придобивката на житото — а също и това, че печелиш 10 точки престиж пред хората от замъка.

Възможно е и друго решение — да обложиш селяните с допълнителен данък в натура и така да събереш тези петдесет товара жито. Но повечето войници и слуги в замъка са от простолюдието, тъй че с подобен ход неминуемо ще загубиш 10 точки престиж пред тях.

Попълни дневника и премини на **64**.

Изпращаш монасите до портата и се връщаш дълбоко загрижен.
Загадките от снощи не ти дават покой. Какво означава всичко това?
Мини на **80**.

— Не позна! — размива се дрезгаво Абдула ибн Таруми. — Всеки измежду богатите, дори и най-бедният, е по-богат от всеки измежду бедните, дори и от най-богатия! Толкова проста гатанка, а ти и нея не можеш да отгатнеш! Че ние я задаваме на децата си!

Отбележи си, че губиш една точка.

— И ние задаваме много гатанки на децата си — усмихва се Хуан, без дори да трепне. — Искаш ли да чуеш в отговор една от тях? Да те видим как ще се справиш с нея.

— Хо-хо! Давай тогава, да я чуем каква ще да е!

Мини на **13**.

— Тази логическа измислица е еднакво приложима за Бог и за Аллах — отвърща накрая Абдула ибн Таруми.

— Но, както вече се разбрахме, може да съществува само един от тях — напомня отец Фиделиус.

— Така е. Само че твърдението ти не може да докаже, че съществува точно Бог, но не и Аллах — защото Аллах също притежава всички съвършенства. Така ли е?

Мини на [234](#).

Отчаяно напругаш цялото си красноречие.

— Но, брат Доминик, отец Фиделиус е най-видният служител на църквата в цялото графство! Как да му противореча заради твоя каприз? Пък и ето, той се съгласи да остане под един покрив с теб! Ти поне си монах, знаеш църковните устави, дал си обет да се подчиняваш на по-старшите по сан. Ето ти шанс — не се иска дори да се подчиняваш, просто приеми протегнатата ти ръка. Нали и Спасителят повелява във всичко да проявяваме смирение...

— Когато давах обет да се подчинявам на по-старшите, мислех, че всичко в църквата служи единствено на Светлината — мрачно отвърща монахът. — Едва по-късно разбрах, че много от нейните слуги всъщност са подвластни на Мрака. На Незнанието, на Лъжата, на всичко това, което се нарича зло. С подобно зло човек може да се бори единствено чрез познание — познанието, на което те пречат с всички сили. Затова няма да приема ръката му, колкото и пъти да ми я протяга. Сбогом, графе, и дано имате късмет срещу маврите с такъв поддръжник!

На следващия ден след като брат Доминик те напуска, маврите обсаждат замъка. А два дни по-късно получаваш рана от стрела в рамото — всъщност съвсем лека драскотина, но от нея плъзва чумна инфекция. Проклетите маври са натрили стрелите си с кръв от чумави плъхове и който бъде дори само закачен от такава стрела, е обречен. За него лечение няма... Така завършва животът на арманилския граф Диего де Алтасар.

Малко преди пладне гръмогласният Родриго се провиква от крепостната стена:

— Абдула ибн Таруми, моят господар получи писмото ти, ала иска да поговори с някой почтен и достоен човек от твоята армия. Познаваме като такъв Ахмед бен Джубеир. Нека дойде сам пред вратите на замъка!

Не след дълго шейхът наистина пристига. Измъкваш се през леко откренатата порта и заставаш пред него.

— Е, приятелю по сърце и противнико по вяра. Веднъж ми каза, че ще ме помниш с добро, дори ако се срещнем в боя като врагове. Още ли мислиш така?

— Думата на Ахмед бен Джубеир е една — разпалено отвърща шейхът.

— Добре тогава. Ще ти поискам приятелски съвет. Сигурно помниш, че ми каза и още нещо — да пазя като зеницата на очите си съкровището на султан Абад Трети. Ала тази сутрин получих писмо от черния проповедник. Той иска да му предам съкровището тази нощ, иначе ще повика с измама войските на Алморавидес — а пред тях замъкът ни ще рухне за два дни.

Шейхът въздъхва загрижено.

— Знам всичко това. Моят господар Ал Акбар непрестанно държи проповедника под око, защото разбира що за човек е. Щом искаш съвет, чуй какво ще ти кажа. Ела на срещата и носи съкровището.

— Това ли ти е приятелският съвет? — ахваш ти.

— Лош съвет не бих ти дал, граф Алтасар. Повече не мога да ти кажа, но ако ме послушаш, ще спестиш много беди и за нас, и за вас. Ала волята си е твоя. Стори каквото решиш и нека вашият Бог да те закриля.

С тия думи Ахмед бен Джубеир се покланя и тръгва обратно към лагера.

Мини на **161**.

Не! Каквото и да говорят тези неверници, ти не можеш и не искаш да го повярваш. Баща ти наистина критикуваше политиката на Алфонсо Храбри, но винаги е бил честен и лоялен благородник, и никога не би предал испанския владетел! С един замах разкъсваш пергамента и захвърляш парчетата.

— Няма да подпиша!

Очите на дребничкия мавър проблясват злобно. Усещаш как високият се раздвижва отстрани. Ръката ти неволно посяга към камата на пояса.

— Може би все пак ваше височество ще благоволи да премисли...

— Не! — яростно отсичаш ти. — Веднага яхвайте конете си и предайте на Ал Акбар, че никога няма да бъде негов васал! Единствено законите на гостоприемството ме спират да не ви затворя в подземията и да не ви обеса на сутринта, коварни мюсюлмански кучета!

Мини на **101**.

След пет дни вече всички са пристигнали в замъка и очакват маврите да се появят всеки момент. Но за теб този момент така и не настъпва — една нощ те събужда скръцването на вратата на стаята ти. И докато се надигаш сънен от леглото, вътре врълхитат трима мъже с мечове. Преди да извикаш за помощ или да потърсиш оръжие, дългите остриета се впиват в гърдите ти. В последния момент луната проблясва през прозореца и под бледите ѝ лъчи успяваш да разпознаеш лицето на единия от нападателите — оръженосецът на братовчед ти Педро де Моренитас.

Така завършва от предателска ръка животът на граф Диего де Алтасар.

Дръпваш Естебан настрани и му даваш подробни указания да избере най-добрите ездаци, които се намират в момента в замъка, и да ги въоръжи до зъби.

— Вземете и няколко коня в повече, за да могат излезлите на дуел пешаци да ги яхнат и да се спасяват с тях. Оттеглим ли се навреме, стените ще ни опазят.

— Слушам, господарю! — покланя се старият войник.

— И внимавайте да не се изложите без нужда! При дуел положението е такова, че мръднат ли едните, другите ще скочат и честният двубой пропада.

— Разбира се, господарю!

Мини на **3**.

На следващата сутрин по твое нареждане гръмогласният Родриго се провиква от крепостната стена към мавърския стан:

— Абдула ибн Таруми, чуваш ли ме? Граф Алтасар иска да говори с теб!

Скоро една фигура в черни одежди се отделя от стана и поема към замъка. Проповедникът спира на стотина крачки от портата и се ухилва иронично.

— Е, какво, графе? Клекнахте ли? Май ще се предавате, а?

— И през ум не ми минава подобно нещо, уважаеми Махди — спокойно отвърщаш ти. — Мога да си седя зад дебелите стени колкото поискам, а това няма да е много дълго — след по-малко от месец крал Алфонсо Храбри ще доведе армията си тук и ще трябва все пак да изляза, за да му помогна. Вече загубихте цялата си война — скоро ще ви прогоним от Армания. Просто съм решил преди това да ви дам възможността да се представите с чест. Призовавам ви на дуел, макар да не се съмнявам, че ще го загубите.

— Християнско куче! — изсъсква Абдула ибн Таруми. — Правоверният винаги и във всичко е по-добър от най-добрия неверник! Щял съм да загубя дуел ли? Добре. Приемам условията ти, и дори нещо повече: призовавам те да си избереш дали ще се сражаваш срещу мен с оръжие, ум или вяра. А като решиш, ела сам или ми прати най-добрия измежду вас! Сигурен съм, че ще победиш без затруднение който и да било християнин!

С тези думи той си тръгва, а ти оставаш да размишляваш над неочаквания отговор на предизвикателството.

Мини на [70](#).

Мълчиш, защото не знаеш какво да отговориш. Винаги ти е било трудно да се разправяш с фанатици като например отец Фиделиус, тъй че сега отлично разбираш — миролюбивите маври от Мосадир не са за завиждане. Абдула ибн Таруми е като искра, готова да запали целия халифат, а и много земи около него.

Настава тягостна тишина. Най-сетне гостът проговаря отново:

— Помниш ли, когато ме пусна? Тогава ти казах, че съкровището на Абад Трети е било скрито някъде по Пеня алта...

Размърдваш се неспокойно. След всичко, което чу, още по-малко ти се иска да споменеш пред шейха какво си открил там.

— Виждам, че темата те безпокои — отбелязва проникателният мавър. — Не се бой, няма да те питам дали си намерил нещо и ако да, какво е било то. Имам само едно предупреждение.

— Слушам те — отвърщаш ти, като се опитваш да си придадеш безгрижен вид.

— Ако съкровището е било такова, че да даде голяма сила на Абдула ибн Таруми, попадне ли в ръцете му — тъмният поглед на шейха те пронизва като нож, — тогава го пази при себе си. Чу ли, пази го много добре! Никъде в правоверния свят то не би било на сигурно място. Дори и при теб, развърже ли си езика само един човек, бъди сигурен, че всеки правоверен на света ще дойде с ятаган пред стените на замъка Алтасар! Но дори да укриеш тайната, готви се за война, защото тя е пред портите на всички ни! Укрепи замъка си и помни: дори ако се срещнем в боя като врагове, ще те помня с добро и ще опазя живота ти, стига да мога!

— Благодаря! — задавено отвърщаш ти, трогнат от благородството на мавъра.

И още дълго след като шейх Ахмед бен Джубеир е напуснал замъка, ти продължаваш да си мислиш как някои неверници струват повече от доста християни.

Мини на **198**.

— Шайтан! — изсъсква накрая мавърът. — Хващаш ме със собствените ми думи!

— Че къде тогава е твоята вяра, проповеднико, щом собствените ти думи могат да те разколебаят? — спокойно отговаря отец Фиделиус. — Ти не вярваш не само в Аллаха, но дори на самия себе си, и това се видя!

Навярно някой друг би се овладял и би отговорил спокойно на тази нападка, но буйната натура на Абдула ибн Таруми го подвежда. Той скача с побеляло лице, изважда ятагана си и го вдига над главата на отец Фиделиус.

— Не ме е страх да умра — казва абатът на „Санто камино“ с такова спокойствие, че проповедникът отпуска оръжието и изплашено отстъпва назад. — А ти показва колко си слаб. Защото меч вдига единствено онзи, който няма друга опора. Моята вяра е силна. Душата ми е обречена на Бога и ще отиде при Него!

Едва тогава се сецаш, че ти също имаш меч и би могъл да защитиш отец Фиделиус. Правиш три крачки напред и заставаш до абата.

— Ти изгуби дуела, Абдула ибн Таруми. Сега изпълни думата си и сними обсадата на замъка!

— Ха-ха! — изкиска се проповедникът. — Абдула ибн Таруми никога не губи! Не вярвате ли? Ей сега ще се убедите в това!

С тези думи той внезапно се обръща назад и побягва. А вие оставате да се чудите какво е искал да каже. Ала скоро разбирате.

Мини на [47](#).

Напрегнато чакате още четвърт час, но всичко е свършило. Виждайки любопитните физиономии на войниците, брат Доминик се усмихва и обяснява:

— Едно време имало римски император, който ужасно се боял от отравяне... и с основание, трябва да кажа. Ядял единствено плодове и ги берял сам, в собствената си градина. Обаче и на него му намерили начина — отровили го с дима от факел, намазан с арсениум. Та като си спомних това, и аз напоих с арсениум парцалите, дето ги запалих и хвърлих по неверниците. Който не е успял да излезе достатъчно бързо от тунела, ще остане завинаги в него.

— А как ще влезем ние, за да съборим този тунел? — пита Естебан.

— Много просто. Ще изчакате малко, докато се покаже димът и от онзи край, та да не смеят да влизат нови маври. След това няколко души ще омотаят главите си с мокри кърпи, за да се предпазят от отровния пушек. Ще влязат вътре с по едно ведро катран и факла, ще полеят всяка от подпорите на тунела с катран, ще ги подпалят и ще излязат. За горенето трябва свеж въздух, а такъв вътре няма много, но сигурно ще стигне колкото да прегорят подпорите. После тежестта на земята ще ги пречупи и ще затрупа тунела.

Планът на брат Доминик се оказва безукорно точен. Едва тримата доброволци са успели да се измъкнат обратно, когато изпод земята долита глух тътен и над отвора бликва облак прах. Тунелът е сринат.

— Защо се забавихте толкова? — питаш ти.

— Вътре направо не може да се мине от трупове на неверници! — възкликва единият войник. — Ако не ги бяхме хванали и изтровили, стигаше им само да се изплюят по веднъж и щяха да ни удавят!

— Така е — съгласяваш се ти. — И дължим тази си победа на двама достойни служители на църквата и познанието — отец Фиделиус и брат Доминик.

Чувайки имената си, двамата вдигат глави. Не са много горди от това, че ги слагаш един до друг, но първоначалната омраза липсва. Брат Доминик вече разбира, че познанието не е чуждо на абата. Отец Фиделиус пък — че монахът е достоен борец срещу маврите, заплашващи целия християнски свят. Отсега нататък двамата ще се търпят много по-лесно.

Мини на **180**.

Досега брат Доминик никога не те е подвеждал, ала докато крачиш през нощния мрак, ти се питаш дали постъпи разумно. Сега от монаха зависи животът на стотици хора. Нещо повече — една грешка може да се окаже пагубна за целия ход на войната.

С всяка крачка към огъня сърцето ти изстива. Няма засада — твоите хора са проверили отляво и отдясно. И все пак... можеш ли да знаеш какво ще се случи?

Абдула ибн Таруми вече чака край буйния огън. Когато се приближавате, той нетърпеливо протяга ръка.

— Е, къде е ръкописът?

— Тук — отвръща брат Доминик и потупва снопчето пергаменти под мишницата си. — Само не бързай толкова, проповеднико. Не върви да свършим всичко насаме... Халиф Ал Акбар! Халиф Ал Акбар!

Пронизителните му крясъци се разнасят над смълчания лагер. Ибн Таруми трепва и полага ръка върху дръжката на ятагана си.

— Какво си замислил, невернико?

— След малко ще разбереш — ухилва се монахът. — Изчакай само пет минути.

Не се налага да чакате и толкова. Внезапно от мрака долита властен глас:

— Какво става тук?

Озърташ се. Към огъня приближават двама — шейх Ахмед бен Джубеир и още един едър мъж, вероятно самият халиф. За да дойдат толкова бързо, трябва да са държали проповедника под око от самото начало.

— Е, сега можеш да вземеш каквото искаше, проповеднико — в гласа на брат Доминик звучи убийствена подигравка. — Вземи и го предай, както се полага, на своя повелител. А той пък ще го предаде на могъщия Алморавидес. Браво, Абдула ибн Таруми, ти смирено изпълни дълга си!

Когато монахът му подава пергаментите, черният проповедник се втрещва в тях с неவிждащ поглед. Постепенно цялото му тяло започва да се тресе от злоба, защото едва сега разбира — изигран е. Не ще получи могъщество и слава — нищо не ще получи, освен може би голия ореол на светец. Ала не това е дирил.

— Не! — свирепият вик се изтръгва от дъното на сърцето му. — Никой не ще го получи!

И ръкописът политва в огъня, където мигновено пламва със странна, синкава светлина.

Десетки маври изскачат от мрака и самоотвержено се хвърлят сред пламъците. Но вече е късно. Словата на Мохамед са се превърнали в пепел.

Абдула ибн Таруми стои като вкаменен.

— Вървете си, християни — тихо изрича шейхът. — С вас сме във война, ала тази нощ имаме по-важна работа.

Никой не ви спира. Докато вървите към замъка, брат Доминик прошепва:

— Видяхте ли, графе? Добре познавам тая порода хора, често съм я срещал и в нашата църква. Планът беше безупречен. Е, за всеки случай намазах пергаментите с една специална смес, та да не оцелее нещо от огъня.

— Ами ако онзи все пак беше предал ръкописа на Ал Акбар? — питаш ти.

В тъмнината се раздава тих смях.

— Не съм чак толкова глупав, че да нося истинския ръкопис, графе. Онова беше преводът...

Мини на **203**.

Над поляната се раздава дивият рев на Родриго. С огромен скок той настига глигана и го халосва по гърба с тежкия боздуган. При други условия би прихнал — за пръв път виждаш бой с боздуган срещу диво прасе — но сега не ти е до смях. Светкавично скачаш на крака и грабваш копието си.

Замаяно от удара, животното извива настрани и опитва да се измъкне към хрсталака. Оттам обаче със звън излита стрела и се забива в шията му. За момент глиганът спира и това забавяне ти е достатъчна, за да се приближиш и да го пронижеш с копието.

Поглеждаш Родриго — нещо май не е много радостен от това, че друг уби глигана. А когато от хрсталаците излиза Хуан с лък в ръка, лицето му окончателно помръква. Ала този път Хуан няма намерение да се шегува с него. Дори напротив — настроен е великодушно.

— Страхотен удар, Родриго! — възкликва дребният ви приятел. — Ако не беше ти, глиганът досега да е в другия край на гората.

— Точно така, точно така — потвърждаваш и ти, намигайки лукаво на Хуан.

Очите на Родриго проблясват и той гордо изпъчва гърди.

— А съм бил сънен, а? Само се заяждате с човека...

Мини на **159**.

След коварството, което прояви, този човек не заслужава да живее. Но в оставащите минути искаш да му зададеш няколко въпроса. Тичешком изхвъркваш на двора и през кръга от стражи пристъпваш към измамника, чието лице вече се гърчи в предсмъртни спазми.

— Е, лъжливи мавре! Кажете поне кой те изпрати, преди да умреш!

Високият се поколебава за момент, после решително поклаща глава:

— Бих ти казал, граф Диего де Алтасар, но не мога. Имам жена и четири деца, а ако издам нещо, те всичките ще бъдат набити на кол. И децата също. По-добре да умра, без да разкажа истината!

— Кажете поне само едно! — настояваш ти. — Испанец ли си?

— Не мога да ти кажа. Пък и сигурно си се досетил... Е, моето време идва. Прощавай, графе.

Високият бавно се смъква на колене — отровата малко по малко взема своето. Той обаче се бори мъжки и виждаш, че имаш възможност за още един, последен въпрос.

Какво ще го попиташ?

Дали зад това стои кралят — мини на [214](#).

Дали иска да бъде изпълнено едно последно негово желание — продължи на [56](#).

Дали да бъде погребан като християнин — прехвърли се на [10](#).

— Е, Абдула ибн Таруми? — казва Хуан. — Не можах да те надвия, но и ти не успя да ме победиш. Сега ще си вземеш ли обратно думите, че си по-добър във всичко от който и да било християнин?

— Пред теб мога и да ги взема, християнино — отвърща проповедникът, — но пред моите хора — никога! Ако го сторя, те ще престанат да вярват, че съм светец и водач. А на мен тази вяра ми е нужна. Затова, каквото и да стане, вие ще изгубите този дуел. Ако не сте го разбрали още, значи сте много, ама много глупави!

И той побягва към лагера.

Мини на [47](#).

До обяд в противниковия лагер цари затишие. След пладне обаче няколко групички маври заедно с двайсетина каруци се запътват към манастирската гора. Когато се връщат по залез слънце, каруците са пълни с прясно отсечени трупи. А на разсъмване неверниците подхващат трескава работа и към вечерта пред вас се издигат три примитивни, но ефикасни бойни съоръжения — един таран и две стенобитни машини. Над всяка от машините е изграден солиден покрив, застлан с яки греди и дебел слой слама, така че през него не би могло да проникне и копие, изстреляно от катапулта. Каквато, впрочем, ти така или иначе нямаш.

На следващата сутрин таранът е поставен срещу вратата, а двете стенобитни машини — срещу зидовете отляво и отдясно. Укрити под солидните навеси, маврите раздвижват машините. Скоро вратата и стените се разтърсват от тежките им удари.

Ремонтирал ли си това лято стените и вратата на замъка?

Да — мини на **12**.

Не — продължи на **178**.

Още по пладне гръмогласният Родриго се провиква от крепостната стена:

— Абдула ибн Таруми, моят господар получи писмото ти, но не желае да чака до вечерта. Ела пред стените на замъка и ще получиш отговор!

Преди да са минали и пет минути, черният кон на ибн Таруми бясно препуска към Алтасар. Пред портата проповедникът спира и вдига глава нагоре.

— Какво ще ми кажеш, графе? И защо не пожела да говорим насаме? Нима не разбра писмото ми?

— Разбрах го — отвърщаш ти. — Но тайната среща е излишна, защото онова, което ще ти кажем, трябва да стане известно на всички. Говорете, отче Фиделиус.

По лицето на абата се изписва дива радост.

— Невернико! — извиква той с изтънял от вълнение глас. — Вече никой не ще намери сатанинските ръкописи, защото отдавна отидоха там, където им е мястото — в огъня! Дори и да умра сега, до последния си миг ще благославям Всевишния, че ми позволи да извърша това свято дело.

Челюстта на ибн Таруми провисва. По челото му мигновено избиват едри капки пот.

— Лъжеш! — възкликва той.

Мини на [61](#).

Е, стана каквото стана — още една грижа, сякаш главата ти и бездруго не се пръска от главоболие. Навъсваш се и разперваш ръце.

— Добре де, какво можем да направим с този ръкопис?

— Да го скрием, графе. Без него ислямът ще е по-слаб.

След кратко колебание ти се съгласяваш. Брат Доминик има право. Най-добре е ръкописът да остане тайна за фанатичните маври и още по-фанатичния абат на „Санто камино“.

Уви, дългият нос на отец Фиделиус надушва безпогрешно всяка опасност за вярата. Само след два дни абатът нахълтва при теб разтреперан от ярост.

— Графе! Вярно ли е онова, което узнах? Тук, зад стените на вашия замък, сте укрil най-страшното творение на Лукавия! Не ме гледайте така! За онзи ръкопис говоря — за гнусната творба на лъжепророка Мохамед!

Ако признаеш, че ръкописът е у теб, мини на **179**.

Ако заявиш, че за пръв път чуваш подобно нещо, продължи на **140**.

— Взех решението си! — заявяваш ти на застаналите около теб хора. — Ще се срещна с Абдула ибн Таруми в двубой с мечове! Ако го победея, маврите ще си тръгнат. Ако не успея, ние ще си тръгнем и ще оставим графството на тях! Такова е решението ми — дума за дума, за да спестим много кръв и страдания.

Наоколо избухват възгласи на възхищение. Отбележи си, че печелиш 10 точки престиж пред войниците и слугите си.

Смяташ въпроса за приключен и се готвиш да си тръгнеш, но нечия тежка ръка те хваща за рамото. Обръщаш се и виждаш сериозното лице на Родриго де Рохалор.

— Извинявай, Диего, ама ще ти кажа нещо. Може да не съм от най-умните, знаеш ме, ама поне съм силен. И двамата с Хуан, взети заедно, не можете да ми се опрете. Така ли е?

Очите на Хуан проблясват от обида — той никак не обича да му напомнят за това, че е дребен и слабичък, но си мълчи. Мълчиш и ти — не си слаб, обаче знаеш, че не можеш да се мериш по сила с Родриго, който троши като на шега рицарско копие и неведнъж на облог е повдигал от земята боен кон.

— Знаете, че по-як от мен в графството няма. Ако някой ще влиза в бой с мечове срещу онзи черния, това трябва да съм аз!

Въздъхваш.

— Вярно е, Родриго, по сила няма равен на теб, но не си чак толкова ловък. А в боя с мечове ловкостта също е важна.

— Най-важна, ако искаш да знаеш, е рицарската броня — разпалено възразява той. — А аз мога да я нося и да тичам с нея, без да се уморя. Да го видя този Тарумла ибн Абдуми — ама че увързани имена носят тия маври — дали ще може да ме наръга през бронята!

Този довод разсейва последните ти съмнения. Наистина, колкото и да е пъргав мавърът, с далечни удари нищо не би сторил срещу един рицар в пълни бойни доспехи. А приближи ли се, якният Родриго все ще издебне възможността да го смаже. В най-лошия случай двубоят

може да завърши наравно — а това ще е позор за Абдула ибн Таруми след всичките му предизвикателства.

Остава само още едно решение. Имаш ли Балдуиновия меч? И ако го имаш, би ли го дал на Родриго за предстоящия двубой? Отбележи си отговора на този въпрос, след това премини на [212](#).

Скоро след като глътваш от плесента (ама че отвратителен вкус!) отдясно наистина започва да те боли доста сериозно. Но пред очите ти се прояснява. След второто взимане на лекарството, горещите вълни започват да стават по-редки и по-слаби, а на другия ден буците под мишниците и в слабините като че ли са поомекнали.

— Жилав човек сте, сеньор графе, ще я надвиете черната! — доволно клати глава отец Доминик.

— Ако пък мога и черния да надвия, няма да имаме никакви проблеми! — отвръщаш ти. — Тъй де — който е надвил чумата, защо да не надвие и някакъв си там проповедник?

След още един ден вече можеш спокойно да ходиш и дори да държиш оръжие. А в края на шестте дни лечение отново си на стената с меч в ръка и мнозина от собствените ти хора се стряскат, сякаш са видели призрак.

— Не е божя работа това, чумави да се лекуват! — мърмори отец Фиделиус и се кръсти. — Тя ако чумата беше за лекуване, Господ нямаше да я направи такава!

— Това е именно дарът на лечителите и тъкмо с това са угодни пред Бога! — отвръщаш ти. — Може би брат Доминик наистина е намерил пътя си към правата вяра!

Мини на [139](#).

— Дойдох да ви кажа само едно, графе — започва абатът. — Тежки страдания предстоят на тази нещастна земя и за всичко това сте виновен вие. Именно вие ни навлякохте Божия гняв със своето неблагочестие и пренебрежение към светата църква. Отвеждам стадото си на север, под закрилата на херцог Алма. Повече не ще стъпя при вас и оставям зад себе си вечно проклятие. Анатема!

Мини на [46](#).

Двамата с Хуан зарязват конете и хукват през гората по посоката на гласа. Внезапно отпред се чува вик на болка, сетне проклятие, от което косите на благочестивия отец Фиделиус навярно биха настръхнали. Задъхано изругаваш. Родриго май е пострадал!

Поглеждаш към Хуан, ала точно в този момент храсталаците пред вас се разтварят и от тях като черна светкавица изскача глиганът. Трескаво замахваш с копието, но краят на дръжката му се закача в дървото зад теб и не улучваш. Само след миг глиганът връхлита и те събаря на земята. Пареща болка пронизва крака ти и преди още да се опомниш от нея, остриите закривени бивни раздират корема ти. Смътно забелязваш как в шията на звяра се забива стрелата на Хуан — но за теб вече е твърде късно.

— Зная, че е трудно да приемеш подобно нещо, брат Доминик — възразяваш ти. — Но в името на подслона, който получи тук, поне ме изслушай. Има какво да чуеш. Да, прав си — човек има право да живее по-добре. Затова онзи, който открива нови неща, за да направи живота по-хубав, служи на доброто. Така е с теб, брат Доминик. Така е обаче и с отец Фиделиус. Да, не се учудвай. Просто той разбира доброто по различен начин от теб, но се старае да му служи също така пламенно, както го правиш и ти. И ако сам не му покажеш, че работи в погрешна посока, няма кой друг да го стори. Ето, сега идва сражение. И ти, и абатът ще помагате за него, всеки според това как разбира доброто — ти с уменията си на лецител, отец Фиделиус с молитви и проповеди. Ако смяташ, че твоят път е по-правилен, покажи му го на практика! Каква по-удобна възможност ще имаш когато и да било? Сам Бог ти поднася на тепсия момента да докажеш, че от теб ползата за хората е по-голяма, отколкото от такива като отец Фиделиус. А ти вместо да се радваш, отблъскваш изгодния случай. Щом е така, значи и сам не вярваш в онова, което говориш! Чудесно, върви си, но направиш ли го, ще считам, че отец Фиделиус е бил по-прав в спора ви!

Когато замлъкваш, смаян от собственото си красноречие, брат Доминик се замисля, после въздъхва:

— Добре, графе. Убедихте ме. Оставам, но ще гледам да се срещам с отец Фиделиус колкото се може по-рядко.

— Дадено, брат Доминик — отвръщаш ти и добавяш наум: „Мисля, че и той няма да има абсолютно нищо против.“

Мини на **135**.

— Най-бедният измежду богатите, естествено — отговаря Хуан.
— Дори най-беден, той все пак се брои измежду богатите, и следователно е по-богат от който и да било измежду бедните — дори и от най-богатия сред тях.

Абдула ибн Таруми подскача, измъква ятагана си и с мораво от яд лице го забива в земята. Вероятно с удоволствие би нападнал Хуан, но на няколко крачки зад него стоиш ти — а схватката сам срещу двама противници никога не е особено изгодна.

— Прав ли съм? — пита Хуан.

— Прав си, шайтан такъв! — изхърква проповедникът. — Казвай тогава втората си задача!

Отбележи си, че печелиш една точка.

Мини на **13**.

Когато отец Фиделиус и монасите му се запътват с проклетия на север, всички войници провесват носове. Лошо е да те прокълне свещеник — страшно е Господ да отвърне лице от теб. И от първия ден, в който мавританските пълчища обсаждат Алтасар, бойният дух сякаш се изпарява. Напразно обикаляш навсякъде в отчаяни опити да ободриш бойците. Обезверените хора загиват с тъпо безразличие. Защитата е вяла, слаба и скоро маврите се прехвърлят през стените. В битката за защита загиваш и ти, пронизан от невернически ятаган. Това е краят на граф Диего де Алтасар — доблестен испански благородник и добър боец, но не достатъчно предвидлив.

— Нещо не е наред — отбелязваш ти, гледайки гърба на отдалечаващия се с пълна скорост Абдула ибн Таруми. — Не разбирам какво му стана.

В следващия момент обаче разбираш. Иззад редиците на маврите изскачат трийсет въоръжени конници, които се насочват право към вас. Видът им не оставя и най-малкото съмнение — ако не направите нещо, ви остават само няколко секунди живот.

Обръщате се и побягвате към замъка. Ала конниците са много по-бързи от вас и ще ви настигнат далеч преди да се доберете до спасителната врата. Сега единственият ви шанс е в твоята предвидливост.

Поставил ли си да бдят срещу засада английски стрелци?

Да — мини на [142](#).

Не — продължи на [127](#).

Внезапно те обзема дива ярост. Нима след толкова борба ще се оставиш на маврите? Без да обръщаш внимание на свистящите наоколо стрели, ти скачаш върху един от зъберите и изкрещяваш:

— Не се предавайте! Бием се за вярата.

Наблизо отец Фиделиус те гледа с изумен поглед. В този момент раненият Естебан го дръпва за ръката и натопява пръста му в кръвта си.

— Отче! Начертайте с тази кръв един кръст върху челото на господаря!

Абатът се поколебава за миг, после изпълнява молбата. Тогава Естебан размахва меч и се провиква:

— За вярата! За граф Алтасар!

Стотици гърла подхващат вика му. И везните на битката се люшват във ваша полза.

Мини на **190**.

Оглеждаш внимателно дрехите на двамата. Нищо особено — обикновени дрехи на високопоставени маври. Вярно, чисто нови и украсени със скъпоценни камъни, но в това няма нищо чудно — сигурно и двамата са богати. Изглеждат съвсем нормално за пратеници на халифа на Мосадир.

Ако тази проверка те е успокоила, мини на [133](#). Ако все още имаш подозрения, реши към какво друго да ги насочиш:

Говора на маврите — продължи на [217](#).

Маниерите им — попадаш на [229](#).

Начина им на хранене — прехвърли се на [102](#).

Когато слизаш в подземието при монаха и му излагаш грижите си, той се замисля дълбоко.

— Мразя онези, които горят книги, ала сега се питам дали нямаше да сторим най-добре, ако бяхме унищожили ръкописа. Е, сега вече е късно... — Изведнъж очите на брат Доминик светват. — Чуйте ме, графе! Имам план. Дайте ми ръкописите за час-два, а после разрешете да ви придружа на нощната среща. Обещайте да му ги предадете.

— Да не си полудял? — трепваш ти. — Ако доброволно му предам ръкописа, отец Фиделиус моментално ще ме отлъчи от църквата!

— Не и ако с това спасите замъка — хитро се усмихва брат Доминик.

Колкото и да настояваш, не успяваш да изкопчиш нищо повече за плана му.

Мини на **161**.

След кратко търсене намираш капитана на английските стрелци. Нареждаш му да се укрие с хората си зад зъберите на стената и да следи дали Абдула ибн Таруми няма да подготви някаква засада. Ако се случи нещо подобно, ще разчиташ на техните лъкове за живота си.

— На наши лъкове може да разчита живот — кимва капитанът.
— Английски стрелец — добър стрелец.

Мини на [3](#).

Отец Фиделиус дълго се колебае. Най-сетне той те поглежда замислено и кимва.

— Какво пък, може и да сте прав, графе... Моля се на Бога да ви даде проницателност. Само ви заклевам в името на всичко свято — дръжте този проклет ръкопис на сигурно място и не разкривайте тайната никому.

Без повече приказки, абатът напуска замъка. Когато го виждаш да се отдалечава към манастира, ти уморено избърсваш потта от челото си.

Мини на [9](#).

След половин час петима конници вече препускат да отнесат лошата вест до замъците на четиримата барони и манастира „Санто камино“. А ти стоиш край входа на замъка и обсъждаш с Естебан най-важните приготовления.

— От реколтата още не е прибрано само гроздето. Трябва да го оберем колкото се може по-бързо, а каквото не успеем — да унищожим. Малко е зелено, но нищо. Селяните: мъжете, които могат да държат оръжие, да дойдат в замъка ми, останалите да вземат от домовете си всичко, което може да се носи, и да откарат добитъка на север, по-далеч оттук. Всички болни или не дотам нужни добичета да се докарат тук, в замъка, заедно с колкото се може повече сено и слама за тях. Останалата храна за добитъка селяните да я откарат, а каквото не може да се откара — да се изгори. Всички по-тежки ценности да се заровят в земята, а ако издържат на морска вода — да се потопят в залива. Естебан, ти лично огледай стените отвън още веднъж. Когато дойдат селяните, отворете оръжейницата и им раздайте лъкове, стрели и мечове, колкото имаме, и ги тренирайте в двора на замъка. Освободете места за хората на бароните...

— За всички ли, господарю? — изненадва се Естебан.

— Е, нека да има място, пък ще видим, като получа отговорите им.

Мини на [123](#).

— Мъдра постъпка, граф де Алтасар — кимва одобряващо отец Фиделиус. И изведнъж тонът му става рязък, почти жесток. — Ала струва ми се, че премълчахте нещо от разказа си. Пред Божието име отговорете, вярно ли е?

Отваряш уста да отречеш, но в следващия момент се сецаш, че отец Фиделиус лично изповядва много от хората в замъка. Дори да не знае за съгласението на баща ти — ако това, което казаха „маврите“, е истина — сигурно скоро ще го научи.

Какво ще направиш?

Ще заявиш, че си казал абсолютно всичко — мини на [5](#).

Ще опишеш онова, което са казали измамниците за баща ти, но ще добавиш, че не му вярваш, тъй като тези хора не са се оказали истински маври — продължи на [107](#).

Какъв е крайният резултат?

Ако имаш повече точки от Абдула ибн Таруми, печелиш двубоя.

Мини на **47**.

Ако Абдула ибн Таруми има повече точки, ти си изгубил двубоя.

Мини на **83**.

Ако и двамата имате еднакъв брой точки, двубоят е завършил наравно. Мини на **36**.

Без да мислиш за опасността, ти бързо навеждаш глава над него.

— Добре, запази тайната за себе си! Не бих желал близките ти да пострадат без вина. Искаш ли обаче да ти изпълня едно последно желание, преди да умреш? Виждам, че се държиш като истински мъж и ми е жал за теб.

За момент високият те поглежда изненадано. След това отговаря:

— Че какво да поискам? Да ме погребат като... Не, ще се досетиш откъде идвам!... Или... Ох, как боли!... Чуй ме бързо: ако разбереш кой ме прати при теб... ох, боли, болиии!... отмъсти му... и заради.... мен...

Речта му внезапно секва, той потреперва с цялото си тяло и след миг се търкулва мъртъв.

Мини на [114](#).

Може би Бог е чул отчаяната ти молитва, защото изведнъж ятаганът се строшава с трясък. Отплеснат от сблъсъка, мечът на Родриго се стоварва върху главата на проповедника с тъпата част. Ударът не е убийствен, но достатъчен, за да повали ибн Таруми на колене.

— Не, Родриго! — изкрещяваш ти, когато го виждаш да замахва отново срещу замаяния враг.

Родриго смаяно се озърта към теб, после разбира мисълта ти: смъртта на проповедника само ще ожесточи маврите. Стига ви и това, че победихте.

Никой друг не би могъл да стори подобно нещо, но Родриго небрежно повдига раменете на доспехите. Сетне пристъпва напред и с железен ритник отхвърля на десет крачки зашеметения мавър. Откъм лагера се надига жален вой.

До втори ритник не се стига. Посраменият проповедник внезапно намира сили и пъргаво пролазва на четири крака, после скача и побягва към своите. Родриго бързо се отказва да го гони, вдига триумфално меча си и тръгва обратно към замъка.

Мини на [47](#).

До вечерта целият замък бръмчи като разбунен кошер. Из двора са наслагани десетки легени и войниците внимателно гледат в тях. Скоро мястото, където подкопът ще излезе на повърхността, се очертава достатъчно добре — кръг с ширина около два метра, над който плочите просто чакат няколко по-силни удара с кирка и ще пропаднат. Всички говорят шепнешком, за да не усетят маврите подготвената засада.

По здрач ти подреждаш хората и тихо даваш последни заповеди.

— Копиеносците, готови ли сте с копията? Подаде ли се някой — мушките безмилостно!

— Да, господарю!

— Фабио, донесе ли голямата врата от хамбара? Щом ти кажа, хвърляш я върху дупката така, че да се намести плътно. След това натрупвате отгоре камъни.

— Разбрано, господарю!

Обръщаш се към най-важния участник в плана.

— Брат Доминик, сигурен ли си, че тази твоя адска смес ще свърши работа?

Гърбавият монах уверено кимва.

— Гарантирам ви, графе.

— Добре. Сега чакайте!

Когато пада нощта, запалват няколко фенера, които да осветяват добре мястото. Маврите сигурно се готвят да излязат сред пълен мрак и ще са чакали дълго време в тунела, за да привикнат очите им към тъмното, така че ярката светлина ще ги заслепи.

Ето, по плочите лекичко се почуква отдолу. Една от тях хлътва навътре, след нея втора. Образувалата се дупка е достатъчна, за да мине човек.

В този момент брат Доминик запалва от факела си голяма парцалена топка и я запокитва в отвора. Фабио моментално хвърля отгоре широката врата от хамбара, а готовите войници се заемат да я

затрупват с камъни. Отдолу долитат приглушени викове, които бързо затихват.

Мини на [32](#).

— Пако, къде си? — извикваш ти, когато излизаш на двора.

Верният оръженосец изниква като изпод земята.

— Винаги до вас, господарю!

— Имаме ли катран в подземиято?

— Цяло буре, господарю! Трябва ли ви за нещо?

Махваш с ръка към входа на централната сграда.

— Донеси три ведра. А ти, Алварес, пригответи няколко запалени факли. Имам малка изненада за онези приятели пред портата.

След броени минути се навеждаш с първото ведро в ръце над тарана и подвикваш:

— Ей, вие там долу! Много ви скърца таранът! Проглуши ни ушите! Що не вземете да го смажете? Ето ви малко катран!

С тези думи лисваш ведрото катран върху навеса над тарана и добавяш:

— Сигурно вашият Махди ви е наредил да работите и през нощта, та да влезете по-бързо в замъка. Само че сега нощите са студени, нищо че е краят на лятото. Ето ви и малко огънче, да не измръзнете!

Хвърляш факлата върху навеса на тарана и катранът пламва мигновено. Ужасените маври изскачат и се опитват да изгасят пожара, ала попадат под прицела на стрелците. Скоро целият таран гори като клада. Без да чакаш, подпалваш и двете стенобитни машини. Напразно навесът на колелца трескаво снове до лагера и обратно, за да пренася делви вода — след половин час на местата на трите машини се търкалят само догарящи въглени.

Усмиваш се на малката победа. Наоколо дълго не стихват възторжените крясъци на войниците. Изчакваш ги да се успокоят, после нареждаш на гръмогласния Родриго да се провикне към стана на маврите:

— Хей, Абдула ибн Таруми! Граф Алтасар моли да пратиш още няколко обсадни машини, че ще ни е скучно иначе! Замъкът не е красив, когато няма нещо запалено да го осветява нощем!

Както по-късно ще отчетеш, думите ти улучват право в целта: твоите подигравки (а и арабските псувни, които Родриго добавя на своя глава) са уязвили черния проповедник толкова зле, че до края на обсадата не виждате повече нито една стенобитна машина.

Мини на **199**.

60

Не се съгласяваш с Естебан, но старият войник е бил прав.
Губиш 5 точки престиж пред прислугата и гарнизона на замъка.
Мини на **80**.

Отец Фиделиус гордо изпъчва гърди.

— Никога не бих си позволил греха да излъжа, та дори и неверник като теб. Каквото се каза тук, беше чистата истина пред лицето на Бога. Върви сега, сине на Сатаната, и разкажи на цялото си проклето войнство какво е станало със словото на гнусния ви лъжепророк!

От гърлото на Абдула ибн Таруми се изтръгва рев на ранен звяр. Продължавайки да крещи като безумец, той препуска обратно. И скоро над целия вражески лагер се надига воят на хиляди хора.

Мини на [182](#).

С последни сили излизаш на стената, където те настига жестока кашлица. Пред очите на всички биеци се ти рухваш върху хладния камък и светът потъва в черна мъгла. Това е краят на арманилския граф Диего де Алтасар, заразен от чума по време на обсада. Той бе доблестен, ала не твърде предвидлив владетел.

Идващите насреща конници ускоряват крачка, но това не е достатъчно. Маврите внезапно спират и по команда запращат копията си след вас. Замахът от кон не е много точен, но трийсет копия са повече от достатъчни — две-три от тях те пронизват и приковават към земята само миг преди хората на Естебан да те прикрият зад железните си брони. Понякога не е достатъчно да си предвидлив — трябва да имаш и шанс.

Разтревожен от вестите за възможна нова война, ти започваш да оглеждаш замъка си. Крепостта е най-здрава и стабилна в цялото графство Арманилия. Стените са високи по четири разтега — с цял разтег повече дори от тези на замъка Рохалор, дебелината им е две крачки и половина, та да е удобна отбраната. И все пак доста неща не са съвсем наред. Тук камъните са се пропукали и разклатили, там зъберите по стената са се изренили, портата също не е много стабилна. Някое случайно сражение би издържал, но при сериозна обсада от многочислен противник тези неща могат да се окажат пагубни...

Един ден повикваш оръженосеца си.

— Пако, нали знаеш къде са зидарите в Толедо? Дотам са три дни път, не повече. Би ли повикал някой майстор да оцени колко ще струва ремонтът на замъка?

— Слушам, господарю! — покланя се младежът.

След седем дни Пако се връща, водейки дребен, плешив старец с огромни, напукани и мазолести длани. Старчето незабавно нахлузва зидарска престилка, после измъква връвчица с възли и тежест на единия край и се заема да мери старателно всяка една пукнатина, да пробва колко здраво се държат камъните, да опитва здравината на пантите на вратата. След два дни работа от изгрев до залез, майсторът пристига при теб.

— Не е хубава работата, господарю. Зидарията е сериозно пропукана на шест места, а на още четири има скрити пукнатини — удари ли ги таран, ще се разтворят и стената ще е пред срутване. Зъбците горе също се нуждаят от поддържане, а портата е просто зле — налегнат ли я четирима-петима яки мъжаги, с голи ръце ще я изкъртят. Здрава работа ще падне, докато потегнем замъка.

— Кажу колко пиастри ще трябва — прекъсваш го ти.

— Триста!

— А ако нямам толкова?

— Добре, нека да са двеста и петдесет — омеква старчето. — Но нито една монета по-малко!

По лицето на зидаря прочитай, че няма да отстъпи повече. Трябва да платиш тези пари, или да се простиш с ремонта.

Ако имаш парите и желаеш да ремонтираш замъка, отбележи си го. След това мини на **174**.

Ако не можеш, или не искаш да започваш ремонт, продължи на **115**.

Още по пладне гръмогласният Родриго се провиква от крепостната стена:

— Абдула ибн Таруми, моят господар получи писмото ти, но не желае да чака до вечерта. Ела сам пред стените на замъка и ще получиш отговор!

Преди да са минали и пет минути, черният кон на ибн Таруми бясно препуска към Алтасар. Пред портата проповедникът спира и вдига глава нагоре.

— Какво ще ми кажеш, графе? И защо не пожела да говорим насаме? Нима не разбра писмото ми?

— Разбрах го — отвърщаш ти. — Но тайната среща е излишна, защото онова, което дириш, отдавна не е у мен.

Лицето на мавъра се изкривява от злоба.

— Лъжеш!

— Твоя воля, проповеднико. Казах каквото имах за казване.

Абдула ибн Таруми те поглежда втренчено и изведнъж избухва в победоносен смях.

— Лъжеш, християнско куче! Виждам те как трепериш! И има защо! Слава на Аллаха, досега имах съмнения, но вече знам, че безценното съкровище е у теб. Трепери, невернико! След малко всички в лагера ще са готови да умрат с радост заради свещените слова на пророка! Утре Алтасар ще е наш!

С тия думи той препуска обратно, а след по-малко от четвърт час откъм лагера долита фанатичният рев на хиляди гърла.

Мини на **182**.

— Кой каквото ще да казва, абат Фиделиус не е безумец! — категорично заявяваш ти, след като се връщаш при пратениците. — Вярно, не разбираме какво прави той, но това още не значи, че си е изгубил ума! Може би когато привърши, сам ще ни каже!

Шушукането между войниците се усилва, но въпреки всичко навикът за подчинение надделява и те се разотиват. А само след няколко часа, докато си на посещение при ранените, верният Пако дотичва при теб.

— Господарю, отец Фиделиус ви търси под дърво и камък! Вдигнал е замъка на главата си!

Е, сега вече скандалът става неизбежен, казваш си ти. От кротка лудост абатът е преминал към буйство.

— Къде е?

— Там, на двора.

Изтичваш навън. Щом виждаш абата, ти се опитваш да кажеш нещо успокояващо, но отец Фиделиус безмълвно сграбчва ръката ти и те повежда към подземиято на една от кулите, близо до портата. Досещаш се, че ще става дума за нещо около онези тайнствени легенни и по гърба ти полазва хлад — дали пък наистина абатът не е изгубил разсъдъка си? И не е ли смъртна опасност да тръгваш подир този безумец?

Ако влезеш в подземиято с отец Фиделиус, мини на [2](#).

Ако се дръпнеш и заповядаш на войниците да го затворят, продължи на [121](#).

На сутринта обаче те очаква лоша вест. Въпреки надзора, фалшивият мавър през нощта е разкъсал със зъби превръзката на ръката си и е изсмуквал раната, докато умре от загуба на кръв. Жалко — един възможен източник на полезна информация беше изгубен.

Мини на [114](#).

Родриго се хвърля и с цялата си сила улавя глигана за опашката, опитвайки да го задържи, докато се изправиш и вдигнеш копието си. Звярът обаче без затруднение се изтръгва от ръцете на твоя приятел и скача върху теб. Последното нещо, което виждаш в живота си, са блесналите бели бивни и мътната пяна по зурлата му.

Когато чува въпроса ти, старият войник безпомощно вдига рамене.

— Не знам, господарю, не разбирам от тия неща. Ако бях на ваше място, сигурно щях да го излъжа, че при мен няма никакъв ръкопис. По-умен план не мога да измисля.

Мини на [161](#).

И така, предизвикателството е отправено. В ума ти обаче непрекъснато се върти спомен за зловния поглед на Абдула ибн Таруми. Дали не подготвя засада?... Тези твои подозрения биват подсилени от Естебан, който се опитва да привлече вниманието ти.

— Господарю, онзи в черното замисля нещо подло. Не знам какво е, но направо го надушвам. Сигурно е приготвил засада, която да те залови веднага, щом излезеш извън стените на замъка.

Вдигаш рамене.

— И какво мога да направя срещу засадата, Естебан?

— Ще стегна отряд от двайсет конници и ще чакаме в единия ъгъл на двора така, че да не се виждаме през отворената порта. Ако започне нещо нередно, ще сме при вас преди да преброите до десет!

Идеята на Естебан е добра, а ти хрумва и друга. Ако си наел английски стрелци, можеш да им наредиш да застанат на стената и в нужния момент да те предпазят със стрелите си. Видял си вече какво опустошение сеят сред мавърските редици и не се съмняваш, че биха могли да наклонят в твоя полза везните на сражение с неголям отряд.

Има обаче и едно „но“. При такъв дуел всяко непредпазливо действие може да бъде прието за засада, а по този начин ще се опорочи евентуалната ти победа. Ако маврите решат, че си спечелил двубоя с измама, само ще те атакуват още по-яростно.

Какво решение ще вземеш?

Ще вдигнеш на крак английските стрелци (ако имаш такива) — мини на **51**.

Ще разрешиш на Естебан да подготви отряд, с който при нужда да излезе в твоя защита — продължи на **28**.

Няма да приготвиш защита срещу засада — прехвърли се на **3**.

Колко пари си му дал?

250 пиастри — мини на **221**.

500 пиастри — продължи на **169**.

— Един момент, отче Фиделиус!

— Какво още? — изненадано се обръща абатът.

— Преди да умре, единият от онези хора изрази желание да бъде погребан като християнин. Ще ви моля да дадете разрешението си за това и да прочетете молитва над гроба.

Отецът настръхва.

— Над човек, допуснал двоен грях, като е убил другаря си, а сетне отнел и собствения си живот? Никога!

— Не става дума за този, който уби себе си и другия — бързо поясняваш ти. — Говорех ви за втория клетник. Той не умря веднага. Мисля, че се разкая за сторените грехове и имаше тази молба преди смъртта си.

Този път отец Фиделиус не е толкова категоричен.

— Хм... Знаете, че такива хора са недостойни, граф де Алтасар. Има ли смисъл да залагате авторитета си за една опетнена душа?

Ти самият се питаш дали има смисъл да настояваш. Ако прекратиш разговора и се сбогуваш с абата, мини на **21**.

Ако твърдо държиш да изпълниш предсмъртната молба на непознатия клетник, прехвърли се на **166**.

Когато споделяш грижите си с отец Фиделиус, абатът тържествуващо вдига ръка към небето.

— Ето, виждаш ли, сине мой! Всевишният не случайно ми вдъхваше такава неприязън към проклетите пергаменти. Добре стори, че ги унищожи. И ако ме послушаш отново, най-добре ще е да обявим това на всеослушание. Така неверниците ще изпаднат в отчаяние.

Ако се съгласиш с отец Фиделиус, мини на **38**.

Ако предпочиташ да съобщиш истината само на Абдула ибн Таруми, продължи на **90**.

— Това е огънят! — заявява без колебание проповедникът. —
Превръща всичко на пепел и не можеш да го пипнеш.

— Но можеш да го видиш, а това не съвпада — възразява Хуан.
— А и не може да изпепели цяла планина.

— Тогава кое е това нещо, ако изобщо има такова?

— Времето.

Отбележи си една точка в твоя полза.

Мини на [55](#).

След малко по твое нареждане гръмогласният Родриго застава на стената между два зъбера и се провиква с всички сили към стана на маврите:

— Чуй словата на нашия предводител, Абдула ибн Таруми! — Тук Родриго не се удържа и добавя няколко цветисти арабски псувни, които е научил по време на кръстоносния поход. С това познанията му по езика се изчерпват, но той гордо се смята едва ли не за преводач. — Граф Диего де Алтасар не вярва на думата ти и няма да си тръгне оттук! Ще остане да отбранява замъка докрай, както му повелява дългът към правата вяра и испанския крал! Насъскай сега пълчищата си — никой тук не се бои от тях!

— Бесен е, господарю — прошепва застаналият до теб Хулио. — А пък онзи, шейхът, се усмихна и погледна насам с не много лош поглед, така да знаете. Май те двамата хич се нямат.

И без помощ от зорките очи на Хулио виждаш, че Абдула ибн Таруми е бесен. Фигурата в черно буквално се мята напред-назад между шатрите и неистово размахва ятагана си. Имаш чувството, че още малко и ще започне да сече своите от яд.

Обръщаш се към изправените наблизо барони.

— Дотук — добре. А сега се гответе за атака. И се гответе добре, защото по брой неверниците ни превъзхождат твърде много. Нека компенсираме това със силата на оръжията си.

Атаката започва след по-малко от час под оглушителната врява на зурни, тъпани и войнствен многохиляден рев. За ваше щастие в бързия поход откъм Мосадир нападателите не са имали време да докарат нито кули за катерене, нито тежки стенобитни машини. Единственото им съоръжение за щурма са дългите стълби, които подпират на стените и се катерят по тях нагоре. По твоя заповед хората ти изчакват маврите да стигнат почти до върха на стълбата, преди да я бутнат — така жертвите са повече и падат от по-високо. Отец Фиделиус те поражавя със своята храброст. Презирайки смъртта, абатът върви по стената между свистящите стрели с високо вдигнато

разпятие и до преграждане крещи молитви, а монасите му изнасят ранените на въжени носилки към подземията на брат Доминик.

Изглежда, маврите са очаквали да се подлъжете по уловката на черния проповедник, затова не са много окуражени. А и липсата на стенобитни машини е твърде сериозен пропуск за всеки пълководец. Постепенно атаката започва да стихва. Това още повече повдига бойния дух в крепостта, тъй че хората ти отблъскват с лекота последните обезсърчени набези. След около два часа тъпаните на Ал Акбар обявяват отбой и маврите се завръщат в лагера си. Там се заемат с работа — разглобяват шатрите и ги построяват отново, този път в полукръг около замъка, от бряг до бряг. Обкръжени сте! След неуспеха на щурма, ибн Таруми се надява да ви изтощи с обсада.

Мини на [37](#).

Досега Ахмед бен Джубеир винаги е постъпвал почтено и мъдро, ала докато крачиш през нощния мрак, ти се питаш дали направи най-разумния избор. Сега от твоето решение зависи животът на стотици хора. Нещо повече — една грешка може да се окаже пагубна за целия ход на войната.

С всяка крачка към огъня сърцето ти изстива. Няма засада — твоите хора са проверили отляво и отдясно. И все пак... можеш ли да знаеш какво ще се случи?

Абдула ибн Таруми вече чака край буйния огън. Когато се приближаваш, той нетърпеливо протяга ръка.

— Е, къде е ръкописът?

— Тук — отвърщаш ти и се оглеждаш безпомощно. Нима твоят приятел-мавър те е излъгал?

Внезапно от мрака долита властен глас:

— Какво става тук?

Озърташ се. Към огъня приближават двама — шейх Ахмед бен Джубеир и още един едър мъж, вероятно самият халиф. За да дойдат толкова бързо, трябва да са държали проповедника под око от самото начало.

— Хвала на теб, Абдула ибн Таруми! — провиква се шейхът. В думите му сякаш звучи дълбоко уважение и все пак... усещаш как към похвалата се примесва отровно ориенталско ехидство. — Ти получи безценно съкровище. Вземи и го предай, както се полага, на своя повелител. А той пък ще го предаде на могъщия Алморавидес. О, скромни служителю на Аллаха, ти смирено изпълни дълга си!

Смътно започваш да се досещаш и протягаш напред пергаментите. Черният проповедник се втренчва в тях с невиждащ поглед. Постепенно цялото му тяло започва да се тресе от злоба, защото едва сега разбира — изигран е. Не ще получи могъщество и слава — нищо не ще получи, освен може би голия ореол на светец. Ала не това е дирил.

— Не! — свирепият вик се изтръгва от дъното на сърцето му. —
Никой не ще го получи!

И ръкописът политва в огъня, където мигновено пламва -нали е
съхнал толкова векове...

Десетки маври изскачат от мрака и самоотвержено се хвърлят
сред пламъците. Но вече е късно. Словата на Мохамед са се
превърнали в пепел.

Абдула ибн Таруми стои като вкаменен.

— Върви си, християнски графе — тихо изрича шейхът. — С теб
сме във война, ала тази нощ имаме по-важна работа.

Никой не те спира. Докато вървиш към замъка, зад гърба ти
бавно се надига страховитият ропот на хиляди разгневени хора.

Мини на **203**.

Оглеждаш внимателно двамата маври и следиш движенията им. Нищо особено — ако не е облеклото, изобщо не биха се отличавали от заобикалящите ги хора. Нито късат месото със зъби, както се разправя за маврите, вместо да го режат като добри християни, нито се отнасят непочтително към съседите, нито по какъвто и да било начин дават основание за подозрение. Напротив, държат се изключително любезно и придружават всяка трета дума с ниски поклони. Даже това, че сигурно са изпили вече по около литър младо вино, съвсем не им е повлияло — нито са по-весели, нито по-невъздържани. Да бяха всички християни като тях, светът щеше да е по-добър — мислено отбелязваш ти с лека тъга.

Ако това е успокоило опасенията ти, мини на [133](#).

Ако въпреки всичко имаш подозрения, избери към какво друго да ги насочиш:

Облеклото на маврите — мини на [193](#).

Говора им — продължи на [217](#).

Начина им на хранене — прехвърли се на [102](#).

— Хм... — свива рамене след продължителен размисъл Абдула ибн Таруми. — Да не става дума за вашите смешни храмове с по една купчина врати по тях? Или пък за твоя замък, през който ние скоро ще влезем от едно място, а ти ще излезеш в разделено състояние от няколко?

— Има една такава дреха — риза. Виждал ли си я? — отговаря Хуан. — Християните я носят всеки ден, и затова за тях гатанката е много лесна.

— Ние обаче не носим ризи! — смръщва вежди Абдула ибн Таруми. — Знаех си аз, че тук има някаква измама!

— Измами вижда този, който готви измами. За мъдрия измама няма, тъй като истински мъдрият познава не само своя народ — възразява Хуан. — Признаваш ли, че не можа да отгатнеш?

Ръката на Абдула ибн Таруми трепери върху дръжката на ятагана, но не смее да го извади. Стигне ли се до схватка, ще бъдете двама срещу един.

— Шайтаните да ви вземат! — гневно отвърща той.

Отбележи си, че печелиш една точка.

Мини на [224](#).

Името ти е Диего де Алтасар — син на владетеля на испанското графство Армания. През пролетта на 1100 година ти се завръщаш от кръстоносен поход, но вместо радост, по родните места те очакват тревожни новини. Баща ти е загинал при загадъчни обстоятелства, тъй че сега властта над графството е твоя. А в съседния Мосадирски халифат един фанатичен проповедник на име Абдула ибн Таруми призовава маврите за свещена война срещу християнските владения. Няма съмнение, че скоро по твоите земи ще пламне свирепа битка.

Едно от най-тревожните ти открития е съкровището на султан Абад Трети — куп древни пергаменти, изписани на арабски. Може би подслонилият се при теб монах Доминик ще успее да ги разчете.

Преди да продължиш нататък, налага се да отговориш на няколко въпроса.

На връщане от кръстоносния поход е трябвало да избереш един от трите скъпоценни дара: касетка с рубини, късче дърво от Христовия кръст или меч на Балдуин Фландърски. Направи избора си и го отбележи в дневника.

Ако си избрал рубините, разполагаш с 1000 пиастри. Избери:

1. Наел ли си отряд английски стрелци (срещу 250 пиастри)?
2. Колко пари си дал на брат Доминик, за да търси тайната на загадъчния прах „полво негро“ — нищо, 250 или 500 пиастри?

Отбележи колко пари ти остават и продължи нататък. Имай предвид, че ако не си избрал рубините, нямаш излишни пари и ще трябва да отговориш с „не“ на горните два въпроса.

Освен това разполагаш общо с 30 точки престиж, които трябва да разпределиш според това, пред кого имаш този престиж — пред хората в твоя замък (прислуга и войници), пред църквата и пред четиримата барони в графството.

След като привършиш, мини на **1**.

Два дни по-късно ти седиш до масата в стаята си, а загадката продължава да те измъчва. Фалшиви маври... секретен договор... пръстенът на баща ти... Твърде много тайни. И никакъв намек какво ли може да се крие зад всичко това.

По дяволите, главата ти ще се пръсне! Ставаш, пристъпваш към прозореца и с изненада виждаш как долу на двора една дребна гърбава фигура в расо разтоварва дисаги от магаре. Брат Доминик! Интересно, какви ли вести е донесъл? И дали няма да ти помогне да разгадаеш случая?

— Естебан!

— Да, господарю — показва се Естебан на вратата.

— Доведи ми брат Доминик. Искам да говоря с него.

След няколко минути монахът влиза в стаята ти с дисаги на рамо.

— Нямайте търпение да разберете какво пише в онези пергаменти ли, ваша светлост? С основание. Четете!

Той измъква от дисагите познатата ти дървена кутия и една кожена торба. После отваря кутията и изважда пергаментите от нея. От торбата се появява втора купчина пергаменти със същия размер, изписана с четлив почерк на испански.

— По моя молба ги преведе един стар познат от манастира в Толедо, брат Хорхе от Мадрид. Знае мавърския език така, както малко от самите маври го знаят. Ето ви превода, четете.

Мини на **230**.

Мини на [22](#).

Брат Доминик безропотно събира вещите си и напуска замъка.

— Ще отида при маврите — казва той на излизане. — Те може и да са неверници, но умеят да ценят науката.

Когато нашествениците обсаждат Алтасар, атаките им са безмилостни. На моменти имаш чувството, че върху вас се е стоварила лавина. Въпреки яростната отбрана и страховития боен дух, поддържан от пламенните проповеди на отец Фиделиус, едва удържате дивия напор, с който връхлитат поклонниците на исляма. Въпреки всичко има надежда да издържите до идването на подкрепления. Непрестанните схватки продължават цяла седмица и замъкът засега устоява. Ала един ден докато, стреляш с лък от крепостната стена, внезапно усещаш остра болка в рамото. От доспехите ти стърчи стрела.

Отдръпваш се назад и сваляш ризницата. Разкъсаните железни брънки са свършили добра работа — стрелата едва-едва е пронизала плътта. Но когато измъкваш острието, забеляваш размазаната по него чернилка и те лъхва отвратителна миризма. Трупна отрова!

Запознатият с такива рани Естебан те кара да захапеш парче дърво, после изрязва нараненото място с ножа си, без да обръща внимание на крясъците ти.

— Това ще помогне, господарю — казва той убедено.

И наистина, раната не гноясва. Но на следващия ден те побиват тръпки и започва да ти се вие свят. А на по-следващия вече нямаш сили да станеш от леглото и се разтърсваш от спазматична кашлица. По слабините и под мишниците ти се образуват твърди буци. Знаеш какво е това, виждал си го неведнъж по време на кръстоносния поход. Най-страшната болест — чума! Стрелата е била намазана с кръв от чулав плъх!

Спасение за теб няма. След още два дни издъхваш.

На другия ден хората ти започват да напускат замъка в дълга колона. Всеки е натоварил на гръб всичко ценно, което може да носи, конете също се огъват под товарите жито, което трябва да ви стигне поне докато се доберете до най-близките християнски места. Маврите отварят широк коридор, за да преминете през редиците им.

Последен напускаш замъка ти. Когато пресичаш редиците на маврите, виждаш проповедника в черно, застанал най-отпред в една от тях.

— Е, графе? — подвиква той. — Изгуби ли сражението?

Нямаш какво да му отговориш. Изведнъж Абдула ибн Таруми се разсмива.

— Знаеш ли, не си. Изтегляш се оттук с всичките си хора живи и здрави. А това не мога да ти позволя. Затова тепърва ще го изгубиш!

Той измъква изпод черния си плащ свирка и я надува с всички сила. Мигновено хиляди маври изваждат оръжията си и се нахвърлят върху вас.

Битката е кратка, отчаяна и напълно неравна. Дори след тежките си загуби по време на обсадата, маврите все още ви превъзхождат в съотношение близо десет към едно. В битката загиваш и ти, пронизан от вражеска стрела. Така свършва животът на арманилския граф Диего де Алтасар — добър владетел, но недостатъчно хитър.

Уви, разхвърлянето на камъните се оказва пагубна грешка! Още преди последните да са махнати, старата прогнила порта се разцепва с трясък. Отсреща в стана си маврите мигновено вдигат врява, грабват оръжията и безредно се втурват към вас.

Това е и краят на всички ви. Вече нямате с какво да затворите входа на замъка, а и не можете да удържите хилядите обезумели неверници, напирасци да влязат. След по-малко от час портата бива превзета и битката се пренася в двора, където намираш смъртта си, пронизан от вражеско копие. Дано в следващия си живот не бъдеш толкова безразсъден!

Заслушваш се внимателно в говора им. Нищо особено. Маврите от по-далечни краища често говорят със завален акцент, но тези от близките халифати знаят добре испански и понякога трудно могат да бъдат различени по говора от порядъчен християнин. Такива са и двамата пред теб — колкото и да се вслушваш, не можеш да уловиш нито следа от акцент. Въпреки леката неприязън към тях, мислено им се възхищаваш — отлични дипломати.

Колкото до това какво казват — вярно, споменават аллаха си за щяло и нещяло, но като се замислиш... и на християните за всяко нещо господ им е в устата. А в Библията пише: „Не словоблудствай!“ Интересно, дали има нещо такова и в тяхното свето писание? Трябва да питаш брат Доминик, когато се завърне от Толедо.

Ако това те е успокоило, мини на **133**. Ако въпреки всичко имаш подозрения, реши към какво друго да ги насочиш:

Облеклото на маврите — мини на **193**.

Маниерите им — попадаш на **229**.

Начина им на хранене — прехвърли се на **102**.

Конниците бързо ви настигат. Обръщаш се и опитваш да се браниш с меч, но положението е безнадеждно — още в първия миг десетина копия те пронизват. Така завършва животът на арманилския граф Диего де Алтасар — доблестен, ала твърде наивен благородник.

Тази нощ ти отиваш на срещата с дълбока тревога, но Абдула ибн Таруми наистина не е поставил засада. Пък и защо му е? Когато поема древния ръкопис в ръцете си, той се усмихва зловещо.

— Е, невернико, ще изпълня обещанието си. Няма да викам Алморавидес... поне засега. Но пред вида на тази светиня моите последователи ще пламнат от жажда за нови битки и няма как да ги удържа. Затова приеми предложението ми: изтегли се утре сутрин без бой. Обещавам да пусна хората ти свободно. Инак... ще загинете всички. Няма да чакам отговор сега. Ако утре сутрин видя, че се изтегляте, ще знам какво си решил.

Докато вървиш обратно към замъка, ти дълбоко се колебаеш. Кое да избереш?

Да се оттеглиш без бой — мини на **83**.

Да отбраняваш замъка — продължи на **182**.

— Антихрист ли? — възкликваш ти. — Не пресилвайте думите, инак ще го изкарате по-страшен от онова изчадие Абдула ибн Таруми. Вярно е, отче Фиделиус, много слова на брат Доминик са по-дръзки, отколкото бива, особено тези към светата църква. Ала повярвайте ми, той също търси Господа по някакъв свой път... и го намира — чудесен лечител е и като такъв може да крепи силите на християнското войнство в предстоящата битка срещу злото, което идва да ни обсади. Сянката на Сатаната се задава насреща ни — имаме ли право в такъв миг да отхвърляме и пращинка подкрепа?

Опитваш се да подражаваш на религиозната риторика на отец Фиделиус и трябва да се признае, че опитът има известен успех. Абатът е все тъй настръхнал, но като че ли блясъкът в очите му понамалява. Окуражен от промяната, ти продължаваш с още по-голямо вдъхновение:

— Вярно е, сигурно вие сте го виждали повече откъм лошата му страна, отче. Знам, че е бил прокуден от светата обител. Но дали ръката на провидението не го е тласнала по трънливите и неведоми пътища Господни? Може би именно в това Всевишният е сторил предназначението му, да помогне като целител в предстоящата битка. И може би именно тя е неговото изкупление и ново приобщаване към Бога. Ще ви даде ли сърце да лишите тази заблудена овца от нейния шанс да се завърне обратно в стадото на Господа?

Отец Фиделиус свежда глава. След това изведнъж те поглежда право в очите.

— Бог ми е свидетел, граф де Алтасар, друго бях решил за този човек. Ала когато ви слушам, понякога имам чувството, че чувам стария отец Беатус, на когото дължа толкова много. И не мога да го отрека, прав сте — всеки трябва да получи шанса си да се върне към Бога. Нека го получи и този нещастник... и дано да се постарее, защото иначе ще призова гнева Божи върху него!

Е, вече имаш съгласието на отец Фиделиус да търпи брат Доминик. А сега ти предстои не по-лека задача. Трябва да извоюваш

съгласието на брат Доминик да изтърпи отец Фиделиус. Ще успееш ли?

Мини на **104**.

Какъв е резултатът от състезанието дотук?

Ако е във ваша полза, печелите дуела. Мини на **125**.

Ако е в полза на Абдула ибн Гаруми, губите дуела. Мини на **204**.

Ако е равен, трябва да продължите схватката. Мини на **100**.

Още по пладне гръмогласният Родриго се провиква от крепостната стена:

— Абдула ибн Таруми, моят господар получи писмото ти, но не желае да чака до вечерта. Ела сам пред стените на замъка и ще получиш отговор!

Преди да са минали и пет минути, черният кон на ибн Таруми бясно препуска към Алтасар. Пред портата проповедникът спира и вдига глава нагоре.

— Какво ще ми кажеш, графе? И защо не пожела да говорим насаме? Нима не разбра писмото ми?

— Разбрах го — отвърщаш ти. — Но тайната среща е излишна, защото онова, което дириш, отдавна не е у мен.

Лицето на мавъра се изкривява от злоба.

— Лъжеш!

Протягаш ръка към кръста на застаналия до теб отец Фиделиус и го вдигаш високо над главата си.

— Кълна се пред всемогъщия Бог, че казвам самата истина. Съкровището на Абад Трети отдавна не е в замъка и напразно се надяваш да го намериш.

— Къде е? — крещи проповедникът. — Кому си го дал? Да не би... — Гласът му потреперва. — Да не би да си го унищожил?

Ако му кажеш истината, мини на **143**.

Ако прекратиш разговора, продължи на **111**.

Надигаш се и с привидно смущение пошушваш на двамата „маври“ отсреща:

— Извинете ме, чеда на Аллаха, но трябва да се отлъча за момент. Стомахът ми нещо не е съвсем наред. Само след минутка отново ще се присъединя към приятната ви компания.

Излизаш от залата, затваряш вратата зад себе си и хващаш за ръката стоящия наблизо войник.

— Алварес, слушай ме внимателно. Щом като се върна в залата, ще броиш три пъти до сто. След това ще влезеш тихичко и ще повикаш Естебан навън. Кажи му, че пред вратата на замъка се е събрала тълпа просяци и трябва да ги разгоните. Когато излезете в коридора, ще му кажеш, че няма никакви просяци, ами аз съм те накарал да го викнеш, и да му предадеш: в момента, когато тези двамата излязат при конете си, трябва да бъдат хванати и пъхнати в подземие. Те не са истински маври и искам да разбера какво целят с измамата си... А, да не забравя: предай му още да внимават много, докато ги хващат! Може да носят със себе си оръжие или отрова.

Очите на Алварес се разширяват от изненада, но той е схватлив младеж и бързо кимва.

— Разбрах, господарю. И, ако ме питате мен, мъдро ще постъпите. Маври или не, нечестива работа е да се замесва един християнин с такива богопродажници.

— Почвай да броиш тогава! Аз се прибирам.

Връщаш се в залата, сядаш на мястото си и продължаваш разговора. След известно време Алварес влиза и се навежда над ухото на Естебан. Старият войник го изслушва, трепва и се обръща към теб:

— Господарю, пред портата имало тълпа просяци. Да ги разгоним ли?

Усмиваш се извинително на фалшивите маври, после махваш с ръка.

— Разбира се, Естебан. Представяш ли си какво ще стане, ако нашите скъпоценни гости налетят на такава паплач? Току-виж ги

ограбили и пребили.

Естебан въздъхва, надига се със съжаление от трапезата и излиза. А ти се усмихваш вътрешно — ако имаш късмет, скоро ще разбереш какво стои зад това загадъчно посещение.

Мини на **185**.

Пратеникът ти се завръща от замъка Саланеда с неприятна вест. Вместо да се подчини на заповедта, баронът е заявил, че няма никакво намерение да умира за граф Алтасар. И в потвърждение на тия думи, още същата вечер виждаш в далечината как хората му се изнизват на север.

Мини на [120](#).

— Задачата ми е такава — обявява Хуан. — Що е туй, дето не можеш нито да го видиш, нито да го пипнеш, ала и планината на прах превръща?

Тази гатанка Абдула ибн Таруми явно не я е чувал. Той усилено размишлява и мърмори под нос нещо, което не успявате да разберете. След малко обаче вдига глава и отваря уста.

Какъв ли отговор е избрал? Верният... или грешен?

Изпробвай шанса си. Мини на **108** или **74**.

Абдула ибн Таруми се завръща при своите и повежда разговор с един от тях. Изправен на стената, ти трескаво обмисляш предложението му. С неясна надежда се обръщаш към зоркия Хулио.

— Можеш ли да разбереш оттук с кого говори и за какво?

— Да ви кажа, че чувам нещо, господарю, смешно ще е. Обаче мавърът, дето черният говори с него, прилича на онзи шейх. Нали помните, бяха го хванали хората от съседното село, а вие взехте, че го пуснахте.

— Ахмед бен Джубеир?

— Точно така — кимва войникът. — Да ме прощавате, обаче сбъркахте тогава, господарю. Пуснахте го, а той сега е дошъл срещу нас на бой. Ето, черният му говори. Обяснява и събира ръце, като че ли обгръща нещо. После замахва с длан, сякаш сече. Шейхът ми се вижда възмутен — не е съгласен с черния. Онзи му отвърща високомерно, гледа го с подигравка и си тръгва. А пък неверникът Джубеир е помръкнал, май приказките, дето ги чу, не му харесаха.

Е, имаш още малко сведения за това какво става, но ще променят ли те решението ти? Да си тръгнете, без да ви нападат — изкусително предложение. После можете да се обедините с войските на краля и по този начин да посрещнете мавританските пълчища с равна на тяхната численост и далеч по-голяма сила. Ако избереш този път, мини на **167**.

А ако решиш да промениш мнението си и да не напускаш замъка, продължи на **75**.

Събираш всички свои хора, натоварваш за няколко дни каквото може да се натовари на волски каруци и огромният керван бавно потегля на север, към по-сигурните владения на херцог Алма и Алфонсо Храбри. След два дни към теб се присъединяват с хората си Родриго де Рохалор и Хуан Валамирас — и двамата са приели решението ти, макар че не изглеждат твърде доволни. А след още ден настигате Алонсо Саланеда и Педро де Моренитас.

— Нещо не ми харесва тази работа — споделя Хуан. — Маврите не може да нямат съгледвачи. Сигурно вече знаят какво сме предприели. Ако аз бях на тяхно място, щях моментално да пратя конница да настигне и унищожи бегълците.

Решаваш да се вслушаш в предчувствията му и нареждаш всяка вечер при спиране каруците да бъдат подреждани около стана като укрепление. Това се оказва полезно още първата вечер — дочувате в далечината тропот на хиляди копита, и след малко от мрака изниква конницата на маврите.

Всички се привеждат зад подредените каруци, и обсипват нападателите със стрели. За по-близо дошлите има пригответени копия, а за онези, които успяват да прескочат каруците и да се окажат сред вас — куки и мечове. Първата атака на конниците е отблъсната успешно.

Ти обаче не доживяваш края ѝ. Внезапно в шията ти се забива стрела и рухваш на земята. Последната ти мисъл е, че стрелата май дойде не откъм маврите, а откъм хората на Моренитас...

Двамата с Хуан зарязват конете и хукват натам, откъдето долита гласът. За момент изгубват посоката, но изведнъж ревът на Родриго отново процепва горската тишина:

— А, падна ли ми!

Чува се глух удар, сетне проклетие, от което косите на благочестивия отец Фиделиус навярно биха настръхнали. В следващия миг храсталаците пред вас се разтварят и от тях с несигурни стъпки се измъква глиганът. На гърба му забелязваш няколко дупки от шипове и въпреки напрежението те напушва смях — Родриго го е халосал с боздугана си.

Зад теб звънва лъкът на Хуан и в шията на глигана щръква стрела. Замаяният звяр полага отчаяни усилия да завие и да се шмугне в гъсталака, но ти го изпреварваш и със силен удар на копието си го приковаваш към земята.

Храсталаците пред вас отново се разтърсват и от тях изскача с вдигнат боздуган Родриго. Щом ви вижда над мъртвия глиган, физиономията му става кисела — лишихте го от удоволствието да убие плячката със собствените си ръце. Този път обаче Хуан решава да бъде великодушен:

— Браво, Родриго! Ако не го беше цапнал така, щеше да се изниже покрай нас, още преди да сме го видели!

— Точно така, точно така — потвърждаваш ти.

Очите на Родриго проблясват и той гордо изпъчва гърди.

— А съм бил сънен, а? Само се заяждате с човека...

Мини на **159**.

Абатът те пронизва с леден поглед.

— Тъй значи! Отритвате благия съвет на църквата! И как ще оправдаете тая нечестива дързост, графе?

Какво ще му отговориш?

Че въпреки заблудите в него, един тъй древен ръкопис е извънредно ценен и не бива да се унищожава с лека ръка — мини на [187](#).

Че първо трябва да се запознаеш със съдържанието на ръкописа, а после да решиш съдбата му — продължи на [208](#).

Че въпреки огромните рискове, този ръкопис може да се окаже и най-страшно оръжие срещу мюсюлманската вяра — прехвърли се на [52](#).

— Това да не е вашата смешна дреха, която наричате риза? — усмихва се Абдула ибн Таруми. — С нея е така — човек се пъхва отдолу от един отвор, а главата и ръцете му излизат от три места.

— Тя е — потвърждава помръкнал Хуан. Отбележи си, че губиш една точка.

— Наистина детска гатанка — кимва проповедникът. — Вие, християните, капка акъл нямате.

Мини на [224](#).

— Съжалявам, отче — твърдо казваш ти. — Скоро тук ще е поле на кървава бран, в която кротките монаси могат само да загинат, без това да принесе каквато и да било полза за правото дело. Сега ми трябва не духовници, а бойци с меч, копиеносци и стрелци. Най-добре ще е да се оттеглите на север, докато не са пристигнали неверниците.

Лицето на отец Фиделиус остава безизразно, макар че погледът му е готов да те изпепели.

— Дълбоко скърбя, че мислите така, графе, но не мога да ви се натрапя насила. Сбогом!

Изглежда, че хората в замъка ти са очаквали друго решение, защото когато отпращаш монасите от „Санто камино“, всички помръкват. Опитваш се да ги развеселиш, но в тях се е заселила някаква глуха безнадеждност. През следващите няколко дни из Алтасар плъзват упорити слухове за чудовищната сила на ибн Таруми. И когато мавританските пълчища обсаждат замъка и започват атаките си, съпротивата е вяла и беззъба. Обезверените хора приемат гибелта с тъпо покорство. Още привечер на първия ден маврите прехвърлят стените и ти загиваш, пронизан от вражески ятаган. Пагубно бе да забравиш, че опората за духа понякога може да се окаже също тъй важна, както оръжието!

— Май не сме толкова лесни за побеждаване, а? — пита подигравателно Хуан. — Или може би просто си ни дал шанс да не се срамуваме пред нашите?

— Сега ще ви го отнема! — заканва се проповедникът. — Ето и втората ми задача: Кой е по-богат? Най-богатият измежду бедните, или най-бедният измежду богатите?

Ами сега? Какъв ли е отговорът на този въпрос?

Най-богатият измежду бедните — мини на **81**.

Най-бедният измежду богатите — продължи на **45**.

Еднакво богати са — прехвърли се на **22**.

Ръката на високия внезапно измъква изпод дрехите му неголям нож. Преди да извикаш, мавърът се хвърля към теб с изкривено от злоба лице. Вдигаш камата, за да го посрещнеш, но нисичкият увисва на ръката ти и острието на ножа се впива между ребрата ти.

Пронизва те остра болка, но раната не изглежда сериозна. С кръгово движение прерязваш китката на ниския и когато той те изпуска, издърпваш ръката си от хватката му така, че острието на камата да го улучи в гърлото. Докато трупът му се свлича на пода, ти отскачаш и посрещаш втория удар на високия, но внезапно по тялото ти се разлива ледена слабост. Ножът му е бил намазан с отрова!

С последно усилие замахваш към него, ала не успяваш да го достигнеш — мавърът просто се дръпва ухилен. Тежко рухваш до трупа на съучастника му и усещаш как ръцете и краката ти се вцепеняват. Последното нещо, което виждаш през живота си, е как Естебан рязко отваря вратата на стаята, с един поглед оценява обстановката и преди високият да се обърне към него, старият войник го пронизва с меча си.

Вглеждаш се в начина им на хранене. Нищо странно — хранят се точно както войниците, слугите и самия ти. Като че ли всичко е наред...

И изведнъж ахваш. О, не! Съвсем си забравил — та маврите изповядват исляма, който най-строго им забранява да докосват вино! А тези двамата пред теб са изпили до момента по близо литър на човек и дори не изглеждат развеселени — значи това далеч не е първата им среща с виното, нито пък такива срещи са особено редки! Хайде, може би нейде другаде биха погледнали през пръсти на подобно увлечение, но Ал Акбар, халифът на Мосадир, се е прославил с крайна нетърпимост към неспазването на ислямските канони — и изведнъж такова нарушение от най-близки негови приближени! Странно...

И... печеното! Коранът обявява свинете за нечисти животни и категорично забранява на мюсюлманите да докосват месото им. Истински мавър би се гнусил от свинското така, както християнинът от плъхове и червеи, на това ги учат още в най-ранна възраст. Спомняш си как на кръстоносния поход някои жестоки рицари предлагаха на пленниците да избират: или мъчения, или няколко хапки сланина. И нещастните неверници почти винаги предпочитаха мъченията — а тези двамата с наслада си кълцат все нови и нови парчета от печения глиган! Вече не остава и капка от предишните ти колебания. Всичко е ясно — това не са истински маври!

Как ще постъпиш?

Ще наредиш на Естебан да ги арестува веднага — мини на [207](#).

Ще поръчаш тихомълком да бъдат хванати когато излязат навън — продължи на [91](#).

Още по пладне гръмогласният Родриго се провиква от крепостната стена:

— Абдула ибн Таруми, моят господар получи писмото ти, но не желае да чака до вечерта. Ела сам пред стените на замъка и ще получиш отговор!

Преди да са минали и пет минути, черният кон на ибн Таруми бясно препуска към Алтасар. Пред портата проповедникът спира и вдига глава нагоре.

— Какво ще ми кажеш, графе? И защо не пожела да говорим насаме? Нима не разбра писмото ми?

— Разбрах го — отвърщаш ти. — Но тайната среща е излишна, защото никога не ще получиш онова, което дириш. Ще го браня докрай, а стените на замъка са непристъпни.

Лицето на мавъра се изкривява от злоба.

— Лъжеш, християнско куче! Виждам те как трепериш! И има защо! Слава на Аллаха, преди се съмнявах, но сега вече знам, че безценното съкровище е у теб. Трепери, невернико! След малко всички в лагера ще са готови да умрат с радост заради свещените слова на пророка! Утре Алтасар ще е наш!

С тия думи той препуска обратно, а след по-малко от четвърт час откъм лагера долита фанатичният рев на хиляди гърла.

Мини на **182**.

Слизаш по стълбите до мазето на брат Доминик и го заварваш да опакова във вързопи вещите си.

— Няма да стоя тук нито минута повече! — гневно изтърсва той, щом те вижда. — С този скудоумен невежа под един покрив? Никога!

Размахваш ръце в опит да го прекъснеш.

— Но той...

— Той е един непоправим фанатик, способен да прати човек на кладата само заради намерението да открие нещо мъдро, нещо, което ще помогне на хората да живеят по-добре! Не желая да имам нищо общо с варвари, оскверняващи расото!

— Но той се съгласи да...

— Той може да се съгласи с каквото си ще — отсича брат Доминик, без да те изслуша. — Аз обаче няма да се съглася! Този човек и другите като него са оскърбление за целия християнски свят, а и не само за него! Няма да работя заедно с тях за каквото и да било!

Очевидно брат Доминик е твърде горещо убеден в правотата си. Въпреки това обаче не ти се иска да губиш един добър лечител точно преди битката, когато ще е пълно с ранени... да не говорим за другите му ценни качества.

С какво ще се опиташ да го убедиш да остане?

С това, че отец Фиделиус е висш църковен служител и като монах брат Доминик не бива да му противоречи — мини на [24](#).

С това, че отец Фиделиус също служи на хората по свой начин, както умее — продължи на [44](#).

В момента на удара Абдула ибн Таруми прави крачка напред и рязко блъсва настрани щита на Родриго със своя. За момент отляво се разкрива пролуката между предната и задната броня. От гърдите ти се изтръгва предупредителен вик. Късно! Проповедникът вече замахва нагам.

Всичко става толкова бързо, че едва след секунда и тримата осъзнават: мавърът стиска в ръка само дръжка с няколко пръста острие. Балдуиновият меч е пресякъл ятагана като зелена вейка.

Абдула ибн Таруми вторачва в дръжката потресен поглед. След това с диво проклятие я захвърля настрани и опитва да се наведе под замаха на Родриго. Бърз е, но не чак толкова — мечът отсича върха на шлема му, минавайки на по-малко от сантиметър над върха на главата.

Сипейки яростни ругатни, Абдула ибн Таруми отскача няколко крачки назад, сваля шлема си и го оглежда. Дори от стените на замъка виждате как металът е срязан като с бръснач. Проповедникът запраща остатъка от шлема по Родриго, който с един удар го разсича на две във въздуха и погва противника си.

Абдула ибн Таруми отново застава спокойно пред напора на противника, изчаква го да замахне и отскача светкавично настрани. След това с неуловимо движение камата му се плъзва отстрани по доспехите и разсича ремъците, които ги крепят.

Предната и задната броня със звън се стоварват на земята. Родриго губи още няколко ценни мига, докато се мъчи да смъкне останалите части от доспехите. Абдула ибн Таруми обаче не се възползва от изгодния момент — втренчил се е с побеляло лице в двете половинки от камък, висок почти до коляното. Мечът на Балдуин е съсякъл и камъка, без дори да се нащърби.

С яростен рев Родриго отръсква остатъците от бронята и се нахвърля върху противника си. Сега движенията му не са толкова затруднени и проповедникът просто побягва позорно пред вихрушката от удари. Ако противникът му беше с обикновен меч, сигурно би се опитал да направи нещо, но и той вече е разбрал онова, което ти знаеш

отдавна — нищо на света не може да устои пред оръжието в десницата на разгневения мъжага, тъй че бягството е единствено спасение за живота му. Родриго бързо се отказва да го гони, вдига триумфално меча си и тръгва обратно към замъка.

Мини на [47](#).

— Уви, отче — въздъхваш ти. — Не ми оставяте друга възможност, освен да изгоня един ценен помощник. Отстъпвам пред вашето настояване, ала ще кажа, че според мен сляпото упорство не спада към християнските добродетели.

— Освен когато е упорство в защита на вярата! — твърдо отвърща абатът. — Правилен избор направихте, графе. Не се колебайте сега, изгонете онзи еретик час по скоро.

Унило поклащаш глава и се отправяш надолу към подземиято.

Мини на [82](#).

Смирено навеждаш глава.

— Прав сте, отче, пропуснах да кажа нещо. Срамно е, но онези двамата твърдяха, че баща ми се е съгласил да премине на страната на Ал Акбар и се е готвел да подпише договор с тях. Именно затова най-много се усъмних и се запитах дали странното посещение не е нечия интрига. А когато се оказа, че тези хора най-вероятно не са маври, сметнах твърденията им за лъжа. Едва ли си струваше да го споменавам.

— За светата църква е важно всичко! — отсича игуменът на „Санто камино“. — Ще добавите ли още нещо?

— Ето какво ме смути особено много, отче — признаваш ти с треперещ глас. — Те донесоха пръстена на баща ми. Бил им го дал в знак на желанието си да сключи този договор. Истинският пръстен е — познавам го добре.

Лицето на отец Фиделиус помръква.

— И отпреди имах някои подозрения относно смъртта на баща ви, млади графе, ала сега те се усилват. Няма да ги спомена засега.

— Не вярвам баща ми наистина да е дал пръстена си на мавърски халиф! — възкликваш ти. — Цялата работа е някакъв мръсен заговор!

Мини на [231](#).

— Тази загадка може да има само един отговор — решително заявява проповедникът. — Това е времето!

— Така е — признава помръкнал Хуан.

Отбележи една точка в полза на Абдула ибн Таруми и премини на [55](#).

Мини на **16**.

— Че защо да не го убием, отче? — възразяваш ти. — Ако именно той е главният вдъхновител на маврите, без него ще се окажат по-слаби. Вярно, може да побеснеят отначало, но ние така и така сме готови за удара им. А след време, като няма кой да подлива масло в огъня, ще им омръзне и ще се разотидат по домовете си.

Абатът се замисля над думите ти, после поклаща глава.

— Не мисля така, млади графе. Познавам добре тази проклета вяра в дявола. Помнете ми думите, ще побеснеят не за дни, а за месеци и години. Това е то фанатизмът.

Мислено отбелязваш, че фанатизмът май си прилича при всички религии. После нареждаш на десетина стрелци да изчакат докато Абдула ибн Таруми се приближи на около сто и петдесет крачки, после да започнат стрелба по него.

Когато проповедникът се приближава на определеното разстояние, из въздуха забръмчават стрели. Те обаче само отскачат от него с глух звън и ти се досещаш, че под черните дрехи и вдигнатата качулка има доспехи и шлем като на рицар. Войските на маврите обаче са на друго мнение — те думкат тъпаните си и оглушително реват: „Аллах пази правоверния от стрели“.

— Оставете — махваш с ръка ти. — Май от тая стрелба има повече вреда, отколкото полза.

Мини на [156](#).

— Повече не ще узнаеш, невернико! — отсичаш ти. — Казах ти истината, сега си върви. А още по-добре — махай се завинаги от тия земи.

— Куче! — Абдула ибн Таруми свирепо размахва юмруци. — С теб е свършено! Не знам какво си сторил със свещения ръкопис, но утре ще бъдеш в ръцете ми. И тогава ще проговориш!

Без повече думи той обръща коня си и препуска обратно към лагера.

Мини на [128](#).

За миг дъхът ти спира. Тия думи са толкова невероятни, че просто не можеш да повярваш на ушите си.

— Луд ли си, невернико? Баща ми! Да предаде нашия добър крал Алфонсо Храбри и да застане на страната на маврите? Не може да бъде!

Вместо отговор дребният мавър изважда от гънките на шалварите си нещо, увито в парче плат, и ти го подава. Разгръщаш плата и върху дланта ти се търкулва... пръстенът на баща ти!

— Познавате ли го, благородни графе? — лукаво пита мавърът. — Този пръстен негово височество баща ви ни даде в знак на своята вяност.

Олюляваш се, а сърцето ти бясно подскача в гърдите.

— Това е лудост! Да стане арабски шейх?... Да обърне гръб на Христовата вяра и приеме исляма?...

— Не, тук грешите, господарю — възразява мавърът. — Едно от условията му беше той и всички по неговите земи да запазят свободно вярата си. Съгласихме се. Покойният ви баща смяташе, че с нашата подкрепа ще може да постави на трона на Испания силен крал, който да оправи много неща... и може би дори после да ни изтласка от тукашните земи. Или поне ние, като разговарящи с него лице в лице, останахме с това впечатление. Добрият пратеник трябва да разказва за такива неща на господарите си, ала ние с Муаб бен Сахим се посъветвахме и решихме да го премълчим пред господаря ни, халиф Ал Акбар, от страх да не изгубим главите си, преди да се е уталожил гневът му — Аллах да ни прости този грях. Нашата работа е да докараме преговорите до успех — пък какво ще прави после графът на Арманилия си е негова работа и ние не сме виновни, ако той реши да се обърне срещу Мосадирския халифат.

Малко по малко започваш да проумяваш нещата. Броженето срещу отслабналия на стари години крал е известно отдавна и баща ти наистина неведнъж е споменавал, че щеше да бъде по-добре, ако на

трона се възкачи млад и енергичен човек. Вярно е и че не обичаше особено херцог Алма. Ала да се включи в такъв заговор... Невероятно!

— Е, добре — въздъхваш ти. — Миналото си е минало, но защо идвате при мен? Баща ми, лека му пръст, вече е покойник и само Всевишният може да съди каквото е сторил приживе.

— Не разбрахте ли досега, господарю? — усмихва се шишкавият мавър. — Очакваме от вас да продължите делото на баща си. Подкрепите ли ни, ще ви помогнем да станете най-могъщият човек в цяла Испания.

Впиваш поглед в него, но лицето му е непроницаемо. Какво ще отговориш?

Ще приемеш — мини на **15**.

Ще отхвърлиш — продължи на **225**.

Ще отложиш отговора, за да размислиш — прехвърли се на **202**.

Внезапно полуотворената врата на замъка се разтваря широко и от нея изскачат двайсет конници в железни доспехи. Покритите с броня коне носят тежък товар и затова са по-бавни от жребците на преследвачите. Но срещнат ли маврите, ще ги покосят като млада трева — ятаганът не е достатъчен срещу пълното рицарско въоръжение. Въпросът е кой пръв ще стигне до вас — хората на Естебан или неверниците. А това сега зависи единствено от шанса.

Провери късмета си. Мини на **63** или **206**.

Под лъчите на изгряващото слънце двете тела лежат едно до друго в двора, а на масата пред теб е поставено абсолютно всичко, намерено в дрехите им.

— Не е много — размишляваш на глас ти. — Всъщност почти нищо не е. Празни джобове — нито огниво, нито дребни ценности, нито каквото и да било. Почти никакви пари. Само защитата в чалмите отрова и по един намазан с отрова кинжал. Май тези „маври“ не са много богати.

— И на мен ми е чудно, господарю — поклаща глава застаналият до теб Пако. — А пък и като им гледам ръцете, ще ме прощавате, ама таковата, не приличат на богати хора. Я им погледнете мазолите! Не съм бил по дворците на шейховете, обаче надали въртят меч всеки ден, а тези двамата сигурно го правят. Личи си по загрубялата кожа между палеца и показалеца. Пък и докато вечеряхте, аз надничах иззад вратата за слугите, да съм подръка, ако ме викнете. Та Дебелата Хуана, готвачката, и тя надзърна за малко, жив мавърски шейх да види, и рече, че тия ядат като невидели, и че сигурно това, маврите, гладни стоят по цял ден. А пък аз мисля че не ще да е така, поне не шейховете им. Мътна и нечиста е тая работа! Дали да не викнем някой монах от „Санто камино“ да отслужи служба срещу дявола?

— Аз пък си мисля друго, господарю — намесва се Естебан. — Помните ли шейх Ахмед бен Джубеир, дето му подарихте живота? В дълг е той пред вас, ако и да ви разказа за съкровището на Абад Трети, дето излезе само една кутия пергаменти. Чух от минаващи пътници, че бил уважаван служител на Ал Акбар, халифа на Мосадир. Дали да не пратим някого до него, да поговорим деликатно на тази тема?

— Мен, господарю! — подскача веднага Пако. — Обикновенният слуга никому никакво впечатление не прави, а зная точно какво искате да разберете.

Ще изпратиш ли Пако при Ахмед бен Джубеир? Ако вземеш такова решение, отбележи си го.

Мини на **158**.

Преди да са приключили главоболията около състоянието на замъка, връхлетяват и нови проблеми. Още на следващия ден по обяд в Алтасар пристига някакъв конник. Личи си, че е препускал като бесен — от устата на коня се ръсят парцали пяна и бедното добиче се олюлява, сякаш всеки момент ще падне от умора.

— Граф де Алтасар! — извиква непознатият. — Час по-скоро повикайте граф де Алтасар!

— Тук съм — обаждаш се ти от ъгъла на двора, където наблюдаваш пресипването на последните товари жито в хамбара. — Какво спешно има!

— Трябва да говоря с вас насаме, и то незабавно!

Гледай ти, гласът му е почти заповеднически. Леко навъсен, ти пристъпваш към него.

— А кой сте вие, ако мога да знам?

Човекът бръква в пазвата си и измъква напоена с пот бродирана кърпичка. От пръв поглед разпознаваш гербовете, извезани върху нея. Всеки един от тях би бил чест за която и да било кърпичка, но странното е, че стоят един до друг. Защото това са гербовете на крал Алфонсо Храбри и на херцог Бартоломеос, който се грижи за кралските шпиони. Значи човекът пред теб е съгледвач на краля и вероятно носи важна новина.

— Елате с мен — кимваш ти.

Едва си затворил вратата на стаята си, и кралският съгледвач започва:

— В Мосадир се събира несметно пълчище маври, готови да атакуват християните! Предвожда ги един проповедник на име Абдула ибн Таруми, прочул се...

— Чувал съм за него — прекъсваш го ти. — Продължавайте по-нататък.

Съгледвачът нервно облизва пресъхналите си устни.

— По всичко личи, че се готвят да тръгнат точно насам. За това има и причина. Една нощ успях да се промъкна и да подслушам

разговор на този Абдула с един от най-близките му помощници. Споменаха, че им е обещана помощ от могъщия халиф Алморавидес, господаря на Северна Африка. Трябва да превземат графство Арманилия, а овладеят ли тукашния залив, той ще докара от Африка кораби с войска за завоюването на християнска Испания.

На вратата се почуква. Пратеникът млъква и се озърта тревожно, но това е само съобразителният Пако — носи бокал студено вино за изморения пътник.

— Чуйте ме добре, граф де Алтасар — продължава съгледвачът, когато отново оставате сами. — Това, което ще изрека, може да не звучи така верноподанически, както ми се полага, ала е истина. Крал Алфонсо Храбри вече е стар и няма да има сили да отблъсне обединената мощ на испанските халифи и Алморавидес. Успее ли този проповедник да превземе Арманилия, това ще означава погибел за Испания, а може би и за целия християнски свят! Не трябва да му го позволим!

Усмиваш се, макар че не ти е до веселие. Има ли смисъл да ти се казват подобни неща? Отлично разбираш стратегическото положение на графството — особено ако наистина от Африка тръгнат кораби с войска.

— Съгласен съм. Само се моля на Бога да не опрем до сражение с обединените тълпи от Мосадир и другите халифати. Между нас казано, графството не е чак толкова силно.

— Опитайте се просто да ги задържите около два месеца! — възкликва съгледвачът. — За това време кралят ще събере войските си и ще дойде на помощ. Лошото е, че пълчищата на този ибн Таруми ще са тук след не повече от седмица, а вие трябва да издържите до идването на подкрепления със собствени сили! Подгответе се!

Мини на [53](#).

— Тази загадка просто е невярна — заявява накрая Абдула ибн Таруми. — При задаването ѝ ти допускаш за вярно това, което искаш да докажеш с нея.

— И как така?

— Бог може да притежава всички съвършенства само ако той наистина съществува. Включително и това да съществува. Следователно тя е вярна само ако вече се знае, че Бог съществува — а точно това трябваше да се докаже! Така ли е?

Мини на [234](#).

Нямаш повече никакъв избор. А трябва да направиш нещо, преди противникът да е разбрал, че си в безизходно положение. Отново повикваш на разговор отец Фиделиус.

— Отче, смятам да призова на дуел онзи проклет неверник, Абдула ибн Таруми. Нямам друг изход. Ако не предприема нещо, за да променя хода на събитията, скоро ще изгубя контрол над положението в замъка.

— Трябваше и да се очаква! — отговаря троснато отец Фиделиус. — Дуел с неверник! Толкова ниско ли сте паднал, графе?

— Представете си го като един малък кръстоносен поход...

— А себе си да представя като папата, нали? Не мислите ли, че тази загуба на контрол дойде защото не отделяхте достатъчно усилия и средства за борбата срещу неверниците? Може излизането ви на дуел да е само повод за разочарование, графе, но то си има и причини. Ако мога да ви окажа някаква помощ за този двубой, ще я имате, ала знайте, че мнението ми за вас сериозно страда.

Отбележи си, че губиш 10 точки престиж пред отец Фиделиус и премини на [29](#).

— Дошло е време на схватка между светлината и мрака — започва абатът. — Сянката на Сатаната надвисва над чистите християнски земи. Ала настане ли битката, ние, верните слуги на светлината, няма откъде защита да намерим. Знаете, графе, „Санто камино“ не е силно укрепен и неверниците маври ще го превземат най-много за ден-два. А нахлуят ли отвъд стените ни, жив човек няма да остане измежду монашеското братство. Дайте ни защита във вашия замък! И не се безпокойте, ще докараме храна колкото ние да издържим и за вас да остане, а при нужда можем дори и меч да хванем, ако и да ни е противно всяко кръвопролитно дело. Манастира не ще успеем да спасим от разграбване, ала поне живота на монасите да съхраним!

Въпреки благата реч, ти неволно се навъсваш. Представяш си как тия монаси ще се пречат навсякъде, ще дават непрестанни съвети и дори ще оспорват решенията ти. Ала от друга страна... твой християнски дълг е да не ги оставяш без закрила. Какво пък, има и друго решение — да ги отпратиш на север, към земите на херцог Алма.

Ще приемеш ли абата и хората му?

Да — мини на **151**.

Не — продължи на **99**.

Малко след пладне слугата се завръща, придружен от трима монаси със заметнати над лицата качулки. Когато първият отмята качулката си, ти с изненада разпознаваш отец Фиделиус — игуменът на „Санто камино“, фанатичен християнин и твой стар познат. Мислено отбелязваш, че е чест лично абатът да дойде в замъка ти. Пристъпваш към него и се покланяш.

— Отче, така се радвам да ви видя в този тежък час!

— Благодаря ви, че ме повикахте, млади графе! — кимва отец Фиделиус. — Антихристът устройва клопки на всички ни и подчинените на светската власт трябва да умеят да ги разпознават, за да се обръщат към духовната, когато ги срещнат! Вашият слуга ми разказа нещо за покушение, за неверници и за какво ли не още, ала беше доста развълнуван, та не разбрах много. Искам да чуя нещата от вас — така, както са били!

Ще му разкажеш ли за твърдението на маврите, че твоят баща се е съюзил с тях?

Да — мини на [154](#).

Не — продължи на [220](#).

След пет дни Родриго и Хуан пристигат с всичките си хора. Отец Фиделиус също вече се е пренесъл в замъка. А след още ден по равнината като мравешко гъмжило се задават маврите.

Пълчищата им са страховити — може би десет хиляди души. Вярно, много от тях са най-обикновени хора, грабнали по някое копие или ятаган, но дори така превъзходството им е ужасяващо. Атака подир атака непрекъснато разтърсват стените на замъка ти, докато при един от набезите маврите успяват да смажат с численото си превъзходство твоите хора и най-сетне нахлуват в Алтасар. Сред отчаяната схватка загиваш от нечий ятаган... Така е с тези лекомислени пълководци, които не подсигурият достатъчно войници за защита на замъка си!

Когато издаваш заповедта, хората ти с облекчение сграбчват абата и го помъкват към подземие. Слисаният Фиделиус се опитва да изкрещи твоето име, но войниците му запушват устата. А ти не можеш да прогониш странното чувство, че нещо важно остана недоизказано — може би все пак абатът е имал нещо предвид, макар и да не се досещаш какво точно.

Недоразумението се оказва ключово за отбраната на замъка... и гибелно за вас. На следващата нощ внезапно дворът се изпълва с въоръжени маври, сякаш паднали от небето или изникнали изпод земята. Впрочем, последното е свършено точно, защото те наистина са дошли изпод земята — преминали са по изкопан под стените на замъка тунел, който започва от голямата шатра. Сега разбираш, че тя е била необходима само за прикритие на изкопните работи. Уви, твърде късно, за да сториш каквото и да било.

Сънените ти хора не успяват да се противопоставят на маврите. В последвалата касапница, която трудно може да бъде наречена битка, загиваш и ти. От всички вас предвидлив се бе оказал единствено абатът — чрез легените той се мъчеше да установи именно това: дали врагът не прави подкоп!

Когато му излагаш грижите си, абатът укоризнено поклаща глава.

— Виждате ли какво спечелихте, като погазихте волята на светата църква, граф Алтасар? Заради този проклет ръкопис ще загинат стотици и хиляди невинни хора. Послушайте ме поне сега. Нека да го унищожим открито, пред очите на маврите! Тъй ще всеем в сърцата им страх и униние, а нашите войници ще се уверят още по-дълбоко в силата Божия.

Мини на **161**.

След няколко часа ездачите се завръщат с отговорите на твоето предупреждение. А те са следните:

Родриго де Рохалор:

Не ме е страх от никакви маври, ако ще да довтасат всичките на този свят. Ще се бия с тях, където и да са.

Хуан Валамирас:

Ако наистина маврите са толкова много, то тогава може би е по-добре да се съберем всички в твоя замък. Той е най-добре укрепен. Заедно ще ги отблъснем по-лесно.

Алонсо Саланеда:

Моето предложение е всички да избягаме на север и да се върнем заедно само когато с нас дойдат кралските войски.

Педро де Моренитас:

За мен никога не е било удоволствие да ти помогна по какъвто и да било начин, братовчедо. Но ще ти се подчиня — нали като граф си по-важен от мен.

Каква стратегия ще избереш?

Ще събереш всички в замъка си и ще чакаш обсада — мини на **188**.

Ще наредиш всеки да се укрепя в своя замък, за да принудите маврите да се разделят и да обсаждат четири места вместо едно — продължи на **227**.

Ще призовеш бароните си и ще срещнеш маврите в бой на полето, преди да са стигнали до „Санто камино“ — прехвърли се на **216**.

Ще потеглиш на север заедно с бегълците, за да избегнеш срещата с маврите — попадаш на **95**.

— Взех решението си — съобщавах на застаналите около теб хора. — Ще срещна Абдула ибн Таруми в двубой на умове, макар че не зная какво точно трябва да представлява това. Ако го победя, маврите ще си тръгнат. Ако загубя, ще трябва да си тръгнем ние! Така е — дума за дума, за да се спестят много страдания и кръв!

— Не ми се сърди, стари приятелю, но мисля, че ще е по-добре аз да отида на този двубой вместо теб — обажда се внезапно изотзад гласът на Хуан Валамирас. — Не искам да те обидя, но знаеш, че съм по-изобретателен от теб и по-лесно решавам гатанки. Каквото и да разбира този проповедник под двубой на умове, ще е по-добре с него да се сражавам аз. Нали не би отказал на един твой барон възможността поне веднъж да се прояви срещу маврите?

Размисляш бързо. В тази схватка няма опасност Хуан да пострада или да бъде убит, а умът му действително е много по-находчив от твоя.

— Съгласен съм, Хуан. Нека бъде така.

Бароните около теб се усмихват. Отбележи си, че печелиш 10 точки престиж пред тях.

Мини на [192](#).

— По дяволите! Прекалено сте хитри! — изръмжава Абдула ибн Таруми. Лицето му е същинска маска на беса, имаш чувството, че всеки момент ще застане на четири крака и ще започне да хапе.

— Сам се похвали, че ще победиш всеки християнин в каквото и да било — отвърщаш ти. — Беше високомерен и си заслужи загубата. Сега имай сили да я приемеш като достоен мъж.

— Да я приема? За нищо на света! — изхърква проповедникът. — Не сте ли научили, че Абдула ибн Таруми никога не се предава? Глупаци! Приготвил съм нещо и за такъв случай!

След тези думи той се обръща и с всички сили побягва обратно към стана на маврите. Вие с Хуан го зяпвате учудено — странен начин за нападение.

Мини на [47](#).

Оказва се, че Хуан не носи ремък. Ти също не намираш нищо подходящо в торбата, окачена на седлото ти. Ако не искате да се разделяте, май ще трябва да изчакате слугите — няма начин те да не са предвидили подобна злополука. Особено Пако — каквото и да ти потрябва, съобразителният момък все ще го изрови от багажа си.

Докато Хуан ругае лошия късмет, от гората се разнася оглушителният рев на Родриго:

— Идва към вас! Заградете го!

Е, Хуан губи облога — Родриго наистина пръв видя глигана. Само че дали ще може да се справи с него?

Въоръжен ли е Родриго?

Да — мини на **96**.

Не — продължи на **43**.

Дали си го направил от непредвидливост, или заради това, че не си наел английските стрелци (което също май е една голяма непредвидливост)? Както и да е, ти имаше още една възможност да се осигуриш. Прие ли плана на Естебан да организира конен отряд, който да дебне от замъка за засада?

Да — мини на **113**.

Не — продължи на **86**.

На следващата сутрин маврите започват нова атака — по-свирепа от когато и да било. Разбираш, че писмото на проповедника е било празна заплаха. Очевидно не би рискувал да излъже Алморавидес и сега прави последен отчаян опит да превземе замъка.

Хората ти се бият самоотвержено, но силите им постепенно се топят пред тази лавина от фанатици.

Ако твоите точки за престиж пред хората в замъка са десет или по-малко, мини на **14**.

Ако престижът ти е по-висок, продължи на **48**.

Оставаш на стените и продължаваш да ръководиш защитата срещу мавърските атаки. Привечер обаче те втриса, а когато се събуждаш на другия ден, установяваш, че под мишниците и по слабините ти са се образували твърди буци. Чувстваш се отпаднал и трепериш като листо. Не е трудно да отгатнеш какво ти е — виждал си тази болест по време на кръстоносните походи. Чума — от нея няма спасение и излекуване!

Какво ще направиш?

Въпреки всичко ще излезеш на бой, пренебрегвайки болестта, за да умреш като герой — мини на [62](#).

Все пак ще се консултираш с брат Доминик — мини на [219](#).

Отец Фиделиус кимва на монасите, които е довел и те измъкват от торбите си кръстове, свещи и всичко останало, необходимо за църковна служба. Игуменът вдига високо във въздуха големия си сребърен кръст и започва:

— Ин номинис патри ет филии ет спиритус санкти...

Той прочита по веднъж на латински „Отче наш“ във всяка стая, без да пропусне дори килерите с хранителни запаси. Това отнема доста време, но към вечерта всичко е готово. Най-сетне изморените монаси започват да се приготвят за тръгване. Излизаш да се сбогуваш с тях.

— Нека Всевишният ви дава здраве и сила, млади графе! — казва отец Фиделиус. — Ще са ви нужни в борбата срещу попълзновенията на дявола!

— Благодаря ви, отче.

Обещавал ли си на единия от престъпниците да го погребеш по християнски?

Да — мини на [72](#).

Не — продължи на [21](#).

— Помня, разбира се! Нали ти дадох цял куп пиастри! И досега съжалявам за лекомислието. Знаеш ли колко ми трябваха после?

— Дадохте ги с основание, сеньор графе. — В погледа на брат Доминик проблясват дяволити искрици. — Елате, ще ви покажа нещо!

Той измъква изпод масата стара медна паница, опушена и разкривена, сякаш е била бита с чук. Предпазливо отсипва от една торбичка в нея двайсетина зрънца черен пясък. След това взима паницата и една факла, като се старае да държи пламъка колкото се може по-далече от странния пясък.

— Гледайте сега! — казва монахът, когато излизате на двора.

Без повече обяснения, той оставя паницата на земята и поднася факлата към нея, прикривайки очите си със свободната ръка. Раздава се трясък като от не много близка, но не и особено далечна гръмотевица. В паницата сякаш блясва мълния. Ушите ти писват. Сред настаналата гробна тишина изведнъж чуваш пукот като от строшено гърне. Обръщаш се — до стената зад теб се е разплескало тесто, а около него се ваят парчета от глинена съдина. Вдигаш очи тъкмо навреме, за да видиш как готвачката бързо захлопва прозореца, от който е надзъртала, без да престава нито за миг да се кръсти.

— Ето ви го черният прах! — победоносно заявява брат Доминик. — Рецептата се оказа толкова проста, пробвал съм я няколко пъти, но не знаех, че трябвало съставките да са стрити на много фин прах преди да се смесят. А сега да го пуснем в употреба!

— Как?

— Сглобете ми една катапулта, и ще видите!

След кратко търсене откривате в подземията две стари катапулти, останали от времето, когато баща ти е воювал за графство Армания. Дърводелецът на замъка с много труд успява да сглоби от тях една работеща и след един ден машината е върху стената, обкръжена от няколко яки войници. Чакате само брат Доминик. Скоро се появява и той, помъкнал торба с глинени гърненца.

— Можете ли да запратите едно такова гърне до лагера на маврите? — пита монахът.

— Ще се справим — отвръща старшият на катапултата.

Брат Доминик се заема със странни приготовления. Първо сипва в гърненцата черен прах, после поставя във всяко края на дебела връв, дълга около педя и добре намазана със същия прах, а накрая пристяга капаците и ги замазва с глина. Когато приключва, той слага първото гърненце върху обтегнатата катапулта.

— Прицелете това в шатрата на халифа! Готови ли сте? Един момент да подпаля връвта... Хайде сега!

Гърненцето излита, описва висока дъга и тупва във вражеския стан — не много близо до шатрата на халифа, но все пак сред маврите. След още миг-два на мястото на падането му блясва пламък и чувате силен гръм. Брат Доминик се усмихва доволно, после приготвя и второто гърненце.

— Тази нощ маврите няма да спят спокойно! — казва той.

Мини на [146](#).

Обсадата продължава, от ден на ден все по-мудна и досадна. Започва да ти прави впечатление, че единственото, което държи маврите около замъка ти, са енергичните проповеди на Абдула ибн Таруми и властта на Ал Акбар. Знаеш обаче, че и това няма да трае дълго. Виждал си обезверени хора по време на кръстоносния поход — не повдигне ли нещо духа им, те ще започнат тихичко да бягат нощем. И затова не се учудваш, когато една сутрин към стените на замъка се задава пратеник.

— Търся граф Диего де Алтасар! — провиква се той, когато идва почти под стените.

— Ето ме тук! — обаждаш се ти отгоре.

— Трябва да ти предам нещо. Ето го. Само за теб е!

Той оставя на земята дървена кутийка и си тръгва. Изчакваш да се отдалечи, сетне открявате портата съвсем леко — само колкото един боец да излезе и да прибере странната пратка.

Отнасяш кутията в стаята си, поставяш я на масата и от почително разстояние повдигаш капака с върха на едно копие — кой знае дали ибн Таруми не е решил да те изненада с отровна змия или нещо подобно. Но опасенията ти са напразни. Вътре лежи само късче пергамент. Изваждаш го и прочиташ следното:

Не се радвай, графе. Няма да спечелиш битката. Предлагам ти споразумение: да се срещнем тази нощ някъде така, че нито твоите, нито моите хора да видят какво вършим. Няма да устройвам засади и няма да нося оръжие. Това, за което искам да преговарям с теб, е важно и от твоя, и от моя живот. Не го ли направиш, ще изпратя веднага вест до Юсуф бен Ташфин, когото вие наричате Алморавидес, че съм превзел крепостта ти, и неговите кораби ще дойдат тук с над сто хиляди души войска. Когато пристигнат, ще разберат, че съм излъгал, но макар и с големи жертви, няма да им е трудно да те смажат. Досега ме възпираше надеждата, че ще мога да те победя и да взема

сам онова, което търся. Сега виждам, че няма да успея — а тогава по-добре да умреш, защото си ми попречил!

Това, което ме интересува, е съкровището на Абад Трети — безценният първи ръкопис на Корана. Досега само предполагам, че може да е при теб. Но вчера мои шпиони в Толедо ми известиха, че човек от твоя замък е донесъл точно този ръкопис за превод в Толедския манастир, след което си го е отнесъл обратно. Сам разбираш, за теб старите пергаменти нямат никаква стойност, но за правоверните струват повече от всичкото злато на света. Не ги ли получа аз, по-добре да ги държи Алморавидес, отколкото ти!

Може би все още се боиш? Напразно — този път ти говоря съвършено открито, защото тайната ще е и в мой интерес. Предлагам ти следното: тази нощ ще заръчам на хората си да запалят голям огън на половината път към замъка, после да се оттеглят. Изпрати две свои колони по двайсет войници отляво и отдясно, за да те предупредят в случай на засада. Нека само да са достатъчно близо, за да вдигнат тревога, но и достатъчно далеч, за да не виждат добре какво става при огъня. А после ела — там ще те чакам. И носи... сам знаеш какво.

Имаш един ден за размисъл. Ако твой човек не ми донесе отговор до вечерта, Алморавидес след по-малко от десет дни ще е тук и дори цялата войска на вашия крал Алфонсо няма да може да му се опре. Помисли добре — ръкописа или живота на всички в замъка!

Абдула ибн Таруми, Махди и Пророк.

Мини на [233](#).

Вечерята свършва и отново сте в стаята ти. Нисичкият мавър нетърпеливо изважда от пазвата си навит на руло пергамент и го разгръща пред теб.

— Благородни графе, от досегашното ви гостоприемство разбирам, че сте склонен да приемете предложението. Нека тогава заключим този тържествен договор. Бяхме приготвили такъв документ с името на баща ви и при това идване трябваше да го подпишем, ала уви, наложи се да променим името.

Навеждаш глава и хвърляш поглед към текста. На испански език е написано, че ти, граф Диего де Алтасар, доброволно преминаваш на страната на халиф Ал Акбар и се наемаш да му служиш с всички сили и средства в битката против испанския крал, срещу което получаваш титлата шейх на земите, наречени херцогство Алма, отсега и завинаги. Следва текст на арабски — вероятно превод. А най-долу стоят имената на халиф Ал Акбар и твоето. Срещу името на халифа се къдри подпис с арабски букви.

Какво ще му отговориш?

Ще приемеш — мини на **138**.

Ще откажеш — мини на **26**.

— Вдън земя да пропаднете дано! — изревава Абдула ибн Таруми.

— В превод това сигурно трябва да означава „Познахте“ — подхвърля Хуан. — А сега е време за моята загадка.

Отбележи си една точка в своя полза и премини на **93**.

На следващия ден последните приготовления за обсада приключват. И тъкмо навреме! Само два часа след като масивната порта на замъка се захлопва и слугите започват да трупат зад нея камъни, които да я подпират срещу ударите на таран, в далечината се появява черно гъмжило. Застанал върху крепостната стена, ти махваш с ръка на един от войниците.

— Хулио, ти имаш остро око. Можеш ли да различиш какво е това?

— Маври, господарю! Различавам байрака на халиф Ал Акбар и зеленото знаме на исляма. Първите редове са нагиздени във всякакви цветове, а в средата има един, който е изцяло в черно!

— Можеш ли да прецениш колко са?

— Трудно ми е да кажа отсега, господарю. Но не са по-малко от две хиляди.

Две хиляди все още не е толкова страшна цифра. В Алтасар са събрани четири пети от мъжете в графството, които могат да държат оръжие, около осемстотин души. За не чак толкова голям замък, какъвто е твоят, бойците са предостатъчно... Ала маврите продължават да идват и да идват. Войската им сякаш няма край. Скоро първите спират и започват дръзко да устройват лагера си едва на петстотин крачки от стените на замъка, а иззад хоризонта напират все нови и нови. Когато започва да пада мрак, тримата с Хулио и Естебан преценявате, че срещу вас има не по-малко от десет хиляди души — армия, каквато си виждал единствено по време на кръстоносните походи!

— Не е чак толкова страшно, колкото изглежда на пръв поглед — споделяш ти. — Повечето от тях са обикновени селяни и занаятчии, грабнали по някой ятаган или копие. Но ядрото им е армията на Ал Акбар, а тя има поне две хиляди и петстотин добре обучени редовни бойци — почти три пъти повече от нас. Като прибавим и останалите, могат да ни удавят просто с количеството си. Ще трябва да сме нащрек!

Мини на [232](#).

Капитанът на стрелците стои на десетина крачки от теб. Отиваш до него и размахваш ръка към идващия мавър.

— Виждат ли твоите хора онзи там, в черното? Трябва да бъде убит със стрели.

Англичанинът те поглежда спокойно с бледосините си очи. Испанският му език е тромав, но изразителен.

— Английски стрелец — добър стрелец. Смятай черният заминал вече към врати на Сатана.

Когато Абдула ибн Таруми приближава на около сто и петдесет крачки от стените, във въздуха внезапно бръмват десет стрели и до една се впиват в гърдите му. Той изхърква, размахва ръце и рухва от коня с дрънчене като изпуснати доспехи. Досещаш се — под дрехите е бил облякъл рицарска броня, която би го опазила от обикновена стрела. Тежките железни стрели на англичаните обаче са пробили бронята и мюсюлманският проповедник е мъртъв.

От стените на замъка се раздава радостен вик, който дълго не стихва. Ала въпреки очакванията ви, в противниковия лагер не настава униние. Дори напротив — всички се събират да слушат речта на мъж с голяма чалма. Неколцина викачи повтарят думите му високо, за да ги чуват всички — включително и вие. Един от войниците, който знае арабски език, превежда — не много уверено, но основното става ясно. Халиф Ал Акбар говори как безчестните християнски кучета убиват парламентъори, и как от днес Абдула ибн Таруми е заел подобаващото му място между светците на Аллаха. Речта трае около половин час, след което халифът призовава всички да се готвят за бой до последна капка кръв.

Атаката е безмилостна. Побеснели от фанатизъм след убийството на духовния си водач, маврите се бият като демони. Надмощието непрекъснато се колебае около точката на равновесие, докато в един момент маврите успяват с отчаян напън да вземат предимство и да пренесат битката върху стените. След като веднъж са ви попречили да събаряте високите стълби навреме, вражеските тълпи върху стените

стават все по-многобройни. Скоро те надделяват и битката се пренася в двора на замъка. Там загиваш и ти, пронизан от мавърски ятаган...
Може би трябваше да послушаш отец Фиделиус?

Двамата фалшиви маври излизат навън, разговаряйки тихичко помежду си. В другия край на двора един слуга държи за юздите конете им и доразтрива със стиска сено единия — напълно достоверна гледка. Измамниците тръгват към него, ала внезапно размахват ръце и рухват на земята. В тъмнината не успяваш да различиш веднага какво им е станало, но след миг се досещаш — върху тях е била хвърлена мрежа!

Мигновено от всички вратички из двора изскачат въоръжени стражи. Високият „мавър“ измъква от дрехите си скрит кинжал и с трескава бързина почва да сече мрежата, но не е толкова лесно да се измъкне от нея. Преди да успее, двамата вече са плътно обградени от мечовете на половината ти гарнизон.

— Вие двамата, не мърдайте, докато вземем оръжията ви! — нарежда Естебан.

— Нашият господар, Ал Акбар, ще отмъсти за това предателство! — изсъсква ниският „мавър“.

Естебан се разсмява подигравателно.

— Ал Акбар сигурно ще бъде доста изненадан да научи, че има такива поданици. А колкото до истинския ви господар, скоро ще разберем кой е той. Не мърдай! Пусни кинжала на земята, или си мъртъв!

С дрезгав кикот ниският запраща кинжала... към гърба на своя спътник. Стоманата звънва в стомана — пъргавият Алварес е протегнал меч си, за да отбие хвърленото оръжие. Не успява напълно — кинжалът се хлъзва по острието, но макар и отбит настрани, продължава полета, за да одраска леко пръстите на високия „мавър“. В следващия момент ниският дръпва чалмата от главата си и захапва единия ѝ край, сетне глухо изпъшква и рухва на земята. Отрова! Погледът ти пада върху високия, който с ужас гледа одрасканата си ръка. Разбираш, че и той е обречен... ако светкавично не предприемеш нещо!

Какво ще направиш?

Ще го оставиш да умре — мини на **35**.

Ще викнеш на Естебан да отсече одрасканите пръсти —
продължи на **235**.

Ще наредиш на Естебан да отсече одрасканата ръка до рамото —
прехвърли се на **184**.

Взимаш от масата в дъното на стаята мастилницата и перото, поколебаваш се още миг, после бавно поставяш подписа си до този на Ал Акбар. Посипваш пряното мастило с пясък, изчакваш малко и подаваш пергаментна на дребния пратеник.

— Да се слави името на Аллаха, както и да го наричат различните му чеда, и в щастие и мир да живеят! — възкликва мавърът. Очите му искрят. За всеки случай той духва няколко пъти върху подписа ти, след това навива пергаментна и го прибира в гънките на дрехата си. — Време е за нас да си тръгваме, за да отнесем на своя повелител колкото се може по-бързо добрата вест — той и без това вече е твърде нетърпелив!

— Почакайте малко — прекъсваш го ти. — Късно става, бъдете поне тази нощ мои гости...

— О, не, не, ваше благородие — мазно се ухилва мавърът. — Ценим високо удоволствието да вечеряме с вас, но наш дълг е да бързаме.

Със съжаление поклащаш глава и изпращаш гостите до конюшната. Там те яхват конете си и преминават в галоп през отворените порти на замъка.

Мини на [197](#).

След неуспешния опит за подкоп и провала на масовия щурм, маврите продължават обсадата по-умерено. От време на време организират по някоя атака, ала в напора им вече няма предишната острота. Стрелбата със заразени стрели продължава още известно време, докато ти хрумва коварна идея и нареждаш на своите войници да използват тези стрели за маврите. Преди да е минал и ден, по вас вече летят само обикновени стрели — Абдула ибн Таруми е разбрал, че по някаква причина не е успял да разпали чума в замъка и сега обсадените бият с неговите камъни по неговата глава. Целта му вече не е да превземе замъка с един удар, а да види докога ще издържите обсадата. Знае, че по цяла Испания годината е била гладна, и че едва ли имаш много жито в хамбарите си. Но дали е така?

Осигурил ли си неприкосновен запас от 50 товара жито -чрез допълнителен данък или покупка от търговеца дон Мигел?

Да — мини на **196**.

Не — продължи на **228**.

Естествено, отец Фиделиус не ти вярва нито за миг. Въпреки всичките ти усилия да го убедиш, той се вбесява все повече и накрая напуска замъка с яростен крясък:

— Сянката на Сатаната е паднала над това място! Дано Всевишният се смили над душите ви.

Отбележи, че губиш 10 точки престиж пред църквата и продължи на **9**.

Когато след шест дни маврите пристигат, ти се смайваш от множеството им. От стената на замъка неверническите пълчища изглеждат като мравуняк, покрил цялата равнина наоколо.

— Може да има осем хиляди, а може и десет — промърморва до теб пребледнелият Естебан.

От височината добре различаваш сред челните редици една облечена изцяло в черно фигура. След усилено суетене огромната маса маври тръгва към замъка Рохалор, оставяйки само около хиляда и петстотин души около замъка ти.

— Към два пъти повече от нас са — отбелязва Естебан. — Срещу толкова ще можем да издържим без проблеми, а две седмици нощни нападения ще ги изтощят дотолкова, че ще можем да излезем от замъка с пълна сила и да ги разгромим в пряк двубой.

— Ако имаме тези две седмици — мрачно отговаряш ти. Съмнението, че отец Фиделиус може да е бил прав, вече се е превърнало в увереност. Но е късно да поправиш грешката си.

След два дни тя дава първите си плодове. Неголяма групичка конни маври донася и забива пред рова на замъка дълъг прът с набучена на него човешка глава. С ужас разпознаваш изкривеното и окървавено лице на Родриго де Рохалор. А от най-високата кула на замъка виждаш как пълчището маври се ниже в далечината от Рохалор към Валамирас.

След още четири дни до главата на Родриго щръква и тази на Хуан, а след още един ден — набитият на кол отец Фиделиус. Маврите потеглят към Саланеда, а след това и към Моренитас, но се връщат оттам разочаровани — двамата барони са избягали.

Обсадата на замъка ти трае около седмица, въпреки непрекъснатите контраатаки. Накрая останалите живи от хората ти са буквално погребани под мравуняка от маври и скоро главата ти се присъединява към останалите две. Така завършва животът на арманилския граф Диего де Алтасар — силен и добър владетел, но не винаги достатъчно разумен.

Далеч преди конниците да ви настигнат, из въздуха се раздава свистене и десет маври излитат от седлата. Смаян си от точността и убийственото попадение на английските стрелци — та това са повече от двеста крачки разстояние! Преди да се опомниш, втора вълна стрели поваля още десет от нападателите. Останалите десет, стреснати от безмилостната гибел, която за броени секунди е покосила две трети от отряда им, се разколебават и спират нападението. Но вече нищо не може да им помогне. Третата вълна стрели ги поваля до последния човек. Въодушевеният рев на маврите, който се е надигнал при изскачането на конниците, изведнъж замлъква. Предните им редици започват полекичка да се отдръпват назад.

— Не можахте да ме победите в честен двубой. Не успяхте и с подлост — обръщаш се ти към тях. — Няма да можете да превземете и замъка ми. По-добре си вървете!

След това им обръщаш гръб и заедно със спътника си тръгваш към замъка. Никой от маврите не прави втори опит да ви нападне — трийсетте трупа, пръснати из полето, са твърде нагледна поука.

Мини на [132](#).

— Да, унищожих го — спокойно потвърждаваш ти. — Двамата с отец Фиделиус изгорихме пергаментите. Ето, той е тук и може да потвърди.

Челюстта на ибн Таруми провисва. По челото му мигновено избиват едри капки пот.

— Лъжеш! — отчаяно повтаря той.

Мини на [61](#).

Докато Естебан излиза, ти озадачено се почесваш по тила. Маври? При теб? Никога не си имал каквото и да било вземане-даване с маврите. Може би шейх Ахмед бен Джубеир, когото пощади преди време, е решил да те навести? Или халиф Ал Акбар от съседния Мосадирски халифат иска някакво търговско споразумение? Или...

Преди да си изредил на ум всички възможности, вратата на стаята се отваря и пред теб застават двама души, следвани от Естебан, който многозначително е положил ръка върху дръжката на меча си. Оглеждаш ги. Чалми, смугли лица, бради, характерните източни дрехи, празни ножници от ятагани на кръста — браво на Естебан, все пак не ги е пуснал при теб въоръжени. Неволно ти хрумва, че ако някой не е виждал през живота си мавър, трябва да му покажат тези двамата — по-„мавърски“ маври никога не си срещал.

Посетителите смутено пристъпват от крак на крак и се оглеждат към придружителя си. Кимваш на Естебан. Той се поколебава за момент, после излиза.

— Благословен да бъде в името на Аллаха този дом! — покланя се по-високият мавър, щом оставате насаме.

— И Господ да бди над пътниците, които го посещават — отвръщаш с усмивка ти. Колкото и да са непримирими християнството и ислямът, все пак не бива да се караш с гостенин за религия, още преди да сте разменили две думи. — Чувствайте се тук като в собствен дом и разкажете какви пътища ви водят насам!

— С прискърбие научихме за безвременната смърт на Вашия уважаван баща, господин графе — проговаря вторият, по-дребен и шишкав. Очичките му проблясват към теб, и ти внезапно усещаш, че това е хитър и изобретателен човек. — Надявам се да е отишъл право в средата на рая. Достоен мъж беше старият граф. Единствен той съзря мъдростта на нашия повелител Ал Акбар. И затова щедро му бе обещано — помогне ли ни, сам ще стане шейх и повелител на цялата земя, която наричате херцогство Алма.

Мини на [112](#).

— Съжалявам, отче — казваш ти. — Не ми оставяте друг избор, освен да заявя, че брат Доминик е твърде ценен помощник, за да го прогоня. Ала от все сърце повтарям поканата си да намерите заедно със своите монаси закрила зад крепостните стени на Алтасар.

— А вие не ми оставяте друг избор, освен да откажа — тросва се абатът. — Прощавайте, графе, мислех ви за благочестив и богоугоден човек. Сега виждам, че жестоко съм се излъгал. Дано Господ бъде милостив към душата ви!

С тези думи отец Фиделиус напуска замъка и се отправя на север, последван от монасите си. Дълбок смут настава в душите на всички защитници. А когато многохилядните мавърски пълчища обграждат Алтасар, хората ти съвсем падат духом. Защитата е слаба, обезверена и недостатъчна, тъй че не успява да отбие дори първия щурм. На крепостната стена загиваш и ти, пронизан от вражеско копие.

На следващата сутрин както обикновено стоиш върху стената на замъка, когато от лагера на маврите се задава към вас фигура в черно. Няма нужда да ти обясняват кой е това.

Абдула ибн Таруми идва на стотина крачки от портата и се провиква:

— Хей, самозван благороднико! Стига си се крил като плъх зад тези стени! Викам те на честен двубой, човек срещу човек! Ако имаш смелост, излез!

— Май си сменил малко тона от предишния път — отговаряш ти. — Да не би решението случайно да се дължи на големите успехи в превземането на замъка?

Абдула ибн Таруми промърморва нещо, което не успяваш да чуеш добре. След това отново се провиква:

— Ако те е страх, кажи си! Всички знаем, че правоверният е по-умел от неверника!

— Напротив, Абдула ибн Таруми — отговаряш ти. — Всеки християнин струва повече и от най-добрия мавър. И последният от нас е по-добър от теб в каквото и да било, затова просто не искам да те посрамя пред твоите хора — нали те наричат Махди.

Естествено, разговорът се чува отлично в стана на маврите. И това кара Абдула ибн Таруми да избухне:

— По-добър? Един правоверен струва хиляда пъти повече от всяко неверническо куче! Призовавам на дуел теб или който и да е от вас, в каквото пожелае — оръжие, ум, вяра, каквото поискате! Ще ви смачкам така, както само истинският правоверен може да смачка неверника! Имате един час за размисъл, след това ще смятам, че между вас няма човек, способен да ми се противопостави в каквото и да било!

Думите му не смущават особено защитниците на замъка, които добре разбират, че проповедникът просто е принуден да призове някого на дуел, за да закърпи пострадалата си репутация и поне малко да промени хода на събитията. Отбележи си, че печелиш по 10 точки престиж пред войниците и прислугата си и пред бароните.

Но за разлика от тях, ти осъзнаваш, че нещата не са толкова розови. Откажеш ли да приемеш предизвикателството, съотношението в бойния дух бързо ще се промени. Трябва да намериш достоен противник на Абдула ибн Таруми.

Мини на [70](#).

Една вечер тъкмо се каниш да си легнеш, когато неочаквано на вратата на стаята ти се потропва.

— Влез! — подвикваш ти и след миг пред теб се появява Пако, покрит с прах от дългия път.

— Господарю, връщам се от пътуването до Мосадир. Водя ви гостенин, ако нямате нищо против.

Кимваш и махваш с ръка към вратата. Какво можеш да имаш против — верният Пако не би довел кого да е.

— Добре, покани го да влезе.

Гостенинът е висок мъж с бяло наметало от камилска вълна, чиято качулка закрива лицето му. Питаш се кой ли може да е, но отговорът не закъснява. Когато човекът с енергичен жест отмята качулката назад, виждаш къдравата черна брада и орловия нос на познатия ти шейх Ахмед бен Джубеир.

— Не съм забравил благородството ви, графе — покланя се мавританският благородник. — И реших да ви видя лично — този път облечен не като шейх. Току-виж се наложило пак да ми спасявате живота, ако изобщо стигна до вас жив.

— Защо? — учудваш се ти. — Моите хора не са чак толкова зли.

Шейхът въздъхва.

— Времената са зли, млади графе. Затова и съм дошъл да ви видя и да поговорим.

— Какво им е на времената? — питаш ти, докато му правиш знак да седне.

С нова въздишка Ахмед бен Джубеир уморено се настанява на стола.

— Сигурно знаете, че при нас вече от месеци насам нещата не са както бяха. Из цялата подопечна на халифите земя обикаля проповедник на име Абдула ибн Таруми. За него съм дошъл да говоря.

Трепваш. Тук стъпвате на опасна почва. Най-добре ще е да се престориш на наивен.

— Чувал съм, че е много страстен поклонник на аллаха и люто ненавижда християните.

— Истина е — потвърждава шейхът. — Облича се само в черно и се е заклел докато дори педя от земята, наречена Испания, е християнска, дреха в друг цвят да не сложи на гърба си. Навсякъде, където отиде, говори как неверните християнски кучета трябва да бъдат избити до крак. След него вървят възторжени тълпи, готови да свършат каквото той им заповяда. Рече ли — и в огъня ще влязат.

Присвиваш очи. Следващият ти въпрос е най-важен.

— А ти какво мислиш за този човек, шейх Ахмед бен Джубеир?

— Не е лесно да се каже, графе. Моят господар, халиф Ал Акбар, смята, че този проповедник тайно се ползва с подкрепата на Юсуф бен Ташфин, когото вие наричате Алморавидес — повелителя на цяла Африка и половин Испания. Че Алморавидес е решил чрез него да обяви джихад — свещена война — на християните в Испания и да ги изтласка от тукашните земи завинаги. Ако той сам обяви войната, хората в испанските халифати ще недоволстват: никому не би се харесало да тръгне на смърт за чужди интереси. Ала обяви ли я друг, а Алморавидес само я подкрепи, тогава той ще бъде посрещнат като защитник, и с това ще свършат надеждите на халифите в Испания да се изтръгнат изпод васалското подчинение към него.

— Значи този ибн Таруми е човек на Алморавидес? — продължаваш да разпитваш ти.

— Не съвсем. Алморавидес сигурно одобрява делата му, ала едва ли го е пратил нарочно. Абдула ибн Таруми сигурно има друго на ум — превземе ли Испания, ще се прочуе като светец на победата по целия правоверен свят. А нашата вяра не е вяра на милосърдието като вашата — тя е вяра на силата, и в нея силните се уважават и почитат. Стане ли това, не се знае дали Абдула ибн Таруми няма да измести Алморавидес, та сам да стане халиф на халифите и повелител на правоверния свят.

— Толкова лесно ли се става светец?

— Толкова! — мрачно отсича бен Джубеир. — Хората, които вървят подир ибн Таруми, го наричат махди, това по вашему ще рече точно светец. Ала мисля си — дано ми прости Аллах — че хора с такива тайни мисли не ще да са много святи, и че може не от Аллах да е пратен, а от шайтан — вие му казвате Сатана.

Мини на 30.

Грамадният жребец на Родриго лети през храсталаците толкова бързо, че на моменти го изгубваш от поглед. Някъде отпред се носи яростен кучешки лай — глиганът сигурно е близо. Внезапно Родриго спира коня си с вик:

— Ето го! Диего, свинското ни чака!

И преди да направиш каквото и да било, твоят приятел скача от седлото и хуква напред. Ти също скачаш и изтичваш подир него.

Лаят става оглушителен. Освирепелият глиган е застанал на малка полянка наред гората и трмаво се върти на място, опитвайки да подхване с бивните си някое от кръжащите наоколо кучета. Една от хрътките се отдалечава, накуцвайки. Не е имала късмет — от разкъсания ѝ крак шурти кръв.

Внезапно нещата се променят. Глиганът е забелязал тичащия към него човек и рязко отскача настрани през обръча от кучета. Изненадан, Родриго не успява да смени посоката навреме и залитва. Звярът използва това, за да се хвърли към спасителното прикритие на дърветата.

Ще избяга! С готово за удар копие, ти се втурваш да преградиш пътя му. Но днес ловното щастие явно не е на твоя страна. Ненадейно в краката ти се заплита някакъв сух клон. Губиш равновесие, размахваш ръце и тупваш на земята.

Инстинктът на глигана мигновено му подсказва, че противникът е уязвим. Със свирепо грухтене грамадният звяр се завърта и връхлита насреща ти. Успяваш да се извъртиш и дългите закривени бивни прелитат само на няколко пръста от лицето ти. Докато трескаво се мъчиш да скочиш на крака, с крайчеца на окото си забелязваш как Родриго тича на помощ. А глиганът атакува отново.

Въоръжен ли е Родриго?

Да — мини на [34](#).

Не — мини на [68](#).

— Най-бързото нещо на този свят е мисълта — отвръща Абдула ибн Таруми. — За каквото си помислим, мигом е пред нас. Така ли е?

— Така е — неохотно потвърждава Хуан. — Ти отгатна.

Отбележи, че губите една точка и мини на **89**.

Всички опити да промениш нещо остават безплодни. Нападателят дават огромни жертви — може би над хиляда човека — ала останалите продължават напред през купища трупове. Около пладне портата рухва и битката се пренася в двора, където загиваш и ти, пронизан от мавърски ятаган...

На следващия ден монасите от „Санто камино“ започват да докарват волски каруци, натоварени с храна, бъчви, църковна утвар, реликви и книги. С много усилия успяваш да им намериш място в замъка, така, че да не пречат на пристигащите хора на бароните Рохалор, Валамирас и Саланеда. Последен пристига от манастира отец Фиделиус, подрънквайки доволно ключа от вратите на „Санто камино“.

— Всичко ценно е пренесено тук. Проклетите неверници ще намерят там само голи стени, и... Проклятие! Този позор за църквата още ли е тук?

Репликата е насочена към брат Доминик, който в момента пренася торбичка със странните си смеси от портата към подземие, в което работи.

— Сега пък този фанатик ли е дошъл? — мигом не му остава дължен брат Доминик. — Отче, как изтърпява душата ви страданието да не сте в манастир?

— Не очаквах това от вас, млади графе! — пламва фанатичният блясък в очите на отец Фиделиус. — Обещахте ми да прогоните това осквернение за всяко християнско място, а изобщо не сте си мръднал пръста! Прогонете го веднага, или си тръгвам обратно за манастира! По-добре смърт от ръката на маврите, отколкото съжителство с еретик под един покрив! Ония неверници поне не са имали възможност да опознаят Божието писание, докато този...

— Опазил ме Господ от фанатици! — отвърща брат Доминик. — Ако не бяхте вие като кучета и чакали по следите на всяка светла мисъл, хората сега да са щастливи! Господарю, изгонете този кръволок в расо, или аз ще си тръгна оттук!

Между двамата сякаш всеки момент ще прескочи мълния. Ако не се намесиш веднага, нищо чудно да се сбият като селяни. Точно такъв спор най-малко е нужен на всички само брое дни преди обсада. Какво ще направиш?

Ще накараш брат Доминик да си тръгне — мини на [82](#).

Ще накараш отец Фиделиус да си тръгне — продължи на **46**.
Ще накараш и двамата да си тръгнат — прехвърли се на **18**.
Ще се опиташ да ги сдобриш — попадаш на **181**.

Дъхът ти спира. Вече съжаляваш, че си противопоставил тромавия Родриго на този опасен съперник. Но сега нищо не може да се промени — съдбата на твоя приятел зависи единствено от Божията воля.

Избери продължението — 4 или 57.

Напускаш стената и бързо слизаш в подземие то при брат Доминик. Из мрачните коридори навсякъде лежат на носилки ранени хора, между които монахът снова като мравка в разровен мравуняк — превързва едни, маже с някакви мехлеми раните на други, дава на трети да пият странно изглеждащи и подозрително миришещи лекарства. Не ти обръща никакво внимание и се налага да го спреш:

— Изчакай малко, брат Доминик. Нужен си ми за съвет. Маврите са поставили стенобитни машини при зидовете и таран срещу вратата. Вероятно до късния следобед или вечерта ще успеят да ги разбият. Идва ли ти на ум нещо, с което да ги спра?

— Отец Фиделиус няма ли нещо църковно на ум? Някоя молитва или обред за гонене на дявола?...

Готов си да изругаеш, но няма как. Само повишаваш глас.

— Брат Доминик, очаквам сериозна помощ от теб!

— Добре де, добре — кимва монахът. — Работата е проста. Тези стенобитни машини нали са от дърво? Прясно отсечено, предполагам, но все пак дърво. Пробвайте да лиснете отгоре им малко катран и да ги замерите с горящи факли, или със запалени стрели. Би трябвало да свърши работа.

Е, да, наистина всичко е съвсем просто. Докато излизаш от подземие то, ти се питаш как не ти хрумна по-рано.

Мини на [59](#).

— Свети отче, тези двама пристигнаха вчера при мен и пожелаха да ме видят — започваш ти. — Бях много учуден, тъй като нямам вземане-даване с неверниците, ала ги приех. И какво беше учудването ми, когато проклетите езичници заявиха, че преди време баща ми бил приел да се съюзи с халифа на маврите Ал Акбар и да премине на негова страна! Донесоха дори документа, под който трябвало да сложи подписа си, но след смъртта му го променили на мое име. Сметнах за невъзможно благочестивият ми баща да е сторил такъв грях, затова поканих неверниците на вечеря, та да ги поогледам. И на трапезата ми направи впечатление, че те охотно пият вино и ядат свинско — все неща, забранени от гнусната им вяра. Реших, че това не са истински маври и наредих да бъдат хванати за разпит. Единият от тях обаче уби другия, а и себе си после. Така и не можах да разбера кой и защо изпраща тези хора при мен.

— Неверниците никога не са добре дошли в един истински християнски дом! — отвръща навъсено отец Фиделиус. — Допуснали сте грешка, млади графе, когато не сте ги затворили веднага в подземие!

— Надявах се, че така ще науча повече или за едно предателство, пък било то и на баща ми, или за една лъжа — казваш смирено ти. — И в двата случая вярата в сърцето ми щеше само да спечели.

Мини на **176**.

Колкото и да мислиш, възможностите не са много. Ще трябва да избереш една от тях.

Да изгориш ръкописа пред очите на маврите — мини на **19**.

Да излъжеш ибн Таруми, че нямаш никакъв ръкопис — продължи на **65**.

Да предадеш ръкописа — прехвърли се на **87**.

Да откажеш да го предадеш — попадаш на **103**.

Все пак да се посъветваш с някого — върни се на **11**.

Абдула ибн Таруми приближава на около сто крачки от стените на замъка, спира и се провиква:

— Искам да говоря с неверника, който нарича себе си граф на тази земя! Да се покаже и да разговаря с мен, ако не го е страх!

— Показал съм се още преди да дойдеш да ме търсиш — спокойно отговаряш ти. — Какво имаш да ми кажеш?

— От днес ти повече не си граф тук! Върви си някъде по-далече, за да поживееш още малко, преди да те стигнем и пратим в ада!

Разсмиваш се, макар и малко пресилено.

— О, не искам да затруднявам любимите чеда на Аллаха. Предпочитам да си остана тук, за да мога да бъда намерен по-лесно. Всеки, който ме търси, може да заповяда — веднага.

Дори отдалече виждаш как лицето на Абдула ибн Таруми се изкривява от злоба. След миг обаче той се овладява и продължава със същия високомерен тон:

— Бъди разумен, млади графе! Не можеш да се бориш с армия като моята. Имам поне петнайсет пъти повече хора от теб — започна ли атака, просто ще ви засипя. С голи ръце да тръгнем насреща ви — ще се удавите в трупове. Прав ли съм?

Прав е — отбелязваш за себе си... и мълчиш.

— Знаеш, че съм прав — продължава Абдула ибн Таруми. — Затова си върви оттук! Напусни крепостта и бягай на север. Обещавам ти, че ако го направиш, твоите хора няма да бъдат пипнати — ние не нападаме противник, който бяга. Върви си, и няма да посегнем на хората ти! Иначе... знаеш!

С тези думи той се обръща и си тръгва. А ти оставаш да размишляваш над казаното.

Ще му повярваш ли? Ще опиташ ли да си тръгнеш без бой?

Да — мини на **94**.

Не — продължи на **75**.

— Ха-ха! Не познахте! — размива се Абдула ибн Таруми. — Няма по-велика подправка от глада! Гладен ли е човек, и най-отвратителната храна му се струва вкусна. Нали така?

Хуан мълчи. Отбележи си една точка в полза на Абдула ибн Таруми.

— Знаеш, че е така! — продължава проповедникът. — Е, хайде сега да чуя последната ви загадка!

Мини на **93**.

— Впрочем, момчето е право и за още нещо — продължава Естебан. — Наистина, не си ли струва да повикаме някой от „Санто камино“ да отслужи служба тук? Хората са неспокойни от тая загадъчна история и не само Пако мисли, че дяволът може да има пръст в цялата работа.

Ще пратиш ли слуга до манастира „Санто камино“ да повика някой от светите отци?

Да — мини на **119**.

Не — продължи на **60**.

Задъхани от отминалото напрежение, тримата се навеждат над неподвижното космато туловище.

— А сега как ще го делим? — неочаквано подхвърля Хуан.

Родриго вторачва жален поглед в теб като гладно дете пред казана на готвача. Така или иначе, ти си убил звяра, и твое е правото да решиш как ще се раздели. Ако искаш, можеш да си го вземеш и целия. Но разбира се, това би било глупост. Макар че управляваш графството съвсем отскоро, вече си усвоил една от главните истини: Хуан и Родриго може да са твои приятели, но за теб те са преди всичко барони, чиято подкрепа трябва да си осигуриш на всяка цена. При тази мисъл въздъхваш. Колко по-просто беше преди, когато не ви разделяше сянката на властта...

— Поравно — отсичаш ти.

— А за кой ще е предницата, за кой — задницата, и за кой — средата? — продължава да подпитва Хуан.

В очите му блестят закачливи пламъчета и с леко закъснение разбираш, че този път ти си обект на шегата. Какво пък, трябва да отговориш в същия тон. Навеждаш се и опипваш единия от грамадните закривени зъби.

— Предницата ще е за теб, Хуан. Да я сънуваш как те гони нощем с тези бивни.

Двамата избухвате в смях, след малко започва да ви приглася, разбрал-неразбрал, и Родриго.

— Шегата настрана — казваш накрая ти. — Има ли смисъл да делим? Просто предлагам да се съберем и да си го хапнем заедно. Ще поръчам на Пако да наглежда готвача — това момче разбира от готвене на дивеч...

Лаят на хрътките те прекъсва. Хуан ти кимва и дръпва Родриго за рамото.

— Бързо на конете! Имаме добър шанс да хапнем повече от един глиган!

Мини на [213](#).

Масата в голямата зала за гости буквално се огъва под тежестта на блюдата. Усмиваш се — такава трапеза си виждал тук само няколко пъти през живота си. В средата върху огромен поднос се мъдри печеният глиган.

За пиршеството си поканил всички войници, които не са на стража. Скоро те започват да влизат на групички по двама-трима, хвърляйки погледи накриво към странните гости. Когато най-сетне поканените се събират около масата, ти ставаш и разказваш накратко за лова. Не си извършил кой знае какви подвизи, но видът на печения глиган е достатъчен, за да предизвика ръкопляскане и всеобщо възхищение. С удоволствие отбелязваш, че и гостите ти не изостават — дори напротив, изглеждат най-въодушевени. В няколко кратки думи похвалваш и виното от новата реколта, което предстои да бъде сервирано за пръв път.

Вдигаш тост за здравето на гостите, после като домакин пръв разрязваш глигана и вечерята започва. Втория тост вдига niskият мавър — разбира се, за твое здраве, като не пропуска да похвали и виното, и печеното. Пиршеството продължава по най-приятен начин, особено след като стражът Хулио, отличен певец, не закъснява да ви развесели със забавната простонародна песничка за мелничаря и хитрата ханджийка. От време на време хвърляш погледи към пратениците на Ал Акбар. Те сякаш не са усетили, че опитваш да отложиш отговора си.

Струват ли ти се подозрителни с нещо тези двама? Ако да, с какво?

С облеклото си — мини на [49](#).

С начина си на говор — продължи на [85](#).

С храненето — прехвърли се на [102](#).

С маниерите си — попадаш на [77](#).

Не забелязваш нищо подозрително — премини на [133](#).

Ако вече си взел решение, мини на **177**.

Ако продължаваш да се колебаеш, то с кого още би желал да се посъветваш?

С отец Фиделиус — мини на **122**.

С брат Доминик — продължи на **50**.

С Естебан — прехвърли се на **69**.

С шейх Ахмед бен Джубеир — попадаш на **25**.

— Много неща са бързи — отвърща Абдула ибн Таруми, — ала по-бързо нещо от зрението ни никога не съм виждал. Каквото виждаме да става, виждаме го в мига, когато става. Древните мъдреци са го пробвали много пъти и винаги са потвърждавали, че е така.

— Не позна! — тържествуващо възразява Хуан. — По-бърза от зрението е мисълта ни — за каквото си помислим, мигом застава пред нас. Тя стига и по-далеч от окото, защото има неща, които не можем да видим, ала няма неща, за които не можем да помислим. Така ли е?

— Така е — потвърждава с кисела физиономия Абдула ибн Таруми.

Отбележи си една точка в своя полза и мини на **89**.

Наел ли си английски стрелци?

Да — мини на **136**.

Не — продължи на **110**.

След като преглъщаш плесента (ама че отвратителен вкус!) наистина отядсно те заболява здравата. За час-два болестта ти като че ли отслабва, но после пак ти става лошо. Скоро започваш да кашляш, към храчките се примесва и кръв. По обяд на следващия ден изпадаш в безсъзнание, а привечер войниците вече копаят в двора на замъка плитък гроб, докато отец Фиделиус се моли за опрощаването на душата ти. Никога не отивай при лечителя когато вече е късно!

Поемаш листа и започваш да четеш:

Писа туй ръката на Али ибн Абдуллах, личен слуга на Пророка наш Мохамед, за другите да се запази, и да го четат мъдреците.

Когато побягна от Мека, Пророкът ме взе със себе си единствен измежду всички смъртни. И ми рече: Вземи, Али, пергамент, и записвай словата Ми, защото те от нашия отец Аллаха идват, и трябва да останат за хората и да се разпространяват сред тях, и да се преписват и умножават, за да крепне и засилва светият Ислам, едничката права вяра на света. И взех аз пергамент, и записвам словата, що диктува той, със святост напоени...

Отново се обръщаш към брат Доминик.

— Да не би да искаш да кажеш, че това го е писал личният слуга на Мохамед, пророка им?

— Точно така! И това е първият, оригиналният ръкопис на Корана, диктуван лично от устата на Мохамед! Сега разбирате ли какво държите в ръцете си, граф де Алтасар? Това нещо сигурно има за маврите такава стойност, както за нас — светият Граал!

Трепваш. Няма за християнския свят по-голяма светиня от Граала, чашата, от която е пил Христос на Тайната вечеря, и в която Йосиф Ариматейски е събирал кръвта му под кръста. От векове насам хиляди доблестни рицари го търсят на дълж и шир. Разбере ли се само къде може да е той, целият християнски свят ще се вдигне като един човек, за да го върне на нужната почит във Ватикана, средището на християнството. Когато си помисляш какво може да стане, ако маврите научат, че в скромния замък Алтасар се пази подобно нещо, по гърба ти полазват студени тръпки. А още повече изтръпваш при мисълта за реакцията на отец Фиделиус.

Мини на [39](#).

— Господ казва да обичаме дори враговете си, отче — възразяваш ти. — И аз съм длъжен да ви предам молбата на този клетник, чиито последни думи бяха думи на разкаяние, ако и да е бил мой враг. Нима светата църква не смята, че предсмъртните слова могат да бъдат равносилни на изповед, дори ако наблизко няма свещеник?

Отец Фиделиус те пронизва с тъмния си поглед. Ала след миг в очите му проблясва внезапно уважение.

— Благородството е двойно по-ценно, когато е подкрепено със сила на духа и преданост към Христа, млади графе! Ще прочета за онзи клетник една молитва.

Отбележи си, че печелиш 10 точки престиж пред църквата и премини на **21**.

След малко по твое нареждане гръмогласният Родриго застава на стената между два зъбера и се провиква с всички сили към стана на маврите:

— Граф Алтасар приема предложението ти, Абдула ибн Таруми! Тръгваме си и се надяваме да спазиш обещанието си!

Фигурката в черно изниква между шатрите. Незабавно един конник препуска от лагера към крепостта и повтаря предложението на мюсюлманите: ако днес не нарушите примирието, утре сутрин можете да се оттеглите без бой. Без да губиш нито минута, ти слизаш от стената и започваш да организираш хората си за предстоящия поход.

Призори се източват в дълга колона през портата. Наистина никой не ви напада и ти започваш да мислиш, че маврите може би не са чак такива фанатици. Ала това убеждение не трае дълго. На няколко часа път от замъка върху вас изневиделица се стоварва конницата на халиф Ал Акбар — две хиляди конници срещу осемстотин пешаци! Битката е жестока и неравна. Хората, които можеха да удържат замък срещу далеч повече нападатели, в равно поле са беззащитни. Докато пронизваш дебел мавър с меча си, шлемът ти прокълтява от жесток удар с боздуган. Губиш съзнание и рухваш от коня.

Свестяваш се отново в замъка си, но този път заключен в една от подземните килии. На вратата пазят двама маври с ятагани. Китките ти са приковани с вериги към стената.

Скоро вратата на килията се отваря, висока фигура подава на пазачите по една монета и влиза вътре. Различаваш в полумрака лицето на шейх Ахмед бен Джубеир.

— Това ли е честността на правоверните! — гневно възкликваш ти. — Да ни подведете с подобно вероломство!

Шейхът навежда глава.

— Този Абдула ибн Таруми е истински дявол, графе! Щом се прибра в стана, след като ви обеща да си отидете спокойно, той веднага се зае да организира нападението срещу вас на другата сутрин. Не се сдържах и му казах, че не подхожда на правоверен да нарушава

дадената дума. А той ми се изсмя и отговори, че дадена на неверник дума е все едно дадена на свиня. И халиф Ал Акбар го подкрепи. Не можех да направя нищо. Но сега съм дошъл, за да те освободя и да те пусна да избягаш. Дължа ти един живот...

— Така ли служиш на Аллаха, шейх Ахмед бен Джубеир? — раздава се иззад него познат глас и през вратата пристъпва зловеща фигура, облечена цялата в черно.

— Абдула ибн Таруми! — смаяно се обръща шейхът. — Що щеш тук посред нощ?

— Нищя едно предателство, о, уважаеми шейх. И смятам да взема главата на предателя — веднага!

С тези думи мюсюлманският проповедник измъква изпод плаща си дълъг ятаган и се нахвърля върху шейха. Ахмед бен Джубеир е въоръжен само с кама и въпреки няколкото успешни опита да отбие оръжието на противника, скоро се просва на пода в локва кръв. Отбелязваш, че Абдула ибн Таруми е изключително ловък и пъргав. Това сведение обаче не успява да ти послужи — за да се отърве от неудобния свидетел, неверникът ще пререже гърлото ти. Така свършва животът на арманилския граф Диего де Алтасар — добър и честен, но твърде лековерен благородник.

Отец Фиделиус свежда глава все по-ниско, без да пророни нито дума. Тишината става смазваща. Искат ти се да му подсказеш, но и на теб не ти хрумва нищо. Да, тяхната проклета религия е религия на силата и с тази сила тя ще се налага по-злобно и по-енергично от християнството.

— Е? — запитва подигравателно Абдула ибн Таруми.

Отец Фиделиус мълчи.

— Честита загуба в дуела тогава! — става от тревата Абдула ибн Таруми. — Колкото до теб, графе, сега очаквам да спазиш думата си, да напуснеш замъка и да отстъпиш с хората си на север оттук. Обещавам да не ви закачам, докато се изтегляте.

Това е и краят на съпротивата. Няма как да нарушиш думата си на благородник. Най-малкото защото ако го направиш, маврите ще те смятат за подлец и ще се бият с такова ожесточение, че почти сигурно ще превземат замъка, а тогава няма да оставят жив никого. По-добре да се изтеглите на север — земя се отвоюва отново, но човешки живот — не.

Мини на [83](#).

В най-отчаяния момент на битката върху стената изскача гърбавият монах. Подир него няколко войници мъкнат грамадна, здраво запушена бъчва. От чепа ѝ виси парче връв, намазано с нещо черно.

— Сега ще видите, че знанието е сила, графе! — изкрещява брат Доминик в отговор на учудения ти поглед.

Без повече обяснения, той пали връвта, кимва на войниците и с общи усилия премятат бъчвата през ръба на стената. Няколко секунди не се случва нищо, сетне отеква страхотен трясък. Цялата стена над портата рухва и ти политаш надолу сред градушка от едри камъни. Миг по-късно трупът ти лежи сред купищата мъртви маври. Какво да се прави — понякога учените не знаят мярка...

На сутринта Родриго, както винаги, пристига на срещата последен и още сънен. Затова пък се е въоръжил до зъби — отдалеч забелязваш закачените на седлото копие и боздуган, без да се броят лъкът със стрелите и късият меч. В очите на Хуан проблясват насмешливи искрици и усещаш, че той се готви да пусне някоя от хапливите си шеги. А това крие както предимства, така и недостатъци — една подобна шега може да развесели и събуди съннения юначага, но може и да го ядоса.

Ще посъветваш ли Хуан да сдържи езика си?

Да — мини на [226](#).

Не — мини на [191](#).

— Май ще трябва да обложим бароните с нов данък — казваш ти.

— Е, да, явно няма накъде — въздъхва Естебан. — Но внимавайте, господарю, никак няма да бъдат доволни!

Избери колко пиастри искаш да събереш от бароните — 250, 500 или 750 и съответно си намали пред тях 10, 20 или 30 точки престиж. Разбира се, можеш и да се откажеш от допълнителния данък.

След като разполагаш с пари, все още можеш да наемеш отряд английски стрелци срещу 250 пиастри, а също така да дадеш на брат Доминик 250 или 500 пиастри (както предпочетеш!), за да открие тайната на загадъчния черен прах „полво негро“.

Отбележи в дневника финансовото си състояние и премини на **20**.

След един час Абдула ибн Таруми отново тръгва от стана на маврите към замъка. Когато изминава половината разстояние, той спира и се провиква:

— Не си намерил човек, равен на мен в каквото и да било, нали?

— Намерих такъв без затруднение — отвърщах ти от стената. — Нали си проповедник? С теб ще се състезава по вяра отец Фиделиус, игуменът на нашия манастир. Кажи как си представяш такъв двубой?

— Много просто. Който пръв се усъмни в правотата на вярата си, той губи.

— Ако и той е същият като Фиделиус, доста има да се убеждават — прошепва иззад теб брат Доминик, който не е издържал да не се изкачи на стената. — Май докато престарееят и някой от тях провери лично как стоят нещата!

Портата на замъка се отваря със скърцане и отец Фиделиус излиза напред. Ти бързо слизах от стената и хукваш да го догониш. Настигаш го точно когато спира на три крачки от Абдула ибн Таруми.

— Казвай, невернико! — изсъсква проповедникът. — С какво ще ме убедиш че твоят Господ бил съществувал?

— Съществуването на Христос е признато в Корана — отговаря отец Фиделиус. — Признавате го за пророк, равен на Мохамед.

— Глупости! — озъбва се ибн Таруми. — Всичко това е просто милостиня от страна на исляма към по-старите религии. Дори да беше така, Мохамед пак е поправил грешките на Христос, следователно е по-прав.

— Христос е проповядвал словото Божие!

— Мохамед — също. А словата им са различни. Значи говорим за два различни бога. А двама Всевишни едновременно не може да има. Нали, християнино?

— И няма. Всевишният е само един.

Ибн Таруми се ухилва победоносно.

— Точно така, и той е Аллах. Опитай се да ме убедиш в съществуването на вашия Бог!

— Това не е трудно — усмихва се абатът на „Санто камино“. — Бог притежава всички съвършенства, нали така? Но най-голямото съвършенство е съществуването. Следователно Бог съществува. Така ли е?

Абдула ибн Таруми се замисля. Как ли ще обори твърдението на отец Фиделиус?

Провери шанса си като преминеш по свой избор на [7](#), [23](#) или [116](#).

— Отче Фиделиус! — възкликваш ти. — Как можете да твърдите подобно нещо за брат Доминик? Та той ми спаси живота, опази ме от зараза на кръвта преди малко повече от месец! Бива ли да се клевети напразно такъв човек?

— Един служител на Всевишния никога не клевети напразно! — отвърща разярено отецът. — Нас ни направлява волята Божия, в Негово име на грешка не подлежим и единствено пред Него даваме отчет! Давам ти последна възможност, сине мой! Избирай — или си с нас, защитниците на вярата, или с онзи осквернител на всичко най-свято.

Вече няма никаква възможност за компромис. Трябва да избираш, макар да те измъчва лошото предчувствие, че и в двата случая резултатът ще бъде печален.

И тъй, кого предпочиташ да задържиш?

Отец Фиделиус — мини на [106](#).

Брат Доминик — прехвърли се на [145](#).

Поколебаваш се още малко, после кимваш.

— Съгласен съм!

Не подписвате договор — думата на благородник струва повече от злато, тази на зидаря — също. След още една седмица в двора ти пристигат двайсетина мъже, всичките сякаш роднини на стареца — дребни, набити и с напукани ръце. Да доставиш камък и вар е твое задължение, иначе ще ти искат пари отгоре. Не е необходимо обаче да се тревожиш за това — от скалите по крайбрежието могат да бъдат накъртени колкото щеш камъни, а недалеч от замъка ти има пещ, в която можеш да изпечеш вар; варовик също не липсва, трябва само да го докараш. Тъй че всички условия за работа са налице, а като прибавиш към всичко това и майсторството на зидарите, за две седмици замъкът ти изглежда съвсем другояче. Мислено си признаваш, че 250 пиастри са дори малко за отличната работа — по стените вече няма и помен от пукнатина, зъбците на върха им са оформени така, че зад тях да се стои удобно, а подсилената с напречни трупи порта на крепостта се отваря малко по-трудно, но пък е непоклатимо стабилна. За проба заповядваш да я наблегнат всичките стотина мъже в замъка — със същия успех биха се опитали да отместят цялата Пеня алта. Плащаш на зидарите 250 пиастри с чиста съвест — сега знаеш, че замъкът ти може да издържи тежка обсада.

Мини на [115](#).

175

Мини на [157](#).

206

— Така да е — отговаря игуменът на „Санто камино“. — Още повече, че и аз имам някои подозрения относно тези хора. Искам да ги видя!

Отвеждаш го зад ъгъла и му показваш двата трупа. Отец Фиделиус промърморва нещо неясно, после тръсва глава.

— Искам да ги видя в затворена стая, насаме!

Учудваш се на това странно желание, но нареждаш трупите да бъдат завлечени в подземиято, после го оставяш сам с тях. Не се налага да чакаш дълго — след минута-две отецът излиза оттам и възкликва:

— Прав сте бил да се съмнявате, граф де Алтасар. Тези хора са християни. Не ме питайте как го узнах, нека църквата има своите тайни. Но името на баща ви засега остава неопетнено от връзки с неверниците.

— Но те донесоха пръстена на баща ми в знак на неговото обещание!

Наистина, това те вълнува най-много. Абатът усеща, че гласът ти трепери и си позволява да се усмихне.

— Е, това още не значи, че той им е дал пръстена си доброволно и именно с такова обещание... Казвал съм ви преди и ще го повторя: имам някои съмнения, но засега предпочитам да ги премълча.

Мини на **130**.

Чий съвет си решил да приемеш?

На отец Фиделиус — мини на **19**.

На брат Доминик — продължи на **33**.

На Естебан — прехвърли се на **65**.

На шейх Ахмед бен Джубеир — попадаш на **76**.

Още при първите удари вратата започва заплашително да пращи, а от стените се посипват камъчета. Разбираш, че набързо направените обсадни машини няма да издържат дълго, но вратата и стените ще се разпаднат още по-скоро. Ако не предприемеш нещо, скоро маврите ще нахлуят в замъка през разбитата врата и сринатите стени, а тогава — край на всички ви.

Какво ще направиш?

Ще се опиташ да излезеш с войска през вратата и да повредиш машините — мини на [205](#).

Ще се опиташ да подпалиш машините от стената на замъка — продължи на [59](#).

Ще се допиташ за съвет до брат Доминик — прехвърли се на [153](#).

Просто ще изчакаш да видиш какво ще стане — попадаш на [211](#).

Очите на абата пламват още по-фанатично.

— Сине мой! Имаш възможност да сториш едно богоугодно дело. Изгори незабавно тия скверни писания, та и пепел да не остане от тях! Само тъй би постъпил един истински християнин!

Ако се съгласиш да изгориш ръкописа, мини на **200**.

Ако откажеш, продължи на **97**.

Обсадата на замъка продължава още една седмица. Маврите водят сраженията систематично: един ден яростни атаки, един ден пълна почивка. По време на едно от нападенията тяхна стрела пронизва ризницата ти и леко те одрасква по рамото. Изтръгваш я и се навъсваш. Намазана е с нещо черно — не отрова, а нещо друго, пръскащо лъх на разложено месо. Трупна отрова? Едва ли ще те свали само от едно одраскване.

Ако решиш да подминеш това и да останеш на стените, мини на **129**.

Ако предпочетеш все пак да се допиташ до брат Доминик за тази рана, мини на **236**.

С един скок се озоваваш между двамата и разперваш ръце.

— Хора, какво правите? Опомнете се, маврите идват насам! Братко Доминик, това ли е привързаността ти към Бога? Отче Фиделиус, това ли е милосърдието ви към ближния?

— Този брат на дявола тук — започва отец Фиделиус, макар и вече не така пламенно, — непрекъснато се занимава с нечестиви дела! По цял ден вари разни неща в стъкленици, пали сяра, и какво ли не още! По всичко, дори и по кривата снага личи, че е белязан от Лукавия. Казват, лекувал бил — а чул ли го е някой да спомене името Божие, докато лекува? Клада за него!

— Този фанатик тук — връща му го брат Доминик — е една от причините да ме изгонят от манастира в Толедо. Като заместник-абат там ми отрови живота, не даваше да се занимавам с наука и знание изобщо. Когато намерих убежище тук при благородния ви баща, мислех, че съм се отървал от него, но уви! Пратиха го за абат на „Санто камино“! Горкият манастир!

Двамата са настръхнали, готови всеки момент да се вчепкат в двубой на живот и смърт. Не преувеличаваш — в очите им наистина трепкат кръвожадни пламъчета.

— Спрете! — крясваш ти с всичка сила. — Брат Доминик, незабавно се връщай в мазето, където работиш. Ако желаеш, по-късно можеш да напуснеш замъка, но искам първо да поговоря с теб. А вие, отче Фиделиус, заповядайте в моята стая. Крайно време е да обсъдим онова, което става около нас!

Мини на **8**.

На следващата сутрин мавърската атака е страшна. Никога през живота си не си виждал подобно безумие. Даже смъртно ранените продължават да лазят напред през камари от трупове, крещейки слова от Корана. Твоите хора се бият самоотвержено, ала силите им се топят, а подивелите фанатици продължават щурма. Домъкнали са огромен дънер и блъскат с него по портата, без да обръщат внимание на дъжда от стрели и копия. Падне ли някой, мигновено го замества друг. Наоколо им десетки пехотинци бясно дълбаят дървото с ятагани и кинжали. И онова, което не успя да стори таранът, сега го вършат обикновени човешки ръце — яката врата почва да се пропуква. Около пладне портата рухва и битката се пренася в двора, където загиваш и ти, пронизан от мавърски ятаган...

Мини на **16**.

С риск да полетиш надолу, ти се надвесваш през прозореца и изкрещяваш:

— Естебан, бързо отсечи одрасканата ръка до рамото! Така ще спрем отровата!

— Не! — внезапно крясва високият. — По-добре мъртъв, отколкото без ръка!

Стражите се хвърлят и го хващат, за да изпълнят заповедта ти, но той се гърчи като змия. Ужасът му е придал нечовешка сила. И когато Естебан замахва, за да отсече наранената ръка, клетникът с неочаквана пъргавина подлага шия под удара. Преди Естебан да успее да удържи меч си, отсечената глава тупва на дворните камъни.

Мини на [114](#).

Вечерята привършва и заедно с двамата пратеници отново сте в своята стая. Естебан остава отвън зад вратата, но преди да я притвори, лукаво намига в знак, че е получил посланието и че нещата се готвят.

— Е, какво реши ваше сиятелство? — пита мазно по-ниският „мавър“. — Ще подпишете ли документа, подготвен от вашия баща?

И той изважда от пазвата си навит на руло пергамент. Навеждаш глава и хвърляш поглед към текста. На испански език е написано, че ти, граф Диего де Алтасар, доброволно преминаваш на страната на халиф Ал Акбар и се наемаш да му служиш с всички сили и средства в битката против испанския крал, срещу което получаваш титлата шейх на земите, наречени херцогство Алма, отсега и завинаги. Следва текст на арабски — вероятно превод. А най-долу стоят имената на халиф Ал Акбар и твоето. Срещу името на халифа се къдри подпис с арабски букви.

Придаваш си вид на човек, измъчван от съмнения.

— Не ми е лесно да реша, че да на Аллаха. Трудно е човек да предаде краля си, дори ако такава е бащината му воля — особено ако не се е посъветвал с баща си лично. Ала не искам да нарушавам светлата му памет и ще изпълня каквото той е приготвил. Дайте ми пергамента.

Докато го подписваш, внимателно наблюдаваш двамата с крайчеца на окото си. И от погледа ти не убягва как се споглеждат с усмивка, която никак не ти харесва. За по-убедително въздъхваш тежко, после посипваш пряното мастило с пясък, изчакваш малко и подаваш пергамента на дребния пратеник.

— Ето ви документа. Желая ви успешен път и очаквам вести от Ал Акбар.

Няма да са точно от Ал Акбар, добавяш на ум. Но пък за сметка на това определено ще ги получиш по-скоро, отколкото си мислят тези двамата.

Нисичкият прибира усмихнато пергамента, кимва на високия и двамата излизат. Ти оставаш в стаята още мъничко, сетне изтичваш по

коридора и се подаваш през прозореца на централната кула. Оттук дворът се вижда чудесно.

Мини на [137](#).

Брожението сред хората се засилва от ден на ден. Разбираш: ако не направиш нещо, скоро можеш да очакваш или неподчинение, та дори и бунт... или бойният дух ще спадне дотолкова, че поредната атака на маврите ще превземе замъка.

Единственото, което ти хрумва, е да се опиташ да повдигнеш малко духа на хората чрез някой боен успех. Но какъв, след като почти не воювате? Организиращ няколко нощни нападения на конници върху стана на маврите, но всички те приключват без особен резултат (макар да нямате нито един убити и само неколцина ранени). Не сполучва и планът да отмъкнете нощем храна от обоза им — пазачите се оказват нащрек и целият отряд начело с теб едва успява да се спаси зад стените на замъка. Налага се отново да търсиш съвета на брат Доминик. Слизаш при него в подземие.

— Брат Доминик, нещата вървят все по-зле. Дай някаква идея — какво да се направи, та да издържим проклетата обсада?

Монахът тръсва глава.

— Мен не ме питайте. Тая работа за нахранването на хората с пет хляба и три риби е за Спасителя, или поне за пророк като Мойсей. Аз не я умея.

— Не искам от теб храна, а съвет.

Усетил отчаянието в гласа ти, той се замисля по-дълбоко.

— Хм... Помните ли, бях обещал да ви дам тайната на черния прах — „полво негро“?

Дал ли си на брат Доминик пари, за да изучава тайната на черния прах?

Да — мини на **131**.

Не — продължи на **117**.

— Как можете да говорите тъй, графе! — избухва абатът. — Нима може да се открие нещо ценно в тия богохулни писания? За последен път ви предупреждавам — смирете се, инак обричате душата си на вечни мъки!

Ако склониш да изгорите ръкописа, мини на [200](#).

Ако се опиташ да успокоиш отец Фиделиус с уверения в твърдостта на вярата си, продължи на [140](#).

Дълго размишляваш над въпроса кого да прибереш в замъка си. Родриго и Хуан винаги са ти били най-близки приятели и знаеш, че каквото и да става, ще имаш твърдата им подкрепа. Тук колебания няма — добре е да ги вземеш. Остават обаче още двама барони, с които просто се чудиш какво да правиш.

Единият е Алонсо Саланеда — мълчалив човек, на когото никога не знаеш какво ще му хрумне. Освен това, говори се, че бил страхливичък, и предпочитал да избягва схватките. Другият е братовчедът ти Педро де Моренитас, който никога не ще ти прости, че твоят баща беше избран за граф на Арманилия, а не неговият.

Какво ще направиш?

Ще поканиш и двамата — мини на [27](#).

Няма да поканиш нито единия, нито другия — продължи на [120](#).

Ще поканиш Саланеда, но не и Моренитас — прехвърли се на [223](#).

Ще поканиш Моренитас, но не и Саланеда — попадаш на [210](#).

Ще се допиташ за съвет до Естебан — мини на [194](#).

Отец Фиделиус поставя ръка върху сърцето си... и в този момент лицето му се променя. Виждаш как ръката му опипва нещо, закачено под расото, и се досещаш — тя държи кутийката с парчето от Светия кръст. Устните на абата се извиват в усмивка.

— Коя сила, проповеднико, е силата на твоята религия? Силата на оръжието, нали?

Абдула ибн Таруми отваря уста да отговори, но внезапно млъква.

— Тя е — продължава отец Фиделиус. — А силата на оръжието е сила на злото. Оръжието служи за убиване. Но който сее зло, жъне още повече зло. Докато нашата религия е религия на саможертвата в името на доброто. А който сее добро, жъне още повече добро. Когато подгонили Мохамед, той избягал от Мека, за да се върне по-късно със сила. Когато подгонили Христос, той доброволно отишъл на кръста, за да изкупи греховете на хората — дори на тези хора, които не го заслужават. Кое е по-силно — отмъщението или саможертвата?

Лицето на Абдула ибн Таруми е така изкривено, че за миг през ума ти минава мисълта дали срещу теб стои човек, или дявол.

— Отмъщението се възражда в отмъстителя, но разяжда душата му — продължава абатът. — Саможертвата се възражда във всеки, до когото е стигнала, и просветлява душата му. Ето с това нашата религия е по-силна, по-добра и по-истинска от вашата.

Внезапно Абдула ибн Таруми обръща гръб и побягва. Гледаш учудено след него — не прилича на човек, който би избягал така, та дори и от срам. Всъщност, най-вече от срам.

— Не бях съвсем прав — прошепва отец Фиделиус зад гърба му. — В Корана също има идеи на доброто, ако и да е гнусна неверническа книга. Но той не е истински вярващ, а мошеник, който се опитва да владее душите на хората чрез вярата. Затова ако ще и целият Коран да беше само от добро, той не би могъл да го разбере и осъзнае. На това разчитах.

Мини на [47](#).

Маврите продължават да атакуват до вечерта, ала напорът им постепенно отслабва. На следващия ден във вражеския лагер царува мъртвешка тишина. А четири дни по-късно се събуждаш и излизаш на крепостната стена, за да откриеш, че неверниците са изчезнали до един — на мястото на стана се простира само голо поле.

Халиф Ал Акбар е признал поражението си.

Мини на [237](#).

Родриго се изравнява с вас и глухо измърморва нещо като „добро ви утро“. Хуан едва се сдържа да не прихне. Усмиваш се и ти, защото усещаш какво ще последва.

— А не искаше ли случайно да кажеш „лека нощ“, ранобудни приятелю? Като те гледам как блажено дремеш, сигурно ще трябва да прекарваме глиганите на параден марш пред теб, за да ги видиш.

— Кой, аз? — сепва се Родриго. — Клевета! Някога да си виждал животно в гората преди аз да го забележа? Предлагам ти облог, че пръв ще убия глиган!

Хуан започва да кима толкова енергично, че главата му заприличва на махало.

— О, да, преславни бароне! За това изобщо не се съмнявам. Като те види глиганът как си се накичил с оръжия, сам ще издъхне от ужас. Обаче имаш съществен пропуск: забравил си да докараш някоя стенобитна машина, а току-виж потрябвала — знаеш ли, от известно време дивите свине строят укрепления...

— Ти ли ще ми даваш акъл бе, дребосък недорасъл! — избухва разсъненият Родриго. — Ти и с катапулта не можеш да убиеш глиган, вейка такава!

— А пък ти ще го удушиш с голи ръце, нали? Херкулес в миша дупка ще се скрие, като те види! — продължава да го подкача Хуан.

— И с голи ръце ще го удуша! — отсича Родриго побеснял и праща на земята оръжията си едно по едно. — А на тоя твой Херкулес му кажи, че го каня на схватка с голи ръце в замъка Рохалор! Да го видим стиска ли му...

Оръженосецът Рамон скача от коня си да събере захвърлената железария, но господарят му прекъсва тези занимания със свиреп рев:

— Рамон, остави оръжията там! Ще ловувам без тях!

Мини на [226](#).

След един час виждаш как черната фигура на Абдула ибн Таруми се отделя от мавританския стан и тръгва към стените на замъка. Точно по средата проповедникът спира и се провиква:

— Хей, самозван благороднико! Намери ли човек, който да ми се опре в каквото и да било? Ако да, чакам го тук.

— Намерих — отвърщаш ти. — Даже съм подбрал благородник, макар че не вярвам да заслужаваш такава чест. Ще се състезаваш по ум с барон Хуан Валамирас.

Портата на замъка се отваря със скърцане и Хуан спокойно излиза напред. Не носи нищо, освен лек меч на кръста. Слизаш бързо и го догонваш.

— Я! Тоя пък недорасъл! — изхилва се Абдула ибн Таруми, когато вижда кой ще му е съперник. — Момче голобрадо, ти ли ще се състезаваш с мен по мъдрост?

Откъм мавърския стан долита злорад вой.

— Ако граф де Алтасар знаеше, че мерите мъдростта по брадите, щеше да ви прати козел — невъзмутимо отговаря Хуан.

Този път мощният смях е откъм стените на замъка. Лицето на Абдула ибн Таруми побледнява от яд и той измърморва нещо под носа си. След това продължава:

— Че той сега не е ли пратил козел? Не виждам разлика!

— И така да е — усмихва се Хуан. — Тъкмо после с чиста съвест ще разправяме, че си излязъл по-глупав и от козел.

— Така ли? — пита иронично проповедникът, докато Хуан изминава последните крачки и сяда в тревата срещу него. — Кажи ми тогава отговора на следната задача: На един харман кълвели зърно девет гълъба. Двама ловци се прицелили и пронизали със стрели два от тях. Колко гълъба са останали на хармана?

Ами сега? Какво трябва да отговори Хуан?

Девет — мини на **16**.

Седем — мини на **109**.

Два — мини на **201**.

Нито един — мини на **183**.

Оглеждаш внимателно дрехите на двамата. Нищо особено — обикновени дрехи на високопоставени маври. Вярно, чисто нови и украсени със скъпоценни камъни, но в това няма нищо чудно — сигурно и двамата са богати. Изглеждат съвсем нормално за пратеници на халифа на Мосадир.

Така или иначе, колкото и да се стараеш, не намираш с какво да се заядеш. В маврите като че няма нищо подозрително — трябва наистина да са пратеници от халифа на Мосадир.

Мини на **133**.

— Труден въпрос ми задавате, господарю — почесва Естебан побелялата си глава. — Тия и двамата не са много за канене. Саланеда е страхливец, той и на кръстоносните походи от страх не отиде, да ме прощавате. Болен бил — вятър! За кръстоносен поход беше болен, а да препуска на лов из цялото графство — здрав като камък!... Както и да е. Тук при вас ли е, няма къде да отиде — ще трябва да се бие, пък ако го е страх, то си е негова грижа. А хората му не са страхливци, никак даже. Тях старият барон Саланеда ги е учил, дете беше прост войник при баща ви и дядо ви, та херцог Алма по молба на вашия дядо го направи барон заради подвизите и смелостта му. Аз добре помня това, момче бях още, ама го помня. Така че Саланеда не е зле да дойде. Особено пък ако маврите наистина са се събрали толкова много, колкото се говори. Виж от Педро де Моренитас — колкото по-далече, толкова по-добре, ще ме прощавате, че ви е братовчед, ама така си е. Както те гледа в очите и се усмихва, така ще ти забие нож в гърба още щом се обърнеш. На времето херцог Алма направи баща ви граф, а неговия остави барон, тъкмо това и в гроба няма да ви го прости. Аз лично от него чакам всичко на тоя свят, освен нещо добро. Няма подлост, дете да е прекалено голяма за Педро. По-добре сами, отколкото с такъв съюзник.

Върни се на **188** и направи избора си.

Мини на [157](#).

Разбира се! Тъкмо за такъв случай се полагаше да имаш неприкосновен запас от жито. Укрил си го в отделен хамбар. Не е кой знае колко, но ще помогне да издържите още известно време. Два товара жито са значителна добавка към дневната прехрана на осемстотинте човека, а ти имаш в запас цели петдесет — това означава още двайсет и пет дни, почти цял месец в повече. Засега можеш да си позволиш да не намаляваш дажбата на войниците, а по-нататък — времето ще покаже.

Мини на [146](#).

Из древните летописи:

В лето господне 1101 беше докаран пред кралския съд в Толедо по обвинение в измяна срещу краля арманилският граф Диего де Алтасар. Един от бароните му, Педро де Моренитас, при патрулиране из своите владения, заловил мавър, който носел в себе си предателски документ — пергамент, съдържащ доброволно задължение от страна на граф де Алтасар да служи на Мосадирския халифат и да воюва на негова страна срещу краля на Испания.

При огледа на пергамента върху него се видя и текст на арабски, за превода на който беше повикан от Толедския манастир монахът Хорхе от Мадрид, вещ в познаването на неверническия език. Монахът даде свидетелство пред всички, че текстът нищо не значи, а е съставен просто от отделни криволици, сякаш някой, който не знае арабски, е искал да го наподоби. Добави също така, че той лично е виждал подписа на халиф Ал Акбар под търговското съглашение с краля на Испания отпреди тридесет години, и че той никак не прилича на подписа в този пергамент. Накрая рече, че всичко това изглежда като да е писано не от маври, а от испански заговорници, и че пергаментът може и да не е истински. И тогава барон де Моренитас доста се смути, ала накара монаха да свери подписа на съдения граф де Алтасар и да каже дали е същият, сиреч негов си, и Хорхе потвърди, че е същият. Тогава баронът рече, че щом един граф може да подпише такъв документ, бил той истински или не, значи така или иначе е изменник и трябва да бъде наказан със смърт. Негово величество кралят се съгласи с тия слова и осъди Диего де Алтасар на мъчителна смърт чрез гарота, а сетне провъзгласи доблестния Педро де Моренитас за граф на Арманилия...

Забелязваш, че напоследък трапезата в Алтасар започва да става доста оскъдна. Когато споделяш недоволството си с Естебан, старият войник упорито отвърща:

— Така и трябва, господарю. Имаме много разходи, а не мисля, че хазната е в цветущо състояние.

Поглеждаш го с изненада. Вярно, отдавна не си се замислял за финансовото положение на замъка.

Ако смяташ, че имаш достатъчно пари, можеш да успокоиш Естебан и да продължиш на [20](#).

Ако се нуждаеш от приходи, мини на [171](#).

На следващия и по-следващия ден маврите ви обсипват с дивни атаки. Но въпреки огромното числено превъзходство, изглежда неуспехът с обсадните машини е повлиял на бойния им дух и в настъплението липсва стръв и острота. Успявате да отбиете повечето удари дори без да хвърляш в боя резервите. На третия ден атаките престават и ти разбираш, че трябва да се подготвиш за продължителна обсада. Надяваш се кралските войски да дойдат по-скоро — но знаеш: докато се съберат и пристигнат, ще мине около месец.

Още през първия спокоен ден маврите издигат огромна шатра на около триста крачки от замъка. Всички се чудят и умуват за какво ли може да служи тя, но никой не се досеща. Някой подхвърля предположение, че може би там Абдула ибн Таруми призовава дявола. Нелепа измислица, но в бездействие хората вярват на какво ли не и духовете им се разколебават. За щастие пламенните проповеди на отец Фиделиус скоро прогонват униетието.

В напрегнато очакване минават почти две седмици. Няма особени произшествия, докато един ден при теб идва лично Алонсо Саланеда. Обикновено нещо е бароните да те посещават по най-различни въпроси, но този път Саланеда моли за разговор насаме, а това съвсем не е типично за него.

— Уважаеми графе, има нещо, което силно ме безпокои — започва той. — Войниците ми усилено говорят, че абатът на „Санто камино“, многоуважаемият отец Фиделиус, е изгубил разсъдъка си.

Хубава работа! Само това липсваше — луд свещеник в крепостта. Ако е истина, бойният дух на войската ще отиде по дяволите. Но тъй като много добре знаеш, че не бива да показваш тревогата си, полагаш усилия гласът ти да звучи спокойно.

— Така ли? И по какво са разбрали войниците ви?

— Разнасял из цялата крепост пълни легени, гледал старателно водата в тях, сякаш вижда нещо необикновено, и забранявал на всички да ходят и да се движат наоколо! А най-много го правел точно срещу

онази проклета шатра на маврите! Ако самият абат на манастира се е заел с черна магия, то какво ли остава за нас грешните?

Отпращаш Саланеда и се заемаш да разпиташ хората си. Оказва се истина — всички са виждали абата да разнася легените... и на всекиго се е карал да не се движи, докато той гледа втренчено водата в оставения леген. Мълвата, че абатът крои някаква магия, която ще провали отбраната на замъка, расте от час на час. Още същия ден те посещава делегация, която от името на всички бойци настоява безумецът да бъде заключен в подземие на замъка. Отиваш при отец Фиделиус и се опитваш да разговаряш с него, но той само те отпраща, за да не му пречиш, и продължава най-усърдно да гледа водата в легените, котлите и другите всевъзможни съдини, които е наредил по подовете на всички мазета и приземни етажи.

Какво ще направиш?

Ще наредиш абатът да бъде заключен в подземие — мини на **121**.

Ще откажеш да затвориш абата — мини на **66**.

— Прав сте, отче — съгласяваш се ти. — Грешка беше, че не го сторих по-рано. Ще ви помоля само за едно: нека изгорим гнусния ръкопис тайно, та да не всяваме смут сред хората.

Отец Фиделиус охотно се съгласява — за него най-важното е да унищожи тази заплаха, а начинът няма значение. Уединяват се в задния двор на замъка, запалват огън и един по един захвърлят древните пергаменти в пламъците. Накрая абатът старателно смачква пепелта и се обръща към теб. Върху потното му лице грее широка усмивка.

— Сине мой, макар и тайно, ти извърши велика услуга на вярата. Бог да те благослови!

Отбележи си, че печелиш 20 точки престиж пред църквата и премини на **9**.

— По дяволите! — изръмжава Абдула ибн Таруми. — Позна! На хармана ще останат само пронизаните два гълъба, защото другите ще се уплашат и ще отлетят. Справи се с тази гатанка. Да те видя дали ще се справиш и с други.

Отбележи си една точка в твоя полза.

— И това може да стане, само че сега е твой ред — отвръща Хуан. — Да те видим дали ще успееш и ти да отговориш на моята задача!

Мавърът се изпъчва с ръце на кръста.

— Добре. Кажи си задачата, да я чуем!

— Проста е. Кажи, кое е най-бързото нещо на този свят?

Ами сега? Какво ли ще каже Абдула ибн Таруми? Ще отгатне ли отговора?

Изпробвай късмета си. Премини по свой избор на **162** или **149**.

Съмненията буквално те разкъсват на две. Да, всичко, което казаха тези двамата за идеите на баща ти, е вярно. Но той винаги е бил лоялен и честен благородник — навремето кралят го е избрал за граф на Арманилия точно заради тези му качества. Нима би могъл да се отплати така на благодетеля си? Дори и да се беше решил на съзаклятие, най-напред щеше да потърси помощ от други испански благородници. Не, дявол да го вземе, в цялата работа има нещо мътно.

— Мога ли да помисля известно време? — питаш ти, като се стараеш гласът ти да звучи колебливо. — Например... един месец?

— О, не, ваше височество — широко се усмихва дребният. — Уви, нашият повелител иска до два дни да сме се върнали обратно с точен отговор от ваша страна — а само пътят до Мосадир е толкова. Ако не получим съгласието ви още тази вечер, ще трябва да си тръгнем веднага и да предадем на Ал Акбар, че сте отказал. Така ще е най-безопасно за нас.

Оглеждаш го с присвити очи.

— Ами ако просто ви затворя в подземие? Имам пълната власт да предам отговора си и да ви пусна когато на мен ми хрумне. Забравяте, че сте пред благородник!

Мавърът дръзко отвърща на погледа ти.

— О, така е, ваше височество. Но ако това стане, ние ще бъдем обезглавени, когато се върнем, така че за отмъщение преди смъртта си сигурно ще кажем на халифа такива неща, заради които той да отмъсти най-жестоко. А ако не се върнем, той лесно ще се досети за причината и ще ви смята за безчестен подлец, който убива парламентъорите.

Въздъхваш. Нуждаеш се поне от още малко време за размисъл и миризмата на печено откъм кухнята ти подсказва спасителната идея.

— Прави сте. Но как да ви пусна на дълъг път, без дори да съм ви нагостил? И пред нашия Бог, и пред вашия Аллах подобно нещо е грях. Останете на вечеря в замъка ми. След като тя свърши, ще чуете моя отговор, а сетне ще ви пожелаая добър път.

Мини на **160**.

На сутринта вражеската войска е изчезнала. Няма и следа от хилядите маври. Само там, където вчера бе лагерът им, сега стърчи дълга върлина с нещо черно върху нея. Вглеждаш се и изтръпваш. Това е Абдула ибн Таруми.

Набит на кол!

Мини на [237](#).

— Е, изгубихте дуела! — заявява доволно Абдула ибн Таруми. — Сега, графе, ако искаш, недей да спазваш думата си и остани да пазиш замъка. Но си помисли добре как ще се бият моите хора след като са били измамени. Исках нещо, което да повдигне духа им — сега го имам. Моят съвет е да напуснеш замъка и да избягате на север. Няма да ви пипна, докато бягате — не сека глави на победени.

С тези думи той си тръгва. Трябва да си тръгнеш и ти — не само от полето, но и от замъка. Победен си в честен дуел, и няма как да измениш на обещанието. Още повече, че Абдула ибн Таруми наистина е прав — сега неговите хора ще са далеч по-ожесточени в схватките, а и ти вече нямаш толкова свежи сили, както в началото.

Мини на [83](#).

Подготвяш за бърз набег навън един отряд от сто души, след което заповядваш камъните зад вратата да бъдат разхвърляни, за да можете да я отворите внезапно. Надяваш се да изскочите бързо, да избиете маврите под навесите, да повредите машините и да се приберете, преди главната част от войската на Абдула ибн Таруми да се е надигнала срещу вас.

Ще успее ли рискованият план? Сега това зависи само от шанса. Премини по свой избор на **17** или **84**.

Чуваш как един от маврите излайва рязка команда и конете им спират. След това ездачите замахват и запрящат след вас дългите си копия.

Когато над теб падат трийсет копия, няма смисъл да лъкатушиш и да се опитваш да избягаш от полета им. Накъдето и да кривнеш, все някое заблудено ще те улучи. В последния миг обаче ти се хвърляш на земята и над теб с грохот прескача бронираният жребец на Естебан. Няколко копия отскачат от щита и доспехите му, ала в следващия момент ездачите от Алтасар се изсипват върху маврите като желязна лавина. Преминават през тях, оставяйки след себе си петнайсетина убити, после се обръщат за нов удар. Но другите петнайсет маври бягат с всички сили обратно към своя стан, а цялата вражеска армия се задава да ги посрещне и да им окаже подкрепа срещу твоята конница.

— Господарю! — раздава се викът на Пако. — Бързо, вода ви коне!

Обръщаш се. Рискувайки живота си, верният оръженосец е изскочил след бронираните ездачи, за да помогне. Ти и твоят спътник не чакате втора покана. След по-малко от минута целият отряд се прибира в замъка и тежката порта хлопва зад гърба ви. Слугите мигновено се заемат да върнат на място камарата камъни.

Слизаш от коня, изкачваш се върху стената и след малко, въпреки започналата атака на маврите, мощният глас на Родриго надвиква глъчката:

— Чуйте словата на граф Алтасар, владетеля на тия земи! Не можахте да ме победите в честен двубой. Не успяхте и с подлост. Няма да ви помогнат и атаките. Вървете си!

Мини на [132](#).

Оставяш ножа и смушкваш с лакът седналия до теб управител на замъка. Той пък побутва Естебан, който седи от другата му страна и се наслаждава на трапезата. Старият войник се обръща, среща погледа ти и се навежда към теб.

— Какво има, господарю?

— Тихо! — прошепваш ти. — Запази спокойствие! Тези двамата отсреща не са маври! Измамници са и трябва да разбере каква е целта им. Искам веднага да им сложиш окови и да ги затвориш в подземие! Утре ще се занимаем...

Във въздуха изсвистява кинжал и се забива в рамото ти. Обръщаш се — фалшивите маври са забелязали злобния поглед на Естебан и разбирайки, че са разкрити, високият е хвърлил нож по теб. Неточно, за щастие... но не за голямо щастие. Усещаш как по тялото ти изведнъж се разлива ледена слабост и пред очите ти причернява. Острието е било намазано с отрова!

Опитваш се да кажеш нещо, ала не можеш да издадеш нито звук. Естебан обаче е разбрал и свирва оглушително. Двата скачат от местата си и отчаяно побягват към изхода, но там ги посрещат стражи с извадени мечове. Последното, което виждаш на този свят, е как кръгът остриета около убийците се стеснява. Едва ли ще се наложи да ги чакаш дълго на онзи свят.

Мини на **187**.

— М-даа, проклет народ сте. Ама и аз досега ви задавах много лесни гатанки, нали съм си добър човек — въздъхва престорено Абдула ибн Таруми.

— Ами че дай ни тогава някоя по-трудна, не ни жали — присъединява се лицемерно към въздишката Хуан. — Че току-виж заспим под това хубаво слънце по средата на двубоя.

Бясът отново проблясва в очите на Абдула ибн Таруми.

— Добре. Нека с тези гатанки да завършим. Ако не успеем и сега да покажем кой е победителят, ще търсим друг начин да определим изхода от дуела. А сега ето последната ми гатанка: Коя е най-добрата подправка?

Ами сега? Какъв ли е отговорът?

Черният пипер — мини на **195**.

Солта — мини на **175**.

Водата — мини на **157**.

Гладът — мини на **134**.

Мини на [27](#).

Нареждаш на войниците си просто да стоят и да чакат, като се надяваш, че набързо сглобените обсадни машини ще станат на парчета преди да са свършили своята работа. Ала колкото повече изчакваш, толкова по-силно се убеждаваш, че най-вероятно ще стане обратното — стените се рушат твърде бързо, вратата също, а обсадните машини продължават да скърцат със същия равномерен ритъм.

Малко преди залез слънце портата не издържа на ударите и се разцепва. Натрупаните да я подпират камъни се изсипват навън и отворът зейва — трудно проходим поради разхвърляните каменни камари, но все пак достатъчен, за да нахлуят вътре мавританските пълчища.

С онези, които обслужваха тарана, нямате никакви проблеми — част от тях биват избити на място, останалите се спасяват с бягство. Но към вас вече стремително се носи цялата войска на маврите и няма как да я удържите. Битката бавно се пренася от портата към двора на замъка — там загиваш и ти, пронизан от вражеско копие. Дано в следващия си живот бъдеш по-решителен и предвидлив!

След един час виждаш как черната фигура на Абдула ибн Таруми се отделя от мавританския стан и тръгва към стените на замъка. Точно по средата проповедникът спира и се провиква:

— Хей, самозван благороднико! Намери ли човек, който да ми се опре в каквото и да било? Ако да, чакам го тук.

— Намерих — провикваш се в отговор ти. — Даже съм ти подбрал благородник, макар че не вярвам да заслужаваш такава чест. Ще се биеш с мечове срещу барон Родриго де Рохалор.

— Бих предпочел да взема днес твоя живот, но и това няма да закъснее много — отвръща Абдула ибн Таруми.

Портата на замъка се отваря със скърцане и от нея излиза Родриго де Рохалор в блестящата си броня. Оглежда се, вижда очакващия го проповедник в черно и с тежки стъпки се запътва насреща. Слизаш бързо от стената и хукваш да го догониш.

— Я! И тоя се опаковал в тенекии. — подвиква иронично мавърът. — Честно ли е да излизаш така срещу човек без броня, благороднико?

Откъм лагера се надигат крясъци и дюдюкане.

— Ми че ако искаш, облечи си и ти броня — надвиква шума Родриго. — Ще те изчакам. А ако нямаш, ще ти намерим в замъка подходяща. Да не кажеш после, че не си могъл да се биеш наравно.

Абдула ибн Таруми го оглежда внимателно от глава до пети, замисля се за момент и заявява:

— Брони, глупости! Аллах е моята сила! Ще те победя и без броня. Вади меча!

На десетина крачки от противника Родриго измъква меча, после с неподозирана бързина се втурва напред и замахва. Абдула ибн Таруми стои неподвижен до последния момент. Миг преди острието да се стовари върху главата му, той отскача пъргаво като котка. Увлечен от тежестта на доспехите, Родриго профучава край него и едва след няколко крачки успява да спре и да се обърне.

— Както виждаш, бронята понякога може и да е проблем — отбелязва проповедникът — Например да ти коства живота, както ще стане сега с теб.

При тези думи той светкавично се хвърля напред, прикляка и замахва изотдолу с ятагана си. Преди Родриго да отбие, острието със дрънчене се врязва в долния ръб на шлема, само един пръст над цепката между него и нагръдника. Ако я беше улучил, щеше да пререже гърлото му! Родриго отвърща на удара, но Абдула ибн Таруми се извърта с невероятна бързина, и тежкия меч разсича пустотата.

— Е, дадох ти шанс да ме удариш. Толкова! Сега умри! — заявява проповедникът и внезапно скача към Родриго с вдигнат ятаган. Остриетата се срещат във въздуха със звън.

С какъв меч е въоръжен Родриго?

С обикновен меч — мини на **152**.

С меча на Балдуин — продължи на **105**.

Слънцето едва е подминало средата на небосклона, когато Хуан поваля с точен изстрел от лък и третия глиган. Сега всеки от вас има с какво да се похвали — преди по-малко от час Родриго прониза втория звяр като яребица и не пожела да извади копието от него, заявявайки, че ще го използва вместо шиш. Имаше късмет, че Хуан бързаше да не се изложи — иначе кой знае с какви шеги щеше да го обсипе.

След кратко съвещание решавате всеки да устрои пир в своя замък. Предложението ти остава в сила, но засега се отлага — ще се съберете на обща трапеза някой друг път, когато уловите само един глиган. Родриго охотно поддържа идеята. Ловджийските му истории до такава степен са омръзнали на прислугата и в трите замъка, че ако има кой друг да разкаже каквото и да било, всички слушатели приемат това като манна небесна. Но в Рохалор поне са задължени да го слушат, а вашето присъствие сигурно би провалило най-сладките му измислици...

Разделяте се с обещания в най-скоро време да организирате нов лов и два часа по-късно ти отново си в замъка. Откъм кухнята вече долитат първите аромати на печено, предвещаващи чудесна вечеря. Но изглежда, че съдбата не иска да те остави на мира. На вратата се почуква, и в стаята ти влиза старият Естебан — командирът на алтасарския гарнизон.

— Посетители, сеньор графе. Питат за вас.

— Ха! — трепваш ти. Не си очаквал никого точно сега. — Какви посетители, Естебан? Що за хора са?

Старият войник смутено поклаща глава.

— Странни хора, господарю. Маври... и то, изглежда, богати. Чудя се какво ли търсят при вас?

— Не знам, но сега ще разбере. Доведи ми ги.

Мини на [144](#).

Без да мислиш за опасността, ти бързо навеждаш глава над него.

— Почакай малко! Преди да умреш, поне ми кажи — крал Алфонсо Храбри ли стои зад всичко това?

„Мавърът“ те поглежда с неподправено изумление.

— Не, разбира се! За какво му е на крал да крои заговори срещу обикновен граф? Ох, боли... Ако искаше да те свали, той... ох, боли... просто щеше.... да.... те... смени!

При последната дума човекът потреперва с цялото си тяло и внезапно се търкулва на земята безжизнен. Отровата е свършила своето.

Мини на [114](#).

— Прав си! — ухилва се накрая Абдула ибн Таруми. — Колкото ти можеш да ми докажеш съществуването на твоя Бог, толкова и аз мога да ти докажа съществуването на Аллаха. Тези неща не могат да бъдат доказани. Но остава нещо друго, което се вижда от всекиго — силата на една религия. От нея се определя коя вяра ще завладее света. Която е най-могъща, тя ще успее. А най-могъщата вяра на света е нашата, защото при нея се почитат и уважават силните. Нашата религия е написана от ръката на вожд, тя е религия на силата и войната. Затова ще победи вашата.

Хвърляш поглед над двамата към стана на маврите. Множеството напрегнато следи разговора. В първата редица забелязваш шейх Ахмед бен Джубеир, който се смръщва при думите на проповедника.

Отец Фиделиус обаче е смутен от това изявление на черния си противник. По плешивото му теме избива пот, но не му хрумва нищо, което да отговори. Разбираш, че ако сега той не успее да се противопостави, ще загубиш дуела.

Има ли у отец Фиделиус парче от Светия кръст?

Да — мини на **189**.

Не — мини на **168**.

След шест дни войските ти са построени в боен ред пред стените на манастира „Санто камино“. Монасите се опитват да ви ободрят с песнопения, но това в момента е слаба утеха. Отсреща бавно се разгъват редиците на маврите.

— Поне десет хиляди души са. Почти десет пъти повече от нас — промърморва до теб преbledнелият Естебан. — Май трябваше да ги чакаме зад стените на замъка.

— Прав си, Естебан — отговаряш ти с дълбока въздишка. — Само че вече е късно. Сбърках и дойде време да си платя за грешката.

Когато битката започва, твоите сили буквално са пометени от численото превъзходство на маврите. Сражението приключва за няколко часа и на края му ти се оказваш пленен, след като неколцина мавритански пехотинци те повалят от седлото с куки. На следващия ден ще имаш удоволствието да те набиват на кол под личното ръководство на Абдула ибн Таруми. Тъжен, но логичен край за живота на арманилския граф Диего де Алтасар — добър, ала не винаги достатъчно разсъдлив владетел.

Заслушваш се внимателно в говора им. Нищо особено. Маврите от по-далечни краища често говорят със завален акцент, но тези от близките халифати знаят добре испански и понякога трудно могат да бъдат различени по говора от порядъчен християнин. Такива са и двамата пред теб — колкото и да се вслушваш, не можеш да уловиш нито следа от акцент. Въпреки леката неприязън към тях, мислено им се възхищаваш — отлични дипломати.

Колкото до това какво казват — вярно, споменават аллаха си за щяло и нещяло, но като се замислиш... и на християните за всяко нещо господ им е в устата. А в Библията пише: „Не словоблудствай!“ Интересно, дали има нещо такова и в тяхното свето писание? Трябва да питаш брат Доминик, когато се завърне от Толедо.

Така или иначе, колкото и да се стараеш, не намираш с какво да се заядеш. В маврите като че няма нищо подозрително — трябва наистина да са пратеници от халифа на Мосадир.

Мини на **133**.

— Разбира се, че имам, отче! Помните ли парчето от Светия кръст, което пазя тук?

Никога не си виждал отец Фиделиус да се усмихва толкова широко. Той енергично тръсва глава.

— Та мога ли да забравя подобна светиня? Оставете тази вечер за стража по стените само най-верните си хора и свикайте всички останали в двора на замъка — всички, до последния човек. Ще чета проповед пред тях.

Когато притъмнява, отец Фиделиус застава в светлината на фенерите пред смълчаното множество.

— Събрах ви тази вечер, чада мои, за да поговорим — бавно започва той. — За страха и смелостта, за човека и Бога. Чувам, че някои от вас се боят от глада и недостига на храна. Така ли е?

— Така е — дочуват се отделни гласове.

— И това сте вие, истинските християни, вярващите в Бога, които Бог обича? Готови да Го предадете заради къшей хляб?

Настава мълчание.

— Преди хиляда и сто години Божият син Христос загина мъченически на кръста. Загина не поради собствена вина, а за да изкупи нашата, по собствено желание и собствен избор. Направи го без да дължи никому нищо, воден единствено от милосърдие и състрадание към грешните. Заслужавате ли тази велика жертва във ваше име?

Тишината звънти от напрежение.

— И все пак Той я принесе. С пълното съзнание, че сте грешни, че сте слаби, и не на всичко можете да устоите. Ала толкова ли сте немощни, та не можете да издържите и с един къшей по-малко? Пред Онзи, който даде за вас живота си?

— Не! — отговарят нестройно десетки гърла.

— Ще предадете ли Този, който се пожертва заради вас? Ще оставите ли жертвата му напразна? Ще се покажете ли недостойни за нея?

— Не! — отеква целият замък.

— Ще обречете ли съществуването си на позор? Ще обречете ли душите си на адския огън? Ще призовете ли Божия гняв върху себе си?

— Не!

Отец Фиделиус изчаква малко тълпата да се успокои. След това отваря сребърната кутийка, изважда парчето от Светия кръст и го вдига високо в светлината на фенерите.

— Това е късче от кръста, на който загина Спасителят. Парче дърво, напоено с кръвта на Божия син. Ще оставите ли тази реликва, единственото, останало ни от Него, да бъде най-скверно опозорена от маврите?

— Не!

— Аз не умея да въртя оръжие. Ала ще остана тук до последен дъх да я пазя, с голи ръце срещу всички техни пълчища, ако се наложи! Кой от вас ще остане с мен?

— Всички!

Общият вик разтърсва замъка, над събраните се размахват оръжия и факли. Не можеш да удържиш усмивката си — отец Фиделиус е истински господар на човешките души... Внезапно забелязваш как брат Доминик, застанал до вратата на подземието си, размахва железен триножник и крещи заедно с другите. Пробиваш си път до него и го дръпваш за ръкава на расото.

— Какво става, брат Доминик? Май не се обичахте много с отец Фиделиус, а?

Гърбавият монах те поглежда навъсено, но след това се усмихва и махва неопределено с ръка.

— Абе... Карай да върви!

Мини на **146**.

Намираш брат Доминик в подземието при ранените. Когато описваш какво е станало и му показваш буците под мишниците си, той поклаща глава.

— Знаете ли какво означава това, сеньор графе?

— Да — потвърждаваш ти. — Чума. Смърт до не повече от два-три дни.

— Да, ама не. Може да ви оправя, въпреки всичко. Вече вдигнах няколко ранени от тези проклетни чумни стрели. Когато бях в манастира в Толедо, четох превод на древен египетски ръкопис, в който описваха как са лекували чумата. Закъснял сте здравата и не гарантирам, че ще ви измъкна от гроба, но поне ще опитам. Чакайте ме тук!

С тези думи монахът изчезва и след малко дотичва обратно. В ръцете си стиска стъкленица, пълна догоре с нещо бяло и мазно на вид.

— Хамбарна плесен — пояснява брат Доминик. — Болният трябва да взима от нея колкото се побира върху нокътя на палеца — сутрин, обед и вечер първия ден, а после само сутрин и вечер. И така шест дни. Ето ви дори мъничко повече, и ако усетите болка отядно, не се чудете. Да бяхте дошъл веднага, щях да ви оправя със сигурност. Но сега сте в ръцете на Господа.

Дали закъснението ти няма да се окаже фатално? Провери шанса си.

Продължи по свой избор на [164](#) или [41](#).

— Пристигнаха при мен вчера вечерта тези двама души, отче — започваш ти. — Представиха се за пратеници от халифа на Мосадир, Ал Акбар, и ми предложиха да премина на негова страна срещу големи облаги. Още отначало беше ясно, че ще им откажа, ала реших да дам вечеря в тяхна чест, за да мога да ги наблюдавам — развеселеният език често казва повече, отколкото дори под най-страшни мъчения. А пък за нас е важно да знаем плановете на неверниците, нали?

— Точно така, млади графе. Одобрявам хитростта ви — промърморва отец Фиделиус. По очите му обаче виждаш, че не я одобрява особено — сигурно би се зарадвал много повече, ако ти беше хвърлил маврите направо в подземиято, или пък ги беше изгорил на клада като неверници още същата вечер.

— И на вечерята, отче, ми направи впечатление, че тези двамата не са маври! Охотно се нахвърляха на свинско и на вино, а тези неща, знаем, са забранени от исляма. Та затова решимостта ми да разкрия що за гнусен план стои зад това предложение стана още по-силна. Ала когато моите хора се опитаха да ги заловят, единият от тях уби другия, а после и себе си. Не са човешки тия дела, дори от страна на неверници. Лукавият трябва да има пръст в цялата работа. Затова ви повиках тук, с молба да прогоните дявола и да разпалите вярата в душите на хората ми.

Мини на [54](#).

В най-отчаяния момент на битката върху стената изскача гърбавият монах. Подир него няколко войници мъкнат здраво запушени бъчвички. От чепове висят парчета връв, намазани с нещо черно.

— Сега ще видите, че знанието е сила, графе! — изкрещява брат Доминик в отговор на учудения ти поглед.

Без повече обяснения, той пали връвта на едното буренце и го хвърля надолу. Няколко секунди не се случва нищо, сетне отеква страхотен трясък. Почти оглушал, ти пристъпваш напред и надникваш през ръба. Около портата всички нападатели лежат мъртви или зашеметени.

Още няколко бъчвички отблъскват втора атака, после трета. Накрая запасите от „полво негро“ привършват, но везните на битката вече са се наклонили във ваша полза.

Мини на **190**.

— Реших! Ще се състезавам с Абдула ибн Таруми по сила на вярата! — обявяваш ти на застаналите около теб хора. — Да видим дали моята вяра не е по-силна от тази на един фанатичен ислямски проповедник!

— Не искам да кажа нищо лошо за вярата ви, графе, но може би не е по-силна — обажда се иззад теб гласът на отец Фиделиус. — Но тук има нечия вяра, за която смея да заявя, че е по-силна от всяка друга — и това е моята. Тя е подплатена не само с голо убеждение, както тази на повечето от вас, а с години и години дълбоко ровене в купища свещени книги, сравняване, обмисляне и изводи. Граф де Алтасар, когато нещата опрат до сражение, вие не пускате невъоръжен човек в боя, нали? Пускате въоръжения и добре трениран воин. Когато нещата опрат до вярата, разликата между нас е точно такава — всички тук сте добри и честни вяраващи, но нямате силата и подготовката, която имам аз. Достатъчно съм се крил зад стените на замъка! Стигне ли се до вяра, това е моя битка и трябва да я спечеля аз!

Отваряш уста, за да му противоречиш, но се отказваш. Не знаеш как точно ще се мери силата на вярата в този дуел, ала разбираш добре, че отец Фиделиус е предан докрай, до сляп и бесен фанатизъм на вярата си. Ако някой има повече вяра от ислямския фанатик, това е точно той.

— Добре, отче Фиделиус. Нека вие бъдете нашият воин в тази предстояща битка.

Очите на абата проблясват. Отбележи си, че печелиш 10 точки престиж пред църквата.

Имаш ли парче от Светия кръст? Ако да, би ли го дал на отец Фиделиус като талисман за дуела? Отбележи си взетото решение и премини на [172](#).

— И аз така си мислех, господарю — казва Естебан, когато заръчваш да повикат само Саланеда. — Добър избор.

Ако престижът ти пред бароните е паднал по-ниско от нулата, мини на **92**.

В противен случай продължи на **6**.

Какъв е резултатът от задаването на гатанки до момента?

Ако ти имаш повече точки, печелиш двубоя. Мини на **47**.

Ако имаш по-малко точки, си го изгубил. Мини на **83**.

Ако имате равен брой точки с Абдула ибн Таруми, трябва да проведете още един кръг. Мини на **209**.

Не! Каквото и да говорят тези неверници, ти не можеш и не искаш да го повярваш. Баща ти наистина критикуваше политиката на Алфонсо Храбри, но винаги е бил честен и лоялен благородник, и никога не би предал испанския владетел! Стисваш ръка около пръстена на баща си и размахваш юмрук.

— Мълчи, невернико!

Очите на дребничкия мавър проблясват злобно. Усещаш как високият се раздвижва отстрани. Ръката ти неволно посяга към камата на пояса.

— Може би все пак ваше височество ще благоволи да премисли... — продължава лукавият изкусител, докато се навежда да вдигне пояса. После вади от пазвата си руло навит пергамент. — Само погледнете това. То ще ви направи могъщ и почитан владетел.

За момент пред очите ти се мярват два текста — на испански и на арабски. Смътно различаваш отделни думи: васал на Ал Акбар... борба против испанския крал... шейх на херцогство Алма...

— Не! — яростно отсичаш ти, докато изтръгваш пергаментата от ръцете му и го разкъсваш на две. — Веднага яхвайте конете си и предайте на Ал Акбар, че никога няма да бъда негов васал! Единствено законите на гостоприемството ме спират да не ви затворя в подземието и да не ви обеса на сутринта, коварни мюсюлмански кучета!

Мини на **101**.

Без да бързате, поемате напред през гората. Слугите пускат хрътките и скоро от гъсталака долита задавен лай.

— Погнаха го! — крясва Родриго, после пришпорва коня и препуска през шубраците, като в движение блъсва настрани от пътя си един увиснал клон. Хуан веднага се насочва след него, но този път бързата реакция му изиграва лоша шега. Разклатеният клон го улучва право в лицето и дребничкият барон отхвърква на земята.

С един скок Хуан отново е на крака, но когато опитва да се качи обратно в седлото, то се извърта и пада. Неприятна работа — вехтата подпруга се е скъсала. С проклетие Хуан започва да рови из ловната торба и да търси ремък, с който да я замени.

Какво ще направиш ти?

Ще препуснеш след Родриго — мини на [148](#).

Ще останеш при Хуан — продължи на [126](#).

Разпращаш заповедта си до всички. На другия ден те посещава отец Фиделиус, който вече е разбрал за идващата заплаха и иска да поговорите на четири очи.

— Не е работа на духовната власт да се меси в делата на светската, граф де Алтасар — започва абатът. — Ала боя се, че допускате сериозна грешка. В манастира ни има не една и не две стари книги, а в тях на много места са описани схватки между християни и неверници. Винаги е побеждавал онзи, който събере силите си в едно и така смаже отрядите на другия поотделно. Всичко ме навежда на мисълта, че и сега ще е така — че ще се измъкнем само ако бъдем всички заедно срещу врага. Може би ще е по-добре да наредите всички барони до един да дойдат във вашия замък и така да посрещнем пълчищата на маврите. Освен това ще ви моля да приемете и нас, монасите от манастира — иначе оставаме безоръжни срещу слугите на Антихриста.

Ще се вслушаш ли в съвета на отец Фиделиус и ще наредиш ли всички барони да се съберат с хората си в твоя замък?

Да — мини на **188**.

Не — продължи на **141**.

Скоро се налага да орежеш дневната дажба наполовина — запасите от жито в хамбара ти намаляват със застрашителна скорост. Повечето добичета, доведени за клане в замъка, също вече са изядени, така че се налага да икономисвате, ако искате да издържите до идването на подкрепления. Вярно, след не повече от месец Алфонсо Храбри трябва да пристигне с войските си, но винаги може да стане така, че да се забави месец-два. Пък и цяла година след това все трябва да ядете нещо...

Икономията на храна е разумно решение, обаче не се приема твърде добре от войниците. И с основание — празният стомах е един от най-лошите съветници, които могат да се измислят. Скоро верните Естебан и Пако започват да ти разказват за най-различни слухове и вредни идеи, плъзнали сред хората в замъка. Колкото и да е тъжно, повечето от тях стигат до все един и същи извод — че съпротивата ви е безнадеждна, че трябва или да се предадете, или да избягате... Ден след ден слуховете се засилват и един ден решаваш да се посъветваш с отец Фиделиус. Когато абатът пристига в стаята ти, веднага пристъпваш към въпроса.

— Уважаеми отче, от известно време насам в замъка се носят предателски слухове, пускани от обезверени хора. Вие сте господарят на духа тук. Не можете ли да помогнете с нещо?

— Пускат ги празните стомаси, сеньор графе — отвърща абатът. — А празният стомах има силен глас в ушите на обикновения човечец. За да го заглушим, ще ни трябва силата на нещо могъщо. Нещо, заради което си заслужава човек да се държи до последно, нещо по-силно и от смъртта. Имате ли такова нещо тук?

Имаш ли в замъка си парче от Христовия кръст?

Да — мини на **218**.

Не — продължи на **186**.

Оглеждаш внимателно двамата маври и следиш движенията им. Нищо особено — ако не е облеклото, изобщо не биха се отличавали от заобикалящите ги хора. Нито късат месото със зъби, както се разправя за маврите, вместо да го режат като добри християни, нито се отнасят непочтително към съседите, нито по какъвто и да било начин дават основание за подозрение. Напротив, държат се изключително любезно и придружават всяка трета дума с ниски поклони. Даже това, че сигурно са изпили вече по около литър младо вино, съвсем не им е повлияло — нито са по-весели, нито по-невъздържани. Да бяха всички християни като тях, светът щеше да е по-добър — мислено отбелязваш ти с лека тъга.

Така или иначе, колкото и да се стараеш, не намираш с какво да се заядеш. В маврите като че няма нищо подозрително — трябва наистина да са пратеници от халифа на Мосадир.

Мини на **133**.

Поемаш пергамента и се зачиташ:

Слава тебе, Аллах, Господарю на Световете,

Предобър и преблагодатен,

Съдник в Съдния ден,

Тебе ние служим и в Тебе опора търсим...

Откъсваш поглед от текста и извъръщаш глава към монаха.

— Това не е ли Коранът, дето маврите го имат като нашата Библия?

— Точно така — весело проблясват очите на брат Доминик.

Разочаровано бутваш настрани купчината пергаменти. Очаквал си да излезе ключ към съкровището, а то...

— Че за какво ни е той на нас? И що за съкровище може да представлява?

— И аз си зададох този въпрос. Толкова голямо съкровище ли е един ръкопис на Корана, та да трябва мъдрият Абад Трети да го крие тъй старателно? Как мислите, господарю?

Свиваш рамене. Толкова загадки ти се струпаха напоследък, че нямаш никакво желание да увеличаваш броя им. Но монахът очаква напрегнато и решаваш да не го разочароваш.

— Ами... да речем, ако е много специален с нещо. Но с какво?

— Отговорът е ето тук, на този лист — подава ти брат Доминик един пергамент, оставен малко по-настрани.

Мини на **165**.

— Така да е — отговаря игуменът на „Санто камино“. — Още повече, че и аз имам някои подозрения относно тези хора. Искам да ги видя!

Отвеждаш го зад ъгъла и му показваш двата трупа. Отец Фиделиус промърморва нещо неясно, после тръсва глава.

— Искам да ги видя в затворена стая, насаме!

Учудваш се на това странно желание, но нареждаш труповете да бъдат завлечени в подземиято, после го оставяш сам с тях. Не се налага да чакаш дълго — след минута-две отецът излиза оттам и възкликва:

— Прав сте бил да се съмнявате, граф де Алтасар. Тези хора са християни. Не ме питайте как го узнах, нека църквата има своите тайни. Така или иначе, засега името на баща ви остава неопетнено от връзки с неверниците.

— Но те донесоха пръстена на баща ми в знак на неговото обещание!

Наистина, това те вълнува най-много. Абатът усеща, че гласът ти трепери и си позволява да се усмихне.

— Е, това още не значи, че той им е дал пръстена си доброволно и именно с такова обещание... Казвал съм ви преди и ще го повтора: имам някои съмнения, но засега предпочитам да ги премълча. Ала вие, млади графе, постъпихте зле, като укрехте истината от мен. Очевидно Сатаната се опитва да ви оплете в пъклените си мрежи. Дано със скромните си усилия успея да осуемя плановете му.

Отбележи, че си загубил 10 точки престиж пред църквата и премини на **130**.

Призори мавританските пълчища са като на длан пред вас. Лагерът им заема няколко пъти повече площ, отколкото замъкът ти. Много от защитниците на Алтасар посърват. Отец Фиделиус обаче реагира гневно:

— Какво сте провесили носове? Нали толкова пъти сте се клели пред мен в своята преданост към Всевишния? И че сте врагове на Антихриста? Ето ви го там Антихристът, в цялата си мощ. Напълнихте ли гащите сега? Такива ли мъже сте?

Словата не са особено църковни, но дават резултат. В очите на нахоканите проблясват първите пламъчета на обида и гняв.

— Речено е и ще бъде, знаете го — продължава отец Фиделиус. — Който се бори в името на Бога, силата му ще се удесетори, защото Бог ще е в него и чрез него ще поражява враговете си!

Не си спомняш да си чел в Библията подобни думи, ала казаното видимо има ефект. Малко по малко унието и страхът почват да се топят. Отец Фиделиус определено умее да разпалва духовете.

Внезапно Хулио те побутва и ти посочва стана на маврите. От него е тръгнал напред самотен конник, яхнал черен кон и облечен целият в черно. Абдула ибн Таруми идва сам към замъка.

— Да го изчакаме да дойде по-близко и да го засипем със стрели! — предлага Естебан. — Една голяма гадина ще замине за пъкъла!

— Не, Естебан — намесва се отец Фиделиус. — Точно това е, което иска тази долна порода — да загине, за да го обявят неговите хора за светец. Мъртви, такива изчадия са още по-страшни, отколкото живи, защото дават сила на живите да върлуват и беснеят в тяхно име. Нали говорихме за сянката на Сатаната? Е, убием ли го, проклетият неверник наистина ще се превърне в такава сянка.

Кого ще подкрепиш?

Естебан — мини на [163](#).

Фиделиус — мини на [156](#).

С тревога препрочиташ писмото и се замисляш. Решението ти ще бъде съдбоносно за хората в замъка.

Ако си изгорил древните пергаменти, мини на [73](#).

Ако ръкописът на Корана все още е в твои ръце, продължи на [11](#).

— Така е — кисело признава отец Фиделиус.

— Убедих ли те сега, че твоят Бог не съществува?

— Убеди ме, че едно доказателство за съществуването му не е вярно.

— Ами ако и всички други не са верни? — настоява ибн Таруми.
— Ето ти примера.

— Добре. Пробвай да ме убедиш, че твоят Аллах съществува. Сполучиш ли, ще призная, че ти си прав. Не сполучиш ли, недей да оспорваш съществуването на Бога.

Абдула ибн Таруми примигва няколко пъти изненадано. След това сядна на тревата и се замисля.

Какво ли ще измисли той? Единствено случайността може да каже.

Премини по свой избор на **215** или **31**.

С риск да полетиш надолу, ти се надвесваш през прозореца и изкрещяваш:

— Естебан, отсеци одрасканите пръсти!

Очите на високия проблясват в сенките. За миг измамникът се поколебава и този миг решава нещата — двама от войниците хващат здраво ръката му и я извиват. Естебан сграбчва китката и поглежда.

— Силно е одраскан малкият пръст, господарю — подвиква нагоре той. — И като че ли има съвсем мъничко на безименния! Един момент!

Старият войник рязко доизвърта ръката на пленника назад и нагоре, измъква кинжала си и с ловък замах отрязва двата пръста. Високият изревава приглушено и за момент едва не отхвърля налегналите го стражи. Без да мисли за собствения си живот, Естебан впива устни в раната и я засмуква, плюейки кръвта наляво и надясно.

— Дръжте го още малко... — Гласът му става неясен. — Да иффмуфа офвовафа фъф фъффа... Така! Дръжте го още, това е единственият му шанс да остане жив!

— Не искам да остана жив! Убийте ме! — измучава затрупаният под купчината тела „мавър“.

— Това го решавам аз! — обаждаш се от прозореца ти. — Естебан, приберете и най-дребните неща, които има по себе си, превържете ръката му, заключете го в подземиято, а на сутринта ще го разпитам, ако дотогава отровата не го е надвила.

Мини на **67**.

Намираш брат Доминик в подземието, между ранените.

— Брат Доминик, може ли за момент? Раниха ме с ето тази стрела!

Брат Доминик взема стрелата, помирисва я и изругава.

— Намазали са я с кръв от чумави плъхове, гадовете неверни! Двама вече лежат, ударени с такива стрели.

Изтръпваш. Чумата не се лекува и за няколко дни отнася жертвата си в гроба.

— Значи да си търся заместник? Щом като...

— Не бързайте — прекъсва те монахът. — В Толедския манастир четох един превод на древен египетски ръкопис, в който се споменава как някога са лекували чумата. Тези двамата вече се оправят, ще стегна и вас.

С тези думи той излиза от помещението и скоро се връща, носейки голяма стъкленица, пълна догоре с нещо бяло и мазно на вид.

— Хамбарна плесен. Остъргах целия хамбар — пояснява брат Доминик. — Трябва да взимате от нея колкото се побира върху нокътя ви — първия ден сутрин, обед и вечер, а след това още пет дни само сутрин и вечер. Може да ви позаболи малко отдясно, но не се тревожете. Единият от болните даже пожълтя, но по-добре жълт, отколкото в гроба.

И наистина, когато глътваш плесента (ама че гадост!), усещаш лека болка отдясно. Не се появяват обаче никакви белези на чума. За опасността, с която си се разминал, подсказват единствено омекналите вече буци под мишниците на двамата болни при брат Доминик. А след два дни отново стоиш върху стената и с меч в ръка посрещаш атаките на маврите.

Мини на [139](#).

След две седмици херцог Алма пристига само с няколко въоръжени отряда — вече е получил вестта, че маврите са отблъснати и бежанците се завръщат по домовете. Не можеш да му предложиш богата трапеза — запасите ти са на изчерпване. Но пък за сметка на това организиращ обяд на открито — там, където сред тревата още личат дупки от коловете на вражеските шатри.

— Това е истинско чудо, графе — казва херцогът, надигайки чаша вино. — Искрено казано, не вярвах, че ще устоите и искрено скърбях за един доблестен рицар. Всъщност, мнозина в Толедо ви оплакваха предварително. Само една личност... няма да споменавам имена... пускаше клевети, че искате да се съюзите с неверниците.

— Де да ми падне тая личност! — избоботва Родриго и стоварва юмрук по масата.

— Защо да си цапаш ръцете? — обажда се Хуан. — Както казва поговорката, глупакът си е глупак. Намери му въже, пък той сам ще се обеси.

И макар че пред херцог Алма би трябвало да се държиш сериозно, ти се усмихваш чак до ушите. Да те победят ли? Някакви си маври? Никой не може да те победи, когато имаш такива приятели!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.